

Trường Học Các Vị Thần: Nguồn Gốc Phép Thuật

Contents

Trường Học Các Vị Thần: Nguồn Gốc Phép Thuật	2
1. Lời Nói Đầu	2
2. Chương I: Quán Rượu Trên Biển	2
3. Chương Ii: Năm Học Mới Ở Morgus	6
4. Chương Iii: Có Kẻ Khác Phá Luật Đêm Nay	9
5. Chương Iv: Quán Trọ Của Gerdy	11
6. Chương V: Trận Chiến Của Tộc Tiên	13
7. Chương Vi: Cung Tên Khiên Chấn Và Cánh Cổng Đỏ	16
8. Chương Vii: Giấc Mơ	19
9. Chương Viii: Học Viên Mới	21
10. Chương Ix: Phát Minh Phép Thuật Của Jazcurly Haletons	23
11. Chương X: Hiệp Thần Xứ Grontos	27
12. Chương Xi: Người Đưa Thư Phương Bắc	30
13. Chương Xii: Ngày Lễ Trưởng Thành	33
14. Chương Xiii: Lớp Học Khí Giới	36
15. Chương Xiv: Khám Phá Về Tiên	38
16. Chương Xv: Tri Dực	41
17. Chương Xvi: Âm Mưu Thừa Tướng	43
18. Chương Xvii: Đại Bàng Trắng	45
19. Chương Xviii: Những Con Thuyền Septuship	49
20. Chương Xix: Người Cansakty	52
21. Chương Xx: Phù Thủy	55
22. Chương Xxi: Thị Trấn Mindi	58
23. Chương Xxii: Công Viên Trò Chơi	60
24. Chương Xxiii: Nguồn Gốc Phép Thuật	63
25. Chương Xxiv: Dòng Chảy Phép Thuật	65
26. Chương Xxv: Có Kẻ Theo Dõi	67
27. Chương Xxvi: Bất Ngờ Trong Buổi Lễ	70
28. Chương Xxvii: Cô Gái Và Con Sư Tử	73
29. Chương Xviii: Khởi Hành	75
30. Chương Xxix: Buổi Sáng Đầu Tiên	79
31. Chương Xxx: Câu Chuyện Của Ellen	82
32. Chương Xxxi: Cờ Đỏ	85
33. Chương Xxxii: Strigost	88
34. Chương Xxxiii: Magistry	90
35. Chương Xxxiv: Căn Chòi Biển Mất	92
36. Chương Xxxv: Phù Thủy Grin	94
37. Chương Xxxvi: Tasscal Cuối Cùng	96
38. Chương Xxxvii: Nhiệm Vụ Của Carl	99
39. Chương Xxxviii: Đường Vào Ovilmad	103
40. Chương Xxxix: Cuộc Đấu Của Phù Thủy	106
41. Chương Xxxx: Lòng Can Đảm	108

Trường Học Các Vị Thần: Nguồn Gốc Phép Thuật

Giới thiệu

Đây là lần đầu tiên mình viết một câu truyện, những ý tưởng đã thực sự ập đến với mình khi mình đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-hoc-cac-vi-than-nguon-goc-phep-thuat>

1. Lời Nói Đầu

Lời nói đầu

Đây là lần đầu tiên mình viết một câu truyện, những ý tưởng đã thực sự ập đến với mình khi mình đọc đi đọc lại bộ tiểu thuyết về Harry Potter. Nó cứ ám ảnh và thôi thúc mình viết một ra câu chuyện của riêng mình, mình muốn tạo nên cả một thế giới mà mình hằng mong ước và tưởng tượng. Mình hy vọng rằng những câu văn còn non nớt và có lúc chưa được kiểm tra kỹ càng, lối văn phong mà mình học hỏi được từ nhiều bộ tiểu thuyết vĩ đại sẽ không khiến bạn khó chịu khi đọc câu truyện này!

Mọi ý kiến phản ánh, phê bình, góp ý xây dựng tác phẩm, xây dựng tuyến nhân vật... vui lòng gửi qua email buidatdvt@gmail.com hoặc [facebook.com/schoolgods](https://www.facebook.com/schoolgods). Cảm ơn các bạn rất nhiều!

2. Chương I: Quán Rượu Trên Biển

Chương 1

Quán rượu trên biển

Có một hòn đảo nằm ẩn khuất xong những vòng tròn sương mù dày đặc, rất xa trên vùng biển Nicengas (phía nam Lithendu), tên của nó là Zamia. Người ta bắt đầu sinh sống tại đây từ sau khi thời Cuộc Chiến Vĩ Đại kết thúc, tuy nhiên không hề có bất kỳ một cuốn sách hay tấm bản đồ nào chỉ dẫn đến sự tồn tại này của nó. Giống như một con ó biển, nó chỉ xuất hiện trên những cuốn hải trình của những thương nhân giàu có như một cảm nang quý giá về việc buôn bán kinh doanh và cũng chỉ để truyền lại qua các thế hệ cháu con trong gia đình nếu chúng chấp nhận tiếp quản công việc làm ăn béo bở đó.

Nhưng có một điều khiến hòn đảo này trở nên bí mật và luôn là thế dưới con mắt của tất cả những nhà lãnh đạo Hội Đồng phép thuật Menvor là ở chỗ: hòn đảo này lưu giữ trạm trung chuyển cuối cùng giữa hai thế giới tiên và thần, cánh cửa kết nối trực tiếp duy nhất còn sót lại kể từ sau thời kỳ đen tối mà cái bóng

của Cuộc Chiến Vĩ Đại đã bao trùm lên. Trạm trung chuyển đó vì thế cũng là một trong những khu vực quan trọng và được bảo đảm tuyệt đối kỹ lưỡng ở đây. Nhiều người tự hỏi vì sao trạm trung chuyển đó lại trở lên quan trọng đến như thế. Để trả lời câu hỏi này, hãy nhìn vào những đại thương thần ở đây và tìm hiểu tại sao họ lại trở lên cực kỳ giàu có đến vậy.

Cứ ba tháng, những cuộc vận chuyển hàng hoá phép thuật quy mô lớn qua lại giữa thung lũng Tiên Fisifa và Lithendu được tiến hành thông qua trạm chuyển này. Những thứ được vận chuyển qua đây thường là những đồ tạo tác ngoài giờ từ những công trường sản xuất của các yêu tinh nằm trong sự cai quản của tộc tiên. Chúng bao gồm nhiều loại từ vật dụng gia đình, đồ lưu niệm, trang trí đến những sản phẩm thủ công tinh xảo, thậm chí là cả vũ khí. Những món đồ hiếm hoi đó dường như trở thành một chuẩn mực sản phẩm có giá trị chỉ giành riêng cho những gia đình thượng lưu giống như một thước đo mới của sự giàu có. Vì vậy, nghiêm nhiên chúng trở thành những con gà đẻ trứng vàng, những cái cây mọc ra quả bạc cho những đại thương thần.

Và tất nhiên, chúng không bao giờ muốn cho công việc làm ăn đó bị đình chệ hay phát giác bởi mỗi bất đồng gần một nghìn năm nay chưa bao giờ nguội đi trong tư tưởng của những nhà lãnh đạo Hội Đồng về Tiên. Những tay buôn đã không ngần ngại chi ra một số tiền khổng lồ để xây dựng lên một chuỗi liên hợp nhà hàng-quán rượu-khu nghỉ dưỡng như tạo lớp nguy trang kếp cho những hoạt động giao thương bất hợp pháp phía sau đó.

Một chiếc thuyền trắng đang len lỏi qua nhiều hàng cột đá sừng sững, ẩn khuất sau những màn mây mù dày đặc. Một người đàn ông mặc áo choàng xám dài đang đứng đó, đưa mắt nhìn vào khoảng không gian xa xôi trước mặt như để xem xét tình hình. Cái thuyền vẫn nhẹ nhàng lướt đi, nhẹ nhàng tránh né những cái cột thành linh hiện ra ngay dưới lớp sương mù. Khi những lớp sương mù ấy đã dần tan biến, một hòn đảo hùng vĩ hiện ra với nhiều ngôi nhà siêu vẹo, đồ nát, những trạm thuyền lơ lửng, hoang vắng, những cây cầu nhô ra biển đôi cái đã mục nát và gãy nham nhở.

Cột chiếc thuyền vào một cái cọc chắc chắn, nhặt chiếc gậy trên khoang, người đàn ông bước lên khỏi sóng nước, bắt đầu đi lên dọc theo những bậc thang gờ phủ đầy lá và cát dẫn lên khu đồi phía trên. Những dãy nhà đồ nát bắt đầu hiện ra rõ rệt hơn, trên con đường chính vắt bờ bãi đầy những thùng gỗ, những bảng hiệu gãy đổ và rách nát, lớp lá cây dưới đất đã bắt đầu mục nát tạo lên một mùi ngai ngái nhẹ nhẹ. Những con ó biển thỉnh thoảng lại ngó đầu ra khỏi cái ổ bằng lá khô, đậu đó trên ống khói hay cửa vòm của một ngôi nhà bỏ hoang nào đó, đưa mắt nhìn theo người đàn ông đang lặng lẽ bước đi.

Khi ông ta bắt đầu nghĩ rằng ông sẽ phải quay lại vì chẳng còn ai có vẻ như đang sinh sống trên hòn đảo khô cằn, mục nát này nữa thì bỗng có tiếng gọi với lên từ phía sau khiến ông giật mình:

- Bryant?

Ông quay lại, ngạc nhiên không nói lên được một lời nào. Trước mặt ông là một lão già chừng 60 tuổi nhưng điệu bộ vẫn rất khoẻ khoắn, lão đang bê một chậu lớn chất đầy cá, bước thoăn thoắt lên những bậc thang đá mà ông vừa đi qua rồi tiến băng băng về chỗ ông đang đứng. Khi đã tới gần, lão hẩy nhẹ thau cá với ý là ta đi tiếp thôi rồi xung phong dẫn đường. Lão vừa đi vừa nói:

- Ta thấy một cái thuyền vẫn còn mới ở cảng và tự hỏi không hiểu kẻ nào lại đang vác xác tới đây.

Bryant nhận xét:

- Hòn đảo trông tệ quá!

Lão cười lớn, tay xách lại chậu cá:

- Ủ! Đúng là có lúc huy hoàng rồi cũng phải có ngày tàn lụi! Mà sao hôm nay lại tới tìm lão già này?

- Tôi có nghe chuyện từ những tay thương lái hồi tuần rồi khi chúng vào thị trấn. Và muốn đến thăm xem tình hình ngài thế nào!

Lão hớn hỏ nói:

- Vậy thấy ta thế nào? Vẫn phong độ chứ hả?

Brandon cười nói:

- Giống một cậu trai 18!

Lão cũng cười lớn rồi bỗng dừng lại ở một ngôi trông giống nhà hơn hết, nó vẫn còn sáng màu và chưa bị dây leo cuốn lấy. Lão đẩy cửa bước vào kèm theo một lời mời nhiệt tình:

- Vào đi!

Bryant lặng lẽ nhìn một vòng căn phòng trước đây đã từng là một quán rượu đông đúc người, ông nhớ những tiếng ồn ào quất tháo của mấy gã say xỉn vào lần trước tới đây chừng hơn 1 năm về trước, những tiếng chạm cốc leng keng, những tiếng zô ầm ĩ đến inh tai và những cô gái phục vụ tấp nập bưng những khay bia đầy ắp ra cho khách. Nhưng đó là cái thời kỳ đã như qua lâu lắm rồi, giờ đây, trong quán chỉ còn chơ lại những cái bàn trống đã được xếp gọn ở một góc phòng, bên dưới lớp vải trắng đã phủ khá khá bụi. Đây đó có vài hộp gỗ trống đủ mọi loại cây đặt trên những cái kệ, ngay cạnh cửa sổ. Sàn nhà và tường bong chóc sứt mẻ và cũng phủ một lớp bụi dày không kém với những thanh kèo vắt ngang cái mái trần thấp.

Có lẽ thứ sạch nhất có thể nhận ra trong căn phòng lúc này chính là khu quầy rượu. Bryant nhìn ngắm từng chai rượu còn mới tinh, tem mác cẩn thận, được đặt ngay ngắn sau những ô tủ kính sáng màu vuông vức. Một bảng hiệu làm bằng gỗ được đục chạm nhiều nét hoa văn tinh tế đặt ngay ngắn trên quầy, trên đó có khảm dòng chữ được bằng đồng trông vẫn còn khá mới:

” Quán rượu của Richard Woobrick

Phục vụ thương thân 24/7”

Lão vừa quay lại sau khi đem cất chậu cá vào gian trong, trên tay lão còn cầm theo hai cốc thủy tinh lớn (thứ hay dùng để đựng bia trước đây) chứa đầy một loại nước màu cam sẫm sánh sủi bọt. Lão nói với Bryant:

- Nào! Giúp ta một tay! Bày cho ta một cái bàn, được chứ hả?

Một cái gỗ nhẹ xuống nền đất bằng đầu gối, Bryant đã khiến ột chiếc bàn và hai cái ghế đang nằm chổng kênh ở góc phòng với những cái khác, bỗng lục cục đứng dậy, lướt nhẹ trên những lớp không khí, cuốn nhiều bụi bặm trên sàn nhà bay theo và đáp xuống ngay cạnh chỗ lão chủ quán Richard đang đứng. Lão đặt hai cốc nước xuống mặt bàn, lấy tay kéo một ghế inh rồi nặng nề thả mình một cách khá mệt nhọc. Bryant cũng ngồi xuống cái đối diện. Lão chủ quán nói:

- Hai ly nước bí cuối cùng trong kho đấy! - rồi lão tự thưởng ình một hớp ngon lành, bộ râu rậm rạp vương vãi vài giọt nước khi lão nói - Bọn thương thân trong đất liền chẳng đến đây nữa lên không còn quả bí nào trong kho cả!

Bryant cũng thử uống một ngụm, thứ nước bí để lâu ngày đã bắt đầu lên men tạo ra một vị cay cay chua chua rất khó chịu. Ông đặt ly nước trở lại bàn, ông hỏi:

- Giờ chỉ còn mỗi ông trên đảo này thôi sao?

Richard nhấp thêm một ngụm to nữa rồi mới trả lời:

- Họ cuốn gói đi hết kể từ lúc nghe tin bọn tiên đánh nhau. Ai mà chẳng sợ vạ lây, với lại bọn thương thân cũng muốn đóng cửa hòn đảo vô thời hạn vì công việc nằm ăn thời chiến thì coi như hồng hết rồi còn gì. Các xưởng yêu tinh làm việc tối đa công xuất để chế tạo vũ khí.

Brandon hỏi ngay:

- Vậy chuyện là thế nào? Vì sao giới tiên lại xảy ra chiến tranh vậy?

Lão Richard suy ngẫm mất một lúc, cái thân hình sò xề ngã về phía sau. Lão kể:

- Ta nghe Vicemt kể là bọn thương tiên nói, hình như có kẻ trong triều bắt đồng quan điểm với lão vua già khù của chúng về chuyện chọn người kế vị gì đó, hẳn nói hoàng hậu không chung thủy và rằng công chúa không phải con vua. Thế là lão ta mới tức tối ra lệnh chém đầu tên nghịch thần đó và rồi tên đó được có

tạo phản! - Lão đế thêm - Đúng là lũ tiên rác rưởi, ta chúa ghét chúng, ta chưa bao giờ ta cho 1 tên tiên nào vào quán của ta hết!

Bryant như để nói với chính mình:

- Vậy là chúng đã biết về sự có mặt của con bé?

Lão Richard mở mắt to hơn bao giờ hết, lão hỏi lại:

- Con bé nào?

Bryant có vẻ bối rối, nét mặt ông ta căng cứng lên vì lo lắng:

- Lyaa!

Lão Richard lại uống thêm một ngụm nước bí trước khi hỏi:

- Sao lại liên quan tới con bé đó?

Bryant giải trình:

- Hoàng Hậu đã nuôi Lyaa từ nhỏ. Chắc chúng nghĩ rằng Hoàng Hậu là mẹ con bé!

Gương mặt lão chủ quán đã bắt đầu trở lên tím tái một cách kỳ lạ. Lão hỏi đầy nghi hoặc:

- Ta tưởng mụ ta đã không hề cho ai biết?

Brandon suy tư:

- Tôi cũng không biết! Nhưng bằng cách nào đó, những dấu hiệu đã tố cáo nó và chắc rằng với tính khí giống mẹ, nó sẽ chẳng bao giờ chịu ở yên trong phòng đâu!

Đôi lông mày rậm rạp của Richard bắt đầu vểnh lên, xô những nếp nhăn nghi hoặc dày lại trên trán lão, lão chồm tới trước, hỏi đầy hăm dọa:

- Có phải thằng Jordan kêu cậu đến gặp ta để giúp đỡ hai kẻ đó không?

Brandon nói, cố giữ giọng bình tĩnh hết mức có thể:

- Ngài ấy chỉ muốn giúp...

Chưa chờ ông nói hết câu, lão đã chen ngang:

- Giúp mụ ta để đem tai hoạ lên toàn Lithendu sao? Chẳng lẽ thằng đó ngu ngốc đến mức tự mình vác lửa đốt nhà mình sao?

Brandon vẫn cố giữ một thái độ hoà nhã nhất có thể:

- Lyaa là người duy nhất còn sót lại mang thân phận hoàng tộc. Nó là cơ hội duy nhất để kết thúc chiến tranh ở Fisifa.

Lão Richard vẫn khẳng khái giữ thái độ của mình:

- Đó là chuyện của chúng! Không liên quan gì đến nơi này cả!

- Nhưng mưu đồ của những kẻ phản loạn không chỉ dừng lại ở việc muốn cướp ngôi! - Brandon giải thích - Hai ngày trước khi cuộc chiến xảy ra, ngài Jordan có nhận được một lá thư từ Hoàng hậu. Bà ấy nói rằng tình hình ở Fisifa đang dần xấu đi. Nguồn phép thuật của họ đang hao mòn. Toàn thể quần thần yêu cầu nhà vua phải khởi tạo một cuộc chiến tranh để giành thêm nhiều nguồn lợi phép thuật hơn. Cái đích mà chúng nhắm tới là Lithendu, là các thần. Nhà vua đã không đồng ý. Và đó mới chính là cái cớ mà chúng khởi tạo chiến tranh để giành lấy ngôi vua... Chúng muốn tự mình thực hiện Vuộc Chiến Vĩ Đại một lần nữa!

Lúc này lão đã đứng lên, lão hất cánh tay lực lưỡng, cánh cửa chính bị phép thuật của lão giật mạnh đến nỗi bong cả bản lề, nó đổ sập xuống nền nhà tạo lên một tiếng RẦM đấm tai, kéo theo đó nhiều cát bụi bay tứ tung. Lão chỉ tay ra ngoài, nói với Richard:

- Vậy thì câu trả lời càng phải là KHÔNG! Ta sẽ tự tay phá huỷ trạm chuyển để chúng không bao giờ đặt chân được lên đất của ta! Giờ thì đi về đi!

Bryant cũng đứng dậy:

- Ngài vẫn chưa hiểu sao? Con bé là hy vọng duy nhất để kết thúc cuộc chiến này nếu nó xảy ra. Đối với dân chúng Fisifa, con bé vẫn là công chúa, vẫn là niềm tin của họ. Những nghịch thần đã làm mất đi điều đó khi chúng ngang nhiên đoạt chính và ám hại Nhà vua! Đấu tranh ít thương vong nhất phải được tiến hành từ chính bên trong kẻ thù!

Gương mặt phương phi của lão chủ quán đổi từ tím ngắt sang trắng bệch. Lão ngồi phịch xuống ghế, hai mắt chân chân nhìn về phía cửa. Có vẻ như Bryant đã lấy được nhiều hơn lợi thế về mình, ông tiếp:

- Con bé mang trong mình hai dòng máu. Nó sẽ là cây cầu đầu tiên giúp giải toả những bất đồng giữa hai dân tộc suốt hơn một ngàn năm qua...

Lão Richard dơ tay ra hiệu không cần nói thêm gì nữa:

- Nó vẫn là thằng hèn nhác vậy sao?

- Cái gì?

- Sao nó không phải là người đến gặp ta hôm nay? Sao nó không phải là người nói cho ta nghe những điều đó? Sao nó cứ mãi nằm im trong cái vỏ bọc hào nhoáng mà người ta đang trùm lên cho nó vậy?

Có một thoáng im lặng...

- Sau bao sai lầm, nó vẫn là đứa đặt sự ích kỷ của nó lên trên tất cả sao? - Lão Richard lại tiếp tục với những suy nghĩ đau khổ - Sau ngàn ấy năm mà nó không hề rút được bài học nào sao?

Nói rồi lão chống tay lên mặt bàn đứng dậy, lưng thưng dậm từng bước nặng trĩu xuống tấm sàn gỗ, bước quay vào nhà trong. Một vết trắng sáng lằn dài trên gò má lão. Khi đến cửa, lão mới ngáp ngừng nói:

- 8h!... Tối mai!... Dù có chuyện gì thì cũng bảo nó rằng, nó không thể mãi hèn như thế được... Hãy trả lại tất cả những gì nó đã nợ Smith!

3. Chương II: Năm Học Mới Ở Morgus

Chương 2

Năm học mới ở Morgus

Tuần đầu nhập học luôn là những tuần thú vị nhất cho đám học viên mới vì chúng hầu như chẳng phải học hành gì nhiều. Nhiệm vụ hàng đầu trong những ngày này là lên lớp để ngồi nghe và ngáp đến sái cả hàm khi những ông giáo, bà giáo thuyết trình thành cả một bài luận dài ngoằng những ý nghĩa cũng như tầm quan trọng to lớn trong thực tế của môn học hay những quy định không thể không nhớ mà họ đặt ra và rằng chúng luôn phải thật cố gắng, chăm chỉ hoàn thành cho bằng hết các bài tập được giao, học thuộc và nhớ thật kỹ những bài giảng lý thuyết, thực hành cho thường xuyên và đúng phương pháp. Và có một điều quan trọng hàng đầu và luôn luôn nghe theo hướng dẫn của các thầy cô vì họ là những người từng trải, giỏi giang và cực kỳ nhiệt huyết. Tuy nhiên những lúc giáo viên say xưa độc thoại như thế cũng là lúc thuận tiện nhất để vài đứa hoạt bát trong lớp có thể ngó nghiêng bắt chuyện, làm quen với những người khác. Có khi trong những cuộc trò chuyện của hai người xa lạ, chúng bất ngờ phát hiện ra sở thích quen mang tập vở mỗi khi giáo viên yêu cầu kiểm tra bài tập về nhà hay chuyện đi lê la khắp trấn để nghe ngóng những điều bí mật của người khác để mà tò mò, tọc mạch lại cũng xuất hiện trong sở thích của cả hai bên.

Ở trường đào tạo phép thuật các vị thần xứ Moris (hay người ta vẫn thường gọi vắn tắt là trường Morgus) cũng không thiếu những điều thú vị như thế vào những ngày đầu năm học mới! Ôi, “các vị thần á?”. Chắc

bạn đang nghĩ có cái gì không đúng ở đây? Làm gì có trường nào mà lại đi đào tạo cho... các thần? Nếu bạn đang tự bản thảo những câu hỏi như thế thì xem ra bạn cần được giới thiệu đôi chút về họ rồi.

Các vị thần mà chúng ta sẽ đề cập đến trong suốt cuốn sách này là một sinh vật nhìn chung giống hệt con người: một cái đầu, hai mắt, một mũi, hai tay, hai chân đầy đủ. Nhưng có một sự khác biệt rất lớn, nằm sâu thẳm bên trong cơ thể họ, thứ mà con người không có hay đúng hơn là không có được, đó chính là một cái vô hình thường được gọi là dòng chảy phép thuật.

Các vị thần của chúng ta sinh sống trong một vùng đất có tên là Lithendu, nằm chung trong cùng một thể giới với vùng đất Opesa và đầm lầy Meripo. Ở Lithendu có tất cả 15 xứ vô cùng rộng lớn nhưng hiện chỉ còn 12 do 3 xứ khác đã bị tàn phá từ thời Cuộc Chiến Vĩ Đại, trong đó có một xứ nằm ở phía Nam, trải dài quanh eo biển Nicengas có tên là Moris. Cũng như nhiều xứ khác ở Lithendu, xứ Moris được chia ra thành nhiều trấn nhỏ. Vì phạm vi của mỗi trấn là rất lớn nên người ta thành lập lên các trường đào tạo phép thuật riêng biệt cho từng trấn một. Các trường thường được đặt ở vùng xa xôi, tách rời những thị trấn hay khu vui chơi tập trung để phục vụ ục tiêu học tập bởi tiêu chí hàng đầu mà Bộ Giáo Dục và Đào Tạo các vị thần (một cơ quan chuyên về lĩnh vực quản lý đào tạo và giáo dục cho các vị thần, nằm dưới sự chỉ đạo và điều hành của Hội Đồng Phép Thuật Menvor) đề ra là:

“Đào tạo phép thuật là đào tạo sự minh mẫn và tính nhẫn nại”.

Trở lại với những tuần đầu tiên của năm học mới ở Morgus. Đó luôn là lúc mà tụi học viên được thả lỏng cái vòng giới hạn sẽ bó buộc tụi nó sau này nhiều nhất, lãnh đạo nhà trường luôn cố gắng tạo cho những cô, cậu học viên mới kính kong này một cảm giác an tâm và thân thiện như ở nhà khi chúng bắt đầu một năm học nội trú hoàn toàn ở đây. Chính vì thế, trong thời gian đầu quý giá này, nhiều người chọn cách tìm hiểu thật kỹ càng về các ưu và ghét điểm của những giáo viên sẽ phụ trách dạy chúng để còn kịp chuẩn bị phòng vệ, số khác thì thích kết thật nhiều bạn càng tốt hay có những người thì cố gắng thể hiện hết tài năng của bản thân bằng việc tham gia các câu lạc bộ ngay khi mới chân ướt chân ráo tới trường. Tuy nhiên, một số không nhiều những học viên ranh mãnh lại chọn việc tìm hiểu những thú vui sẽ giúp chúng cảm thấy đỡ nhàn chán hơn trong suốt 10 tháng quanh quẩn dưới bốn bức tường cao vờ vờ và bị cả ngàn những cái bẫy phép thuật giăng mắc chung quanh.

Brandon là một trong những kẻ phá luật có hạng khi còn học trung trường giáo dục văn hoá với Carl, nó là thằng luôn giỏi tìm kiếm và sáng tạo ra những trò chơi thú vị đằng sau các tiết học. Việc còn ở chung phòng ký túc cũng là điều khiến Carl có chút lo lắng rằng chắc chắn sẽ có chuyện nó bị Brandon lôi kéo vào trong những trò phá luật nguy hiểm khi mà cái tính thích phiêu lưu mạo hiểm lúc nào cũng trực trào ra khỏi quả tim ưa thích sự bùng nổ của nó.

Tuy nhiên, sau khi tuần lễ thiên đường đó kết thúc, mọi hoạt động lại lặn vào cái guồng quay khít gen của nó bao năm nay. Những tiết học bắt đầu trở thành cực hình với Carl khi nó nhìn cái danh sách môn học và thời khoá biểu. Theo đó, nó sẽ phải học tất cả 9 môn ở học kỳ này: Nguyên lý phép thuật cơ bản của Divator 1, Lý thuyết phép thuật 1, Thực hành phép thuật 1, Ngôn ngữ 1, Lý thuyết và Thực hành Sử dụng Khí Giới 1, Sinh vật Phép Thuật 1, Luật Phép Thuật 1, Kiểm soát Năng Lực Phép Thuật 1 và môn Giáo dục thể chất và nó cũng chỉ được nghỉ vào buổi chiều thứ bảy và ngày chủ nhật thôi. Đồng thời, sẽ có bốn kỳ kiểm tra để nhằm đánh giá và có những biện pháp kịp thời dành cho những học viên có thành tích học tập kém cỏi. Điểm từ các kỳ kiểm tra này được tổng hợp lại và thống kê thành điểm số chung nhằm xếp loại tốt nghiệp. Đồng thời sẽ có một giấy sao chép bảng điểm được nhà trường gửi về cho gia đình học viên giống như loại hoá đơn thu tiền điện, giúp gia đình có thể tìm hiểu rõ hơn về con em mình đang làm gì khi ở Morgus.

Buổi sáng thứ hai nó có một tiết Lý thuyết phép thuật và sau giờ nghỉ trưa thì là thực hành phép thuật của cùng một bà giáo sư có tên là Fiona Griffin. Nó thích thú với môn học này ngay từ buổi đầu tiên mặc dù nó không nghĩ mình có thể học để đạt kết quả thật tốt.

Giáo sư Fiona giới thiệu:

- Các trò thân mến, rất vui rằng trong năm học này ta sẽ đảm nhiệm việc phát triển kỹ năng phép thuật cho các trò. Ta biết rằng, hầu hết các học viên nhất thường có những tiếp cận rất hạn chế với phép thuật trước khi đến trường, nhưng ta cũng như nhiều năm trước, thỉnh thoảng sẽ có một vài người có tính tò mò mà đọc trước giáo trình hay được người thân chỉ dạy một cách sơ sài những phương thức phép thuật cơ bản. Vậy... Có trò nào có thể cho ta biết phép thuật là gì không?

Một cánh tay lập tức dơ lên từ chiếc bàn thứ ba. Một cô gái với mái tóc vàng xoăn dài tới ngang vai được giáo sư Fiona mời phát biểu. Cô ta nói như đang trả một bài học thuộc lòng vanh vách:

- Thưa Giáo sư, theo em biết phép thuật là một trong những dạng năng lượng đầu tiên trong vũ trụ. Trải qua nhiều giai đoạn phát triển, năng lượng này không ngừng hấp thu các vật chất khác, từ đó hình thành nên mối liên kết bền vững giữa phép thuật và bản chất của nhiều sự vật. Cũng nhờ đó, phép thuật có thể tác động lên các vật chất khác làm chúng gia tăng, biến đổi hay tạo ra chúng.

Giáo sư nở một nụ cười khen ngợi:

- Cảm ơn trò, trò trả lời rất chính xác, trò...

- Emilia Yades - Con bé nói bằng giọng tự hào.

- Trò Yades sẽ nhận thêm một điểm cho bài kiểm tra cuối Tháng Mười.- Rồi bà quay lại với bài giảng - Như vậy là nguồn gốc của phép thuật thực chất chỉ là làm gia tăng, biến đổi hay tạo ra một hay nhiều vật chất. Ta xin nhấn mạnh lại điều này... Các trò mở trang 7, bài các bộ và lớp của phép thuật.

Giáo sư Fiona viết loằng ngoằng một sơ đồ liên kết lên bảng bằng phép thuật. Vừa viết, bà vừa giới thiệu:

- Trong lĩnh vực nghiên cứu phép thuật, các giáo sư hàng đầu đã phân chia phép thuật thành các bộ, lớp và nhánh nhằm giúp đỡ cho việc đào tạo trở lên dễ dàng hơn. Hiện nay, phép thuật được chia thành 5 bộ với 11 lớp và 25 nhánh. Trong đó với chương trình giáo dục hiện thời, chúng ta sẽ chỉ được tìm hiểu giới hạn về 3 bộ gồm bộ kiến tạo, bộ biến đổi và bộ vận động... cùng 5 lớp gồm: lớp kiến tạo cơ bản, lớp biến đổi vật chất đơn tố, đa tố, lớp vận động di chuyển và vận động phá huỷ.

Một sơ đồ phức tạp hoàn tất khi câu nói của giáo sư vừa chấm dứt.

- Và trong năm học đầu tiên này, chúng ta sẽ được tìm hiểu về ba ngành nhỏ gồm: kiến tạo vật chất cơ bản, biến đổi vật chất cơ bản tạm thời và vận động di chuyển vật chất cơ bản... Hãy mở trang 15!

Những tiếng loạt xoạt đồng thời vang lên. Bài đầu tiên mà chúng học sẽ là về ngành kiến tạo vật chất: các yếu tố tự nhiên.

Giáo sư Fiona búng ngón tay cái toách, một ngọn lửa xanh nhạt cháy xì xèo ngay tức khắc trên đầu ngón trỏ trước khi thích thú của những cô cậu thần. Bà nói:

- Và bài đầu tiên của môn học này sẽ là “thuật tạo lửa”.

Rồi bà lại tiếp tục giới thiệu một đoạn dài về lửa, công dụng và sự hình thành của nó. Carl phải chờ mãi mới đến đoạn giới thiệu về thần chú tạo ra lửa:

- Phép thuật nằm trong chính các em. Hãy tập trung, hãy nhìn sâu hơn vào bên trong con người cho đến khi các em cảm nhận được nó. Hãy ra lệnh cho nó, chậm rãi và tuân thủ đúng quá trình tạo thành phép thuật. Và không quên nói “Shinus” - Giáo sư Fiona nhắc từng từ một:

- Khai thông. Điều hướng. Tích lũy. “Shinus”

Carl thực sự không hiểu hầu hết cái gọi là “khai thông”, “điều hướng” hay “tích lũy” là gì. Nó chỉ đơn thuần là nhắm mắt lại rồi đọc “Shinus”. Cũng vì vậy mà nó hầu như chẳng có tác dụng. Một nhóm khối cũng không thể xuất hiện dù nó cứ liên tục lặp đi lặp lại “Shinus”, “Shinus”, “Shinus”.

4. Chương Iii: Có Kẻ Khác Phá Luật Đêm Nay

Chương 3

Có kẻ khác phá luật đêm nay

Tháng đầu tiên ở học viện Morgus gần như đã trôi qua một cách êm thấm với Carl. Ít ra thì nếu không kể đến vụ suýt làm cháy cả phòng khi luyện tập tạo ra lửa khi ngồi ngay trên giường và không ngờ rằng kết quả lại đến một cách cực kỳ bất ngờ và trở thành lỗi kinh hoàng với nó nhiều ngày liền với mái tóc bị cháy xém một vài chỗ.

Vào tối thứ bảy cuối cùng của tháng, khi Carl đang ngồi thư thả, hai chân gác lên bệ cửa sổ, ngắm nhìn bầu trời đêm đã thưa thớt sao với một thứ ánh sáng yếu ớt mờ nhạt toả ra từ vầng trăng cuối mùa. Jack (một bạn cùng phòng với Carl) thì đang cặm cụi làm lốt một bài luận về loài Kỳ Nhông Konora trong lớp Sinh Vật Phép Thuật, chốc chốc nó lại dú ăm lên vì tội viết sai một thứ tên loài ngoằn ngoèo nào đó xuất hiện trong bài làm của mình. Danton (một người bạn cùng phòng khác) vẫn đang ăn mừng thành quả của mình trong việc nó đã thành công khi đóng băng hẳn hơi một cái cốc đầy nước rồi lại biến miếng băng trong cốc đó trở về thành nước với câu thần chú khá là khó phát âm “Sanaparotium” - Thứ mà Carl đã cố thủ cả chục lần vẫn chưa thể nào thành công.

Tuy thế, những giây phút bình yên như vậy đôi khi lại quá mong manh. Cánh cửa phòng bỗng dưng bị đẩy tung ra với một sức mạnh làm rung chuyển cả sàn nhà. Sau đó liên tiếp kéo theo những hệ lụy xảy ra khiến mọi thứ trở lên náo động với nhiều âm thanh, hình ảnh và những cung bậc cảm xúc lẫn lộn.

Hành động chen ngang thiếu lịch sự vừa rồi khiến Danton bị sao nhãng, nó đã mất kiểm soát trong việc biến nước thành đá và hậu quả là cái cốc bị vỡ tan tành, nước trong cốc văng tung toé khắp sàn nhà và cả trên bộ quần áo ngủ mà nó đang mặc. Bình mực đang mở đặt trên bàn, cạnh bài luận của Jack cũng theo đà rung của sàn nhà tác động lên cái bàn mà đổ gềnh ra, mực vương vãi, tràn ra quá nửa bài luận khiến Jack không thể kìm nổi một tiếng thét kinh hoàng đầy đau đớn. Carl bị hất văng xuống khỏi bệ cửa sổ, móng nó tê đi vì chạm đất ở vị trí tương đối. Cả ba nạn nhân mắt trợn trừng giằng giằng nhìn chăm chăm vào kẻ vừa gây ra những chuyện vừa rồi. Nhưng hẳn vẫn đứng đó, miệng cười ngoác đến tận mang tai. Cả ba đứa cùng đồng thanh:

- Brandon! Mày đang làm cái quái gì vậy?

Brandon mặt không biến sắc, nó đóng sập cánh cửa lại lần nữa, thững thờ bước đến chỗ cái bàn giữa phòng - nơi Jack đang giận giữ, một mắt lườm Brandon, một mắt thương xót bài luận. Nó kéo ghế ngồi xuống, ngó trừng trừng từ Jack rồi đến Carl và vòng lại Danton. Nó bình thản nói:

- Tao có tin vui cho tụi mày đây!

Jack cau tiết, nó ném bài luận ra giữa bàn, răng nghiến chèo chèo:

- Đây là tin vui đó phải không?

Carl và Danton cũng đã ngồi xuống hai cái ghế còn lại, gương mặt của hai đứa trông cũng chẳng khác hơn Jack là mấy.

Có vẻ Brandon đã nhận thấy lỗi lầm nghiêm trọng của mình, nó xuống tông, giọng nhẹ nhàng như để chuộc lỗi:

- Tao xin lỗi! Nhưng tao vừa phát hiện ra một thứ rất thú vị để làm vào tối mai!

- Chẳng có gì quan trọng hơn bài luận của tao hết! - Jack nhấn mạnh vấn đề của nó.

Brandon xuề xoà:

- Được rồi! Tao sẽ làm lại ày... Nhưng phải đợi sau khi trở lại trường đã!

Lời nói của nó thực sự hiệu quả, ba đứa kia xúm lại, mặt hết bay sự nóng giận. Carl hỏi:

- Ý mày là sao khi nói trở lại trường?

Brandon đáp ngay, giọng còn nhỏ hơn lúc trước:

- Tao vừa tìm hiểu được... ở sau trường có một đường hầm bí mật!

Danton hỏi, giọng nó bây giờ cũng gần như thì thầm:

- Đường hầm á? Nó dẫn đi đâu?

- Tất nhiên là ra khỏi trường!

Jack chợn chừng hai mắt, trông nó lúc này không khác gì loài tắc kè. Nó hỏi:

- Phá luật hả?

Brandon dò hỏi:

- Mà sợ à?

- Tất nhiên là không! - Jack nói, mặc dù biểu cảm gương mặt chả có gì là thể hiện điều đó.

Danton hỏi ngay:

- Vậy là... ta sẽ ra khỏi trường... vào tối mai?

- Và trở về vào sáng hôm sau! - Brandon nói thêm.

Carl và Danton nhìn nhau bằng ánh mắt nghe-được-quá-chứ-hả trước khi hai đứa thực hiện một cái đập tay hoàn hảo. Carl nói:

- Vậy kế hoạch thế nào?

Brandon lấy từ trong túi áo ra một cái mà nó tạm gọi là tấm bản đồ Morgus được vẽ tay một cách cầu thả. Nó nói:

- Thầy giám thị sẽ đi thăm dò từng phòng vào lúc 9h từ tầng trên xuống tầng dưới. Phòng của bọn mình ở ngay đầu tầng ba. Như vậy, thời gian thầy đến đây sẽ vào khoảng 9h15. Ông ta sẽ mất gần ba mươi phút nữa đi xem xét đến tầng một. Như vậy, trong khoảng thời gian đó, cổng ký túc cá sẽ mở và ông ta sẽ luôn bận rộn để đi lại trong các hành lang và xem xét. Và chúng ta cũng chỉ có vốn vẹn 30 phút để trèo ra ngoài rồi đến được toà lâu đài kịp lúc ông ta bước xuống sảnh tầng một nếu không muốn bị bắt gặp.

Jack thăm dò:

- Có nguy hiểm quá không?

Brandon đập một cái đầu đinh lên đầu Jack. Nó nhấn mạnh:

- Không nguy hiểm thì không gọi là phá luật!

Jack nhìn Carl với ánh mắt ái ngại kiểu cầu xin một sự tán đồng nào đó dù chút ít thôi cũng được. Nhưng Carl nói, chặt đứt mọi hy vọng của nó:

- Đó không phải là nguy hiểm! Mà là tuyệt vời!

Danton hỏi ngay:

- Vậy đường hầm đó ở đâu?

Brandon chỉ ngay vào một ô tròn đánh dấu x, nằm cạnh một ô vuông, bên trong có ghi chữ Tháp Đông. Nó tiếp tục trình bày kế hoạch:

- Chúng ta sẽ đi đến hồ nước, vòng qua khu Thực Hành Phép Thuật rồi thẳng đến Tháp Đông. Ta sẽ đến đó lúc gần 9h30 và hy vọng sẽ đào tẩu chót lọt lúc 10h. Hiểu chưa?

Carl và Danton thẳng thừng gạt đầu. Một thoáng do dự án ngữ trên thái độ của Jack làm Brandon khó chịu, nó nói:

- Mà có thể ở lại nếu không muốn đi!

Jack phản đối ngay:

- Ở lại để nếu thầy giám thị đi qua và phát hiện có mình tao trong phòng thì tao biết trả lời thế nào? Nếu chết thì chết chung!

Brandon lại đập một cái vào vai Jack:

- Good boy!

- Nhưng ta sẽ đi đâu khi ra khỏi trường? - Danton hỏi.

- Có một quán trọ cách đó chừng nửa dặm, ở đó người ta sẽ phục vụ cả đồ uống có cồn - Nó nhấn mạnh hai từ cuối kèm theo một nụ cười bí ẩn. - Và có cả những tay kể chuyện giật gân nữa. Đặc biệt là họ còn bán thêm những món đồ phép thuật thú vị! - Brandon luôn hứng thú với những thứ đó. - Hỏi gì nữa không?

- Không! - Carl và Danton đồng thanh.

Rồi cả đám quay qua Jack chờ đợi. Thằng bạn giật nảy mình, nó gắng gượng ra một nụ cười tươi nhất có thể:

- Không! Tất nhiên!

Hôm sau là một ngày có nắng mặc dù những cơn gió lạnh bất thường tràn về có hơi phần làm mọi thứ trở lên bị trì trệ. Cả bốn đứa ở lì trong phòng, mong chờ cho đến 9h nhưng Carl có cảm giác cái đồng hồ trong phòng tụi nó như bị cái gì kéo chậm lại. Tuy thế, khi trời đã tối thì bóng đêm lại lan ra nhanh chóng một cách thần kỳ. Đúng như dự tính, thầy giám thị gõ cửa phòng tụi nó lúc 9h13, ông cẩn trọng xem xét mọi thứ và yêu cầu chúng không ai được phép ra khỏi giường như thường lệ. Đợi ông đi qua được chừng mười phút và tiếng đế giày vang lên trên những bậc thang tầng ba, chúng mới đẩy cửa sổ trèo ra ngoài.

Cơn gió đêm lạnh khiến tay nó buốt cứng khi phải men theo những đường ống sắt để trèo xuống tầng một. Nhiều phòng còn sáng đèn khiến chúng phải thật sự đề phòng những ánh mắt nhòm ngó đâu đó trên những ô cửa sổ vòm san sát.

Bước đầu coi như hoàn tất khi tụi nó chót lọt vượt qua cánh cổng khu ký túc xá và điên cuồng chạy theo hành lang đá dẫn đến sảnh phụ- phía sau lâu đài. Trời khá tối, chúng phải dò dẫm từng bước khi đã vào được trong hành lang tầng một. Mọi thứ vẫn rất suôn sẻ khi chúng vượt qua đại sảnh để ra ngoài, băng qua hồ nước với đầy đầy những tượng đã đặt xung quanh. Vòng qua khu thực hành phép thuật, chúng đến Tháp Đông ngay sau đó.

Tuy nhiên khi Carl hớn hở bước đến vị trí cửa hầm của lối đi bí mật, nó bất ngờ bị Brandon kéo dạt vào lấp sau toà tháp cùng Danton và Jack. Nó đang định hỏi điều gì khiến chúng phải dừng bước thì nó bị Brandon cản lại. Brandon đưa một ngón tay lên miệng với tiếng suýt khe rồi chỉ về hướng có lối đi bí mật.

Lúc này thì Carl đã hiểu lý do. Nó nhìn thấy, ngay đó, chỗ đặt nắp lối đi, năm người trùm áo choàng đang lén lút trèo lên một cách đầy bí ẩn.

5. Chương IV: Quán Trọ Của Gerdy

Chương 4

Quán trọ của Gerdy

Có 5 người mà Carl nhìn thấy: 3 trong số họ mặc áo choàng đen với chiếc mũ vải trùm kín qua đầu (có hai người cao và một người thấp hơn đôi chút); một người đàn ông trong bộ áo choàng tím đi trước như để dẫn đường; một người khác mặc áo choàng xám cầm gậy đi phía sau. Họ lén lút thành hàng nhằm hướng khu thực

hành phép thuật. Ánh đèn phát ra từ cây đèn trong tay của người đàn ông mặc áo tím soi rõ một khoảng sân rộng lớn rồi nhanh chóng biến mất khi đoàn người đó quẹo trái - hướng quay trở lại toà lâu đài.

Chờ khi những cái bóng đen trên nền đất hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt mình, Carl mới hỏi Brandon:

- Họ là ai vậy?

Brandon lắc đầu, nó nói:

- Tao không biết!

- Họ không phải học viên! - Jack góp ý.

Điều này khiến Danton băn khoăn, nó hỏi:

- Sao mày biết?

- Chiếc áo choàng tím và xám đó! Nó không phải của học viên hay nói cách khác học viên không được phép mặc áo màu đó! - Tiếng Jack giải thích.

Brandon tán đồng:

- Đúng thế! Mỗi màu áo choàng thể hiện một địa vị xã hội riêng biệt của chủ nhân nó! - Như để thuyết phục thêm, nó nói: - Tao nghe bố tao nói thế!

- Vậy họ có chức vụ gì? Mà tại sao họ biết lối đi bí mật của học viên? - Carl thắc mắc.

Jack ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Tao không biết. Biết đâu họ là người trong trường!

Danton lập luận:

- Nhưng người trong trường thù cần gì lén lút đêm hôm thế này?

Brandon vội chen ngang, kéo cuộc trò chuyện về đúng hướng:

- Chúng ta có đi tiếp không?

- Tất nhiên là đi tiếp chứ! - Danton nhiệt liệt trả lời.

Câu nói đó ngay lập tức bị Jack phản đối:

- Nhỡ còn người trong đường hầm đó thì sao?

- Nhưng chẳng lẽ lại quay về? - Brandon trừng mắt nhìn Jack trước khi tuyên bố:

- Dù sao thì chúng ta cũng đến đây rồi, tao quyết định mình sẽ tiếp tục kế hoạch này. Nếu có ai đó trong đường hầm thì họ cũng đã xéo phần ra khỏi đó trong lúc bọn mình đứng bàn tán ở đây từ nãy tới giờ rồi!

Jack có vẻ sợ nhưng cái nhìn không khoan nhượng từ phía Brandon khiến nó không tài nào đề xuất một ý kiến bàn lùi nào khác được nữa. Chúng dón đến gần miệng hầm. Danton xung phong là người canh gác đồng thời sẽ giữ cái nắp hầm khi những đứa kia trèo xuống. Brandon đốt cái đuốc mà chúng mang theo bằng một nhát vẩy ngón trở điều luyện và thì thầm "Allsai", nó lôi trong túi áo ra mảnh giấy ghi ký hiệu và tờ bản đồ viết tay đã được gói gém cẩn thận. Rờ cao cây đuốc, nó dẫn đường đi thẳng vào bóng đêm đen đặc!

Căn hầm ẩm thấp, sàn đá ướt sũng nước khiến chúng phải đi thật chậm, rờ rẫm từng bước một. Carl chắc chắn đây là hệ thống thoát nước hay đại khái thế vì dưới này có một mùi khó chịu mà nó đoán là nước thải. Thỉnh thoảng, một vài con chuột lại lảng vảng đi đâu đó ngang qua, chúng rít âm ỉ rồi cuống cuống bỏ chạy khi phát hiện ra những bóng đen hắt dài và gầy khúc trên những thành đá. Tiếng chuột kêu gập gáp những bức tường đường hầm trơn láng phản lại, vang vọng nghe có phần rờn rợn.

Chúng bước ngay theo sau nhau, cứ đi trong im lặng, để tai nghe ngóng mọi động tĩnh, cũng không dám nói chuyện vì sợ sẽ có ai đó trong đường hầm nghe thấy tội nó.

Mỗi lúc đến một ngã rẽ, Brandon lần mò trên vách tường tìm kiếm một trong những ký hiệu đánh dấu như trong danh sách nó mang theo để đảm bảo chúng vẫn đang đi đúng hướng.

Gần mười lăm phút trôi qua, bốn đứa bắt đầu mỏi chân vì phải đi bộ. Khi mọi niềm hào hứng bắt đầu bốc hơi ra khỏi tâm trí chúng, Brandon reo lên:

- Ta sắp đến nơi rồi! Qua khỏi lối rẽ kia nữa thôi!

Chúng bắt đầu hứng khởi trở lại, đôi chân như được tiếp thêm sức mạnh, chúng tăng tốc. Và đúng là cuối đường hầm luôn có ánh sáng. Carl đã có thể thấy được những tia sáng trắng mờ mờ xuyên qua nắp hầm mà nó tin là được kết bằng lá. Đẩy cửa hầm, từng người một bước lên mặt đất.

Carl nhận ra nó đang đứng giữa một khu rừng thưa thớt với nhiều thân cây to ngoằn ngoèo, uốn éo, xoè ra thành nhiều tán rộng đan kết như tấm mạng nhện trên đầu, những bộ rễ cuộn cuộn lộ hẳn lên khỏi mặt đất không khác gì những con trăn khổng lồ sần sùi, mập mạp. Brandon nói rằng để tìm ra hướng đi lúc này, chúng cần tìm một hòn đá lớn, ở trên đó có ký hiệu chỉ dẫn hướng đi.

Sau một hồi tìm kiếm, Jack reo lên khi nó tìm thấy hòn đá nằm sau một gốc cây. Trên đó có khắc một mũi tên. Brandon nói:

- Cứ đi theo hướng chỉ này ta sẽ tìm thấy đường mòn. Đi thôi!

Cả ba đứa bám đuôi Brandon đi sâu hơn vào trong rừng. Càng lúc các tán cây càng dày hơn, ánh trăng gần như bị che mất chỉ còn lại chút ánh sáng mờ mờ của cây đuốc Brandon đang cầm trên tay. Lớp lá khô bị dẫm đạp gãy vụn, tạo lên những tiếng sột soạt khiến Carl có cảm giác như có ai đó đang theo dõi mình, chốc chốc nó lại quay về phía sau, nhìn ngó và nghe ngóng.

Cuối cùng thì một con đường mòn ngoằn ngoèo nhỏ xíu cũng xuất hiện. Chúng men theo con đường bước đi. Một đốm sáng vàng nho nhỏ xuất hiện khi chúng đi được chừng năm phút. Khi đến gần, chúng phát hiện ra đó là một quán trọ hai tầng bằng gỗ với lớp sơn màu xanh lá héo úa. Một tấm biển treo lủng lẳng trước cửa, trên đó có ghi dòng chữ viết tay thô kệch:

“Quán trọ của Gerdy”.

6. Chương V: Trận Chiến Của Tộc Tiên

Chương 5

Trận chiến của tộc tiên

Một mùi giống chuột chết hoà lẫn với men rượu táo xộc vào mũi Carl khiến nó choáng váng khi chúng vừa bước vào trong quán. Khác với những gì chúng tưởng tượng về một buổi tối đầy những thú vui về ở trong một quán rượu hay câu lạc bộ nào lúc trước khi lên giường đi ngủ vào buổi tối hôm qua, thứ chúng thấy trước mặt thật đáng thất vọng: 7 cái bàn và cả tá ghế phủ đầy bụi nằm chống vênh, lộn lộn khắp sàn nhà, nước bí vàng lên men vương vãi tạo nên những đốm mốc xanh trắng loang lổ, những tấm rèm rách te tua vắt vẻo lên những song cửa bằng sắt gỉ sét, giấy dán tường bong chóc, bồn thúi khắp mọi nơi cộng thêm thứ ánh sáng lam lập lòe ma mị. Tất cả chúng đều có chung cảm giác thất vọng và hơi phần ghê sợ về tụ điểm ăn chơi mà chúng đã bất chấp luật lệ để trốn tới đây.

Brandon cần nhằn:

- Vậy mà anh tao nói ở đông vui lắm?

Danton cười chêu chọc khi nó vừa đá một miếng vải bẩn thúi trên sàn gỗ, cả đồng mồi, gián và nhiều con trùng khác thi nhau chạy toán loạn:

- Đông vui cho lũ côn trùng!

Branton tức giận, nó nhấn liên tiếp vào cái chuông trên quầy chờ như người ta vẫn đập quả bóng rổ lên sàn sân, những tiếng ting ting vang lên không ngừng phá vỡ đi sự yên ắng vốn có.

Bỗng nhiên, một giọng nói phát ra từ sau cánh cửa nhỏ cạnh quầy chờ. Giọng một người đàn ông bức tức, hằn quất tháo:

- Không nên thần! Không hoa bất tử! Không bùa mê! Ta không mua gì hết và cũng chẳng có gì để bán hết! Cút đi!

Cả bốn đứa ngạc nhiên, trở mắt nhìn lẫn nhau. Carl lên tiếng:

- Chúng tôi không bán gì cả?

- Vậy đến đây để làm gì? - Hẳn lập tức đáp lời, giọng vẫn không thôi bức dọc.

Carl ngập ngừng:

- Chúng tôi nghĩ... một quán trọ chắc cũng phục vụ... ít... đồ uống!

Người kia không trả lời. Chúng nghe thấy tiếng những bước chân vội vã đi lên cầu thang rồi một tiếng gọi “Ellie! Có khách! Có khách!” và sau đó là tiếng một người phụ nữ đáp lại: “Cái gì? Khách nữa ư?” rồi kèm theo một tiếng hét vui sướng. Hai tiếng bước chân vội vã lẫn nhau gõ thành thành lên những bậc thang và ngay tức khắc cánh cửa mở ra. Một người đàn ông trong bộ gile xám với chiếc áo thun trắng nhún nhúm phía trong và người phụ nữ với chiếc váy dài tới gót thành linh xuất hiện cùng một nụ cười rạng rỡ, nồng hậu. Người đàn ông gầy còn người phụ nữ thì hơi béo, trong khi người đàn ông có một đôi mắt híp và hàm râu quai nón tĩa tĩa như chông thì người phụ nữ có đôi mắt to và mái tóc mềm mại, bện tết gọn gàng vắt sang một bên.

Người đàn ông thúc nhẹ khuỷu tay vào sườn người phụ nữ, ông thúc giục bà ta nhưng vẫn không quên nở nụ cười trên môi:

- Ellie! Thấp lò sưởi! Lau sàn! Nhanh... nhanh!

Người tên Ellie gật gật hiểu ý, bà ta phi vội tới gần cái lò sưởi, cho thêm củi và nhóm lửa. Xong xuôi, bà ta vơ lấy cây chổi nằm ở góc phòng bằng một cái hất tay điệu nghệ, hì hục chạy hết từ đầu này sang đầu kia căn phòng để lau dọn, thỉnh thoảng lại ngẩng lên nhìn bốn vị khách quý báu và cười toe toét. Còn người đàn ông thì vội chạy tới chỗ chúng, lão kéo Brandon và Carl tới gần cửa sổ, dựng lên một cái bàn ngay ngắn trước mặt chúng. Bốn cái ghế được kéo tới sau đó. Vừa cuống quýt lau hết từ mặt bàn tới mặt ghế bằng cái khăn vắt sẵn trên vai, lão vừa nói:

- Xin chào! Ta là Gerdy - Chủ quán! Rất xin lỗi vì lúc này tưởng các cậu là bọn tiểu thương ở thị trấn ghé qua đây! Chúng làm phiền ta mấy hôm nay rồi!

Rồi lão quay lại, kéo lốt Danton và Jack tới, ấn hai đứa ngồi xuống hai cái ghế còn lại:

- Ta đặc biệt chọn vị trí này cho các cậu vì nó là vị trí đẹp nhất ở quán này.

Lão chỉ tay, cánh cửa sổ mở tung:

- Thấy không? Các cậu có thể nhìn ngắm khung cảnh thơ mộng bên ngoài từ đây! Bình thường thì chỗ này được tính tiền gấp đôi nhưng hôm nay là miễn phí!

Carl nhìn theo hướng chỉ của lão Gerdy ra ngoài cửa sổ, nó chẳng thấy gì ngoài một màu đen đặc. Gerdy đã biến vào trong từ lúc nào và giờ đã lật đặt mang tới bốn cốc nước mật ong sóng sánh, lão nói:

- Quà khuyến mại miễn phí nữa nhé!

Chỉ một thoáng sau, khi Carl nhìn lại quán, nó ngạc nhiên khi thấy mọi thứ đã trở nên sạch sẽ, thơm thơm mùi hoa nhài với những cái bàn và ghế đã được lau trơn láng và sắp ngay ngắn đâu ra đấy. Bà chủ quán Ellie còn tinh tế khi đặt lên trên những chiếc bàn đó một chiếc lọ nhỏ nhỏ cùng một nhánh hoa tím dịu dàng. Ánh đèn lam bi thảm cũng được thay thế bằng một màu vàng ấm áp.

Lão chủ quán mau chóng giúi vào tay chúng tờ menu và không ngừng kể lể tên của những thứ rượu quý hiếm đắt đỏ mà trong tiệm hiện có:

- Effskin loại 1265 nhé? Hay Piopacus 18? Octavia Franky loại ngâm với sâm cát quý hiếm thì sao? Lawuyta...

Brandon đặt lại tờ menu vào tay Gerdy và cắt ngang cái danh sách đang dần dài ra của lão:

- Bốn ly Tycender loại vừa và chút đồ nhắm! Cảm ơn!

Giọng lão chủ quán nhạt đi trông thấy, nét mặt có vẻ cũng bớt hồ hởi. Sau câu “Xin đợi ột chút!”, lão lật đặt bước vào nhà trong.

Brandon nói:

- Ở trường sẽ chẳng bao giờ được uống rượu đâu!

- Yeah!

Rồi chúng khúc khích cười.

Trong lúc chờ đồ uống được đưa ra, Jack bỗng đứng lại bật ra một điều băn khoăn, nó luôn là đứa lo xa, hơi yếu tim và thường có những câu nói rất bần lù khiến người khác rối trí:

- Vậy chúng ta sẽ ở đâu tối nay?

Chưa ai trong số chúng kịp nói câu gì thì đã bị cắt ngang:

- Chúng tôi có 8 phòng vừa ở tầng trên và một phòng lớn ở sau vườn để cho thuê!

Lão Gerdy đã quay lại, bê trên tay một cái khay đầy nhóc thức ăn cùng 4 ly rượu Tycender màu cam cam, nâu nâu sáng sắn.

Lão đặt thức ăn lên bàn, đẩy mỗi ly rượu về phía một người và không quên câu “xin mời” với mỗi đứa. Carl nhận ly rượu, hớp thử một hớp nhỏ, vị rượu quá lâu lâu cay xé họng lan toả ra khắp miệng khiến nó bị cứng lưỡi mất một lúc. Jack và Danton thi nhau hì hà cho bớt cay, còn Brandon thì hết lời khen ngợi một tay tên Tycender Cosdik nào đó (đã chết cả chục thế kỷ nay) vì việc phát minh ra loại rượu tuyệt hảo này.

Carl sau khi nuốt trọn cái cảm giác cay chảy nước mắt đó xuống, nó bắt đầu hỏi lão chủ quán:

- Chú Gerdy này! Cái đồng bữa bọn vừa rồi, khi chúng cháu với bước vào trong quán đấy, là thế nào vậy?

Lão Gerdy bắt đầu kể lể, giọng lão rất ư buồn khổ:

- Cả tháng nay, quán vắng khách thê thảm! - Lão nói - Quán của ta là quán trọ gần biển và gần cảng Mindi nhất trong bán kính 200 dặm quanh đây. Vì vậy, các hải thương buôn bán qua lại từ Zamia thường dừng chân tại đây trước khi đến Mindi.

Jack chen ngang một cách bất lịch sự:

- Zamia?

Lão Gerdy nhướn chân mày nhìn bốn đứa trước khi trả lời đại khái:

- À... Một hòn đảo nằm ở phía Nam Nicengas. Ta cũng không rõ lắm! - Rồi tiếp tục - Các thương thần là những kẻ vốn rất biết thời cơ và luôn có kế hoạch kinh doanh mọi lúc. Chúng đưa cho ta một vài món đồ phép thuật như để bán lẻ kiếm thêm. Tiếng lành đồn xa và vậy là bọn lái buôn từ các nơi lặn lội đường xá đến đây để gặp họ. Bọn lái buôn thường ghét phải đến Mindi vì chúng thường bị đánh thuế và những giao dịch nhỏ lẻ sẽ gây chú ý tới giới chuyên quyền ở đó. Cũng vì thế mà quán trọ này bỗng đứng trở thành một trung tâm thương mại nho nhỏ giữa rừng.

Danton thắc mắc:

- Họ bán buôn gì sai trái sao?

Lão chủ quán vội giải thích:

- Không! Không! Chỉ là vài tạo tác đồ mỹ nghệ thôi!

- Hình như bố tao cũng có buôn bán mấy thứ đó! - Brandon nói - Thường thì tao ít quan tâm tới chuyện làm ăn của ông!

Lão Gerdy gật đầu tán đồng:

- Đúng thế! Trẻ con thì càng ít quan tâm tới chuyện làm ăn thì càng tốt!

- Chúng cháu đã trải qua Lễ Trưởng Thành hơn một năm rồi đấy! - Danton nhấn mạnh lại vấn đề sai trái trong câu nói của lão chủ quán.

- Nhưng chưa tốt nghiệp Morgus thì vẫn được coi là các nhóc tí! - Lão Gerdy phản bác lại.

- Làm sao chú biết bọn cháu chưa tốt nghiệp?

- Mấy đứa nhóc Morgus tháng nào chả lén ra đây chơi. Ta còn lạ gì!

Bỏ qua những lời bàn không cần thiết, Carl muốn quay trở về với câu chuyện:

- Rồi sao nữa hả chú?

- Thì một tháng trở lại đây, công việc đình trệ, ta phải cắt giảm hầu hết các nhân viên. Ta và Ellie sống trên tầng và hầu như bỏ hoang cái quầy rượu này nên trông nó mới thảm thương vậy đó!

- Không! Ý cháu là nguyên nhân?

Lão Gerdy căng mắt thăm dò từng đứa một:

- Mấy đứa không phải học viên? Là người Hội Đồng đến điều tra phải không?

Jack phản ứng ngay:

- Điều tra cái gì cơ?

- Về tin tức của trận chiến! - Giọng lão bỗng trở lên căng thẳng một cách kỳ lạ - Ta không biết gì hết đâu!

- Thôi nào chú, bọn cháu chẳng phải người Hội Đồng này kia gì hết. Chúng cháu mới 16 tuổi. Chúng cháu đến đây để thay đổi không khí và để nghe tin tức. Vậy thôi!

Lão Gerdy đánh thêm một cái nhìn nghi ngại. Lão hỏi:

- Thật chứ?

- Thật - Cả bốn đứa cùng đồng thanh!

Lão chủ quán như vẫn chưa tin tưởng lắm nhưng lão vẫn tiếp tục kể:

- Ta nghe tin từ một tay theo hầu một thương gia khi lần cuối cùng chúng đến đây cuối tháng trước. Hắn nói rằng, ở Fisifa, xung đột tiên đang xảy ra bạo động, rất có thể là chiến tranh.

7. Chương Vi: Cung Tên Khiên Chấn Và Cánh Cổng Đỏ

Chương 6

Cung tên, khiên chấn và cánh cổng đỏ

Jack đặt ngay đĩa của nó xuống bàn. Nó hỏi khi trong mồm ngồm ngồm đầy thức ăn:

- Chiến tranh? Ở Fisifa? Nhưng nó liên quan gì đến chuyện làm ăn của họ chứ?

Lão Gerdy lại lặng thinh, lão từ chối trả lời bằng một câu nói nghe chừng rất không liên quan:

- Con mèo Vivine của ta đang kêu gào ầm ĩ rồi! Ta sẽ quay lại sau khi cho nó ăn!

Rồi lão lật đặt chui tọt vào nhà trong mặc kệ tiếng kêu gào quay trở lại của bốn đứa. Chúng hiểu rằng chả có con mèo nào tên Vivine trong đó cả và cái lão chủ quán gần giờ này đang có mưu đồ giấu giếm cái gì đó. Danton đặt ngay một câu hỏi:

- Có ai biết tại sao không?

Brandon đặt cái cốc của nó xuống với một tiếng cộp hơi thừa lực. Mặt nó tối sầm và cả đám vừa kịp nhận ra rằng nó nín thinh từ nãy tới giờ. Carl hỏi nhỏ:

- Mà vẫn ổn chứ?

Brandon không trả lời. Mặt nó vẫn cúi gầm xuống bàn khiến cho Carl phải trao một ánh mắt tò mò xen lẫn lo lắng cho hai đứa bạn còn lại. Rồi bất ngờ, Brandon nói:

- Đó là những tạo tác từ yêu tinh!

- Cái gì? - Jack hỏi lại.

- Những tạo tác từ yêu tinh! - Brandon nhắc lại - Những thương thần... Họ buôn bán những thứ đó từ Fisifa đến Lithendu qua Zamia.

- Nhưng bằng cách nào? - Jack hỏi

Brandon giải thích, giọng nó lúc này chỉ nhỏ như đang thì thầm với chính mình:

- Qua một trạm chuyển. Hồi chiến tranh, Zamia là vùng biệt lập. Không ai biết đến nó cho tới khi một hải thương tình cờ bị lạc đường phát hiện. Ông ta đã khám phá ra trạm chuyển cuối cùng đến Fisifa ở đó.

Brandon ngáp ngừng đôi chút như quyết định xem có lên nói tiếp không. Và rồi nó nói:

- Bố tao là một thành viên trong hội đó, hội thương thần Zamia!

Tình huống như đã vượt quá khỏi ranh giới tưởng tượng của Carl. Nó ngồi lặng trên ghế, đắm chiêu nhìn vào đĩa đồ ăn trước mặt. Không ai nói gì cho đến khi Brandon tiếp tục:

- Tao biết đó là hành động nguy hiểm. Mẹ và tao đã khuyên ông nên chấm dứt chuyện kinh doanh phi pháp đó nhưng... đồng tiền... nó khiến con người ta mất hết lý trí... nó đã kéo ông xa khỏi gia đình!

Danton nói ngay:

- Tao hiểu! Mà không có lỗi gì cả! Hãy vui lên... Và gọi thêm bia nhé!

- Đúng vậy! Đó là chuyện của người lớn! Họ chẳng bao giờ nghe lời bọn mình đâu! - Carl nói, cố tỏ ra như chẳng có chuyện gì.

Brandon ngẩng lên nhìn cả bọn. Nó cố nở một nụ cười gượng gạo để lấy lại tinh thần hào hùng vốn có của một tay chơi có hạng. Nó uống cạn ly rượu rồi gọi lớn:

- Cô Ellie! Chúng cháu muốn thêm bia!

Carl cũng uống nốt ly của nó. Quả thực nó không hợp với thứ đồ uống với độ cồn cao thế này. Xúc một thìa đầy ắp thịt xay, nó hy vọng sẽ làm át đi được cái dạ dày đang kêu gào bồng rát. Vị thịt cừu tan ra trong miệng khiến nó phải bật ra một tiếng khen:

- Món này ngon tuyệt!

Bà Ellie đã quay trở lại đúng lúc, mặt bà vui lên thấy rõ khi nghe được lời khen từ Carl.

- Cảm ơn cháu! - Bà nói, trước khi nụ cười bị kéo xệ xuống - Vậy mà ba tên mặc áo choàng đen hôm qua còn chả thèm động đũa tới khi cô mời!

Bốn đứa dừng mọi hoạt động, gương mặt chúng lại lộ ra cùng một vẻ ngạc nhiên khi vì nghe đến “ba tên mặc áo choàng đen”. Jack hỏi lại:

- Ba tên mặc áo choàng đen?

- À! Có ba vị khách mặc áo choàng đen đến thuê phòng ở đây tối qua nhưng họ vừa đi trước khi mấy đứa đến!

Bốn đứa nhìn nhau với cùng một con mắt hoài nghi, trong ánh mắt đó có một ý nghĩ được thâm hiểu là “chắc chắn đó là mấy kẻ lén lút vào trường hồi tối”. Bà Ellie kể tiếp:

- Một người mặc áo choàng xám dẫn họ đến, anh ta trả tiền và nói với cô chú cho ba người kia thuê phòng. Hắn còn bảo cô không cần dọn quán vì họ chỉ nghỉ chân qua đêm và không có nhu cầu ăn uống gì ở đây!

Danton vội hỏi thêm:

- Vậy còn người mặc áo tím?

- Cô không thấy có ai như thế cả! - Rồi bà nhìn lại chúng nó với ánh mắt hoài nghi, dò xét - Mà người quen mấy đứa à?

Carl vội thanh minh:

- Không ạ! Chỉ là chúng cháu gặp họ trong rừng... trên đường đến đây thôi ạ!

- Mà cô có biết họ là ai không? - Jack lại đặt một câu hỏi mà mấy đứa bạn thấy hết sức thông minh nhưng rồi chúng vội nhận ra rằng câu hỏi đó thật ngớ ngẩn khi bà Ellie dí dõm trả lời:

- Nếu ta biết thì đã không gọi họ là mấy tên mặc áo choàng đen!

- Thế hình dáng ạ! Ý cháu là trông họ thế nào? - Lại một câu hỏi nữa của Jack.

Bà Ellie nghĩ ngợi:

- Lúc đó trong quán chỉ có chút ánh sáng xanh lơ mờ, cô chú để thế để tiết kiệm điện, giảm chi phí sinh hoạt thời kỳ khó khăn ấy mà! Mà bọn họ đội mũ trùm mặt nên cô không thấy rõ lắm. Nhưng cô nhớ là hình như có một phụ nữ, một đứa tầm tuổi mấy đứa và một người đàn ông. Ừm... trông họ khá gầy, theo nhận xét của cô!

Jack định hỏi thêm rằng mấy người kia có nói gì không thì bà Ellie đã đi vào nhà trong, phớt lờ tính tò mò không cần thiết của chúng. Jack thì thầm nhận định:

- Tao chắc chắn đó là mấy người mà mình đã gặp trong trường hồi tối!

Ba đứa đồng tình. Carl ghi nhận lại sự việc:

- Vậy là tên áo xám và áo tím chính là kẻ giúp họ thuê phòng và xâm nhập vào trường bọn mình thông qua đường hầm bí mật!

Brandon góp thêm sự băn khoăn vào câu chuyện:

- Nhưng họ vào trường làm gì nhỉ?

Cả ba đứa lắc đầu. Chúng quyết định sẽ phải tìm cho ra những kẻ lạ mặt đó khi trở về vào sáng ngày mai vì chúng tin rằng dù gì đi nữa, đêm hôm lén lút ra vào trường cũng đã là điều không minh bạch rồi.

Khi gần 12h, chúng cảm thấy cơn buồn ngủ đang dần ập đến mà không sao cưỡng lại được cộng thêm thứ rượu ngâm lâu năm bắt đầu ngấm vào các giác quan. Chúng gọi bà Ellie và bày tỏ ý muốn thuê một căn phòng ngủ cho cả bốn và được bà gợi ý cho căn phòng lớn phía sau vườn. Đó chính là căn phòng mà mấy kẻ lạ mặt kia đã thuê và cũng là căn phòng sạch sẽ nhất vì bà Ellie đã lau dọn đón khách tối qua.

Trước khi trở ra để nhường lại không gian ấy đứa, bà còn lôi trong tủ ra bốn cái ga mới thay cho lớp ga cũ. Bà nói:

- Cô cứ tưởng còn lâu mới có thêm người thuê phòng nên chưa dọn vội...

Danton trả lời một cách lịch sự:

- Không sao ạ! Mọi thứ ở đây đều ổn mà!

- Mà mấy đứa định bao giờ quay về trường? - Bà Ellie hỏi.
- Dạ bọn cháu định 4h sáng mai sẽ về! - Jack trả lời.
- Vậy mấy đứa nghỉ sớm đi! Chúc mấy đứa ngủ ngon.
- Chúc cô ngủ ngon!

Carl mệt rũ rời, nó lết thết kéo lê người bước về phía cái giường lớn nằm ở góc trái căn phòng. Nhưng rồi nó bỗng nhảy bắn lên và hét một tiếng áu thật lớn khi nó phát hiện chân mình vừa dẫm lại thứ gì đó. Một chiếc huy hiệu nhỏ chừng hai ngón tay, nằm ngay trên sàn nhà. Nó có hình giống cái khiên chắn (loại thường dùng trong chiến đấu) với hai đường viền màu vàng chạy song song, đan kết lại ở hai đầu. Phía bên trong chiếc khiên được sơn màu xanh bích, trên đó có khắc một hình dạng mà nó đoán là cái cung đã lên sẵn tên. Ngay phía cái cung, được khắc chìm bằng màu đỏ, có hai đường lớn, chạy song song, nhìn rất giống hai cây cột của một cánh cổng. Khi tay nó chạm vào chiếc huy hiệu, một cảm giác mát lạnh dần lan toả ra khắp cơ thể khiến nó có phần cảm thấy rùng mình.

8. Chương VII: Giấc Mơ

Chương 7

Giấc mơ

Nó đưa ra gần ánh điện để nhìn cho rõ hơn, Jack và Danton thấy vậy cũng xúm lại xem xét. Jack phát biểu:

- Tao thấy cái này quen quen!
- Quen? - Carl hỏi lại
- Ừ thì công việc của bố tao là nghiên cứu về mấy lĩnh vực lịch sử mà! Tao hay xem trộm tài liệu của ông... Jack cầm cái huy hiệu, nó lật qua lật lại, xem xét kỹ lưỡng rồi nhận xét:
- Hình con chim này trông quen lắm!
- Carl trở mắt nhìn Jack, nó ngạc nhiên hỏi:
- Con chim? Tao tưởng là cung tên?

Jack giờ ra chỗ sáng hơn, ánh đèn phản chiếu lên những đường viền làm bằng vàng sáng chói.

- Nhìn này! Cái đầu mũi tên sẽ không lớn đến thế đâu, cánh cung cũng sẽ không to vậy và thân mũi tên như thế này thì hơi ngắn! Phải không?

Quả đúng như Jack nói, mọi thứ có vẻ không giống một cái mũi tên theo như nó đã nghĩ lúc đầu mà thực sự nhìn giống một loài chim gì đó hơn.

Danton lúc này mới lên tiếng:

- Một con én!

Cả Jack và Carl đều quay ngoắt sang, nhìn chăm chăm vào Danton. Thấy thế, nó liền nói thêm - Rõ ràng đó là một con chim én mà! Nhà tao ở trấn Loyr lên nhìn thấy chúng suốt!

Trấn Loyr nằm ở phía bắc xứ Moris. Đó là một nơi quanh năm chỉ có mùa xuân. Phong cảnh ở đó thì tuyệt đẹp, cây cối xanh tốt, gia súc khỏe mạnh và các dân thần thì cực kỳ vui tính. Người ta nói đây là vùng đất của các thái gia (gia đình quý tộc, giàu có và lâu đời, đặc biệt có công lớn với Lithendu). Những căn nhà ở đây thật sự nguy nga, giống như các lâu đài rộng lớn, nằm trải rộng trên cả một ngọn đồi bao quanh là những rừng thông xanh mướt, ngút ngàn. Những lâu đài này được truyền từ đời này sang đời khác cho những thế hệ con cháu trong gia đình. Dòng họ Wizander là một ví dụ, lịch sử trải qua đã gần 600 trăm

năm của gia tộc khiến Danton luôn rất tự hào khi nhắc đến danh thế xuất thân của mình. Nó bổ sung khi nhìn thấy gương mặt ngấn ngờ của hai đứa bạn:

- Chim én là loài chim ưa ấm. Bọn mày biết đấy, ở xứ Moris này, trấn Loyr là nơi ấm áp nhất nên chúng thường tập trung nhiều nhất ở đó!

Carl bật ngay ra một câu hỏi:

- Vậy là những người đó đến từ trấn Loyr?

- Tao không nhớ có gia đình nào ở Loyr dùng huy hiệu cả! - Danton khẳng định.

- Có thể mày nhầm! - Jack ngờ vực.

- Không đời nào! - Jack khẳng định - Các gia đình ở Loyr không được phép dùng biểu tượng riêng. Điều đó sẽ khiến cho người khác nghĩ rằng họ đang muốn xây dựng một vương quốc của riêng mình. Mà lòng tôn kính Hội Đồng không bao giờ cho phép điều đó xảy ra.

Khi Carl đang định nói thêm thì bị cái giọng ề à, buồn ngủ của Brandon chen ngang:

- Để mai về trường rồi tìm hiểu tiếp! Giờ ngủ thôi! - Brandon đã nằm vật ra giường từ lúc nào, mắt nó nhắm nghiền, vùi đầu vào trong gối.

Jack và Danton cũng gật đầu đồng ý rằng chúng cần đi ngủ để mai còn dậy sớm trở về, vì vậy Carl cũng không còn cơ hội hỏi gì thêm nữa. Nó rút cái huy hiệu vào túi quần, chèo lên giường, suy nghĩ mông lung một lát thì bóng tối đen đặc bắt đầu xâm chiếm mọi giác quan của nó.

Rồi nó bỗng thấy mình đang đứng giữa một sân vườn tươi mới, xung quanh mọc rất nhiều cây cùng nhiều loại hoa đầy màu sắc. Một thứ ánh sáng màu hồng cam nhạt bao phủ khiến mọi thứ trở lên lung linh và mơ hồ. Ngay giữa sân, một cái lầu chờ với sáu cây cột quấn quanh nhện nhiều cành dây leo xanh xám và một cái mái vòm có những nét hoa văn trang trí kỳ lạ. Một người phụ nữ đang ngồi ngay giữa bậc thềm bước lên lầu. Bà ta mặc bộ váy trắng với hai ống tay dài chạm xuống tận nền đá. Mái tóc xám dài của bà cứ bay bay, uốn lượn nhẹ nhàng sau lưng.

Ngay khi vừa nhìn thấy Carl, bà ta đứng dậy, bước lại gần. Gương mặt của bà thật sự xinh đẹp, nó toả sáng như một viên kim cương quý giá đặt dưới ánh mặt trời mặc dù nó không còn là trẻ trung mà đã bị thời gian cắt xẻ tạo nên một vài nếp nhăn trên trán, khoé môi và chân mày. Đôi mắt xám nhưng sâu thẳm nhìn như xoáy vào mọi góc ngách tâm can của nó. Bà cất lên một giọng nhẹ nhàng:

- Chàng trai trẻ! Cậu vừa cầm một vật không thuộc về mình!

Nó chắc chắn bà ta đang nói đến cái huy hiệu có hình con chim én đang ở trong túi quần, nó ấp úng không nói ra được một lời nào và cũng tự hỏi không hiểu tại sao bà ta biết được điều đó và thực sự thì nó đang ở đâu. Bà ta lại nói tiếp, mắt vẫn không rời gương mặt nó:

- Đưa trả lại cho ta!

Một cảm xúc mãnh liệt thúc nó thực hiện mệnh lệnh đó. Khi nó đưa tay sờ vào mép túi thì nó chợt nó nghĩ ra rằng nó cần phải làm rõ vài thứ, lý trí một phần đã quay trở về với nó. Nó hỏi:

- Nhưng tôi đang ở đâu? Bà là ai?

Bà ta mỉm cười mà cũng không hẳn là cười, đôi môi đỏ hồng đó chỉ hơi khê cong lên để lộ thêm nhiều nếp nhăn của tuổi tác. Bà ta trả lời:

- Cậu đang ở trong giấc mơ... giấc mơ của chính cậu.

Bà ta lại tiến gần hơn nữa, đưa ra bàn tay với những ngón tay dài và đẹp:

- Nào! Đưa cho ta cái huy hiệu!

Nó phớt lờ câu giục giã đó, cố gắng làm rõ ràng câu chuyện mà nó không hiểu:

- Trong giấc mơ? Vậy sao tôi có thể đưa bà được?

- Giấc mơ cũng là một phép thuật hùng mạnh. Đó là nơi ta sống thật nhất với chính mình.- Bà ta nói, giọng vẫn rất đều đặn và nhẹ nhàng - Những việc cậu làm trong giấc mơ chính là những việc con người thật sự ngoài đời của cậu sẽ nghĩ và sẽ làm... Vì thế, giấc mơ đôi cũng chính là bản chất, là suy nghĩ, là hành động và là thực tại.

Bà ta lại tiếp tục:

- Ta không có nhiều thời gian! Hãy trả đồ vật lại cho chủ nhân của nó!

Một cái gì đó đang lớn dần dần át hết cả ý chí của nó. Nó đưa tay vào trong túi, lấy ra cái vật giờ đang tỏa ra một thứ ánh sáng trắng lấp lánh. Một cảm giác nóng rát lan dần từ cái huy hiệu sang lòng bàn tay nó.

Bà ta đưa tay cầm lên. Mọi thứ xung quanh nó dần tan biến như xoáy vào trong màn đêm đen đặc. Nó bỗng nghe có tiếng ai đó gọi từ một nơi xa thẳm. Và rồi nó mở mắt choàng tỉnh.

Bên ngoài trời vẫn còn rất tối. Mấy đứa bạn nó đang ngồi ngay bên cạnh, mắt chúng nhìn chăm chăm vào nó như nhìn một thực thể nhầy nhụa gồm giấy.

Nó chợt nhớ lại giấc mơ vừa qua, hốt hoảng đưa tay vào trong túi. Một cảm giác ngạc nhiên hoà lẫn với sự sợ hãi đang tràn đầy buồng phổi làm nó không thể nào thở bình thường được khi nó vừa kịp nhận ra một điều: cái huy hiệu đã biến mất!

9. Chương Viii: Học Viên Mới

Chương 8

Học viên mới

Nó định nói điều gì đó ngay lúc này nhưng cái lưỡi của nó đã biến đi đâu mất. Cả người nóng rực, chân tay mỗi rã rời, nó chỉ muốn nằm vật xuống nhưng Danton đã đỡ lấy nó từ phía sau. Brandon thì cuống cuống hỏi:

- Carl! Có chuyện gì vậy?

Nó chưa kịp nói gì thì Jack đã bổ sung thêm một câu trần thuật ròn rợn:

- Bọn tao thấy mày dây giữa kinh lắm! Cái... cái gì trong túi mày còn phát sáng nữa kìa!

Nó không biết nó bên ngoài thực sự thế nào nhưng trong giấc mơ, giữa khu vườn mờ mờ ảo ảo đó, nó đã thật sự rất mê muội, giống như có ai đó đang ám lên nó một lời nguyền đầy quyền năng. Nó nói khê và chậm:

- Cái huy hiệu... Nó... nó biến mất rồi!

- Cái huy hiệu nào? - Brandon tò mò. Rõ ràng là nó đã bỏ qua nhiều chi tiết của cuộc trò chuyện trước đó của ba đứa khi nó vục đầu vào trong gối.

Danton tóm gọn lại cho Brandon:

- Carl có nhặt được một cái huy hiệu nhỏ ở đây!

- Của những tên mặc áo đen à? - Brandon hỏi.

- Chắc là vậy!

Câu nói của Danton ngay lập tức bị Carl phủ nhận. Nó thì thào:

- Người đàn bà đó... Bà ta mặc áo choàng trắng!

Jack nhìn nó với thái độ kỳ lạ. Jack hỏi:

- Ai mặc đồ trắng cơ?

Carl nhớ lại:

- Có một người phụ nữ mặc đồ trắng. Bà ta đến trong giấc mơ. Bà ta muốn lấy lại cái huy hiệu đó!

Danton trấn an nó theo kiểu coi nó như đang nói trong cơn mê sảng hay như lúc người ta đập đầu vào tường và vẫn còn đang choáng váng:

- Bình tĩnh nào! Bà ta đến trong giấc mơ để lấy... cái huy hiệu hả?

Nó gật đầu, mọi thứ với nó hiện giờ vẫn còn đang rất mơ hồ:

- Đúng thế! Bà ta lấy nó rồi!

Brandon gạt phăng cái suy nghĩ điên rồ trong đầu nó bằng một câu hỏi:

- Làm cách nào mà người ta lấy một đồ vật qua... giấc mơ được?

Chính nó cũng không thể nào giải thích được nhưng mọi chuyện đã diễn ra đúng như thế. Nó nói:

- Tao không biết! Nhưng... cái huy hiệu biến mất khi tao đưa và bà ta lấy lại! - Nó bổ sung ngay - Qua giấc mơ!

- Chắc chắn đó phải là một phép thuật hùng mạnh! - Jack ủng hộ Carl bằng một suy đoán.

- Ý mày là gì? - Brandon nói, nó vẫn không thể nào tin vào những điều Carl đã kể.

Jack lắc đầu ái ngại:

- Tao không biết nhưng điều đó đâu phải là chuyện không thể xảy ra! Phép thuật... nó phong phú và kỳ lạ lắm!

Một thoáng im lặng bao trùm. Mỗi đứa tự chìm vào dòng suy nghĩ của riêng mình, gương mặt đứa nào cũng khá căng thẳng cho đến khi Danton hỏi nó:

- Vậy bà ta có nói gì không?

Carl trả lời, mọi thứ vẫn còn như mới nguyên với nó:

- Bà ta nói bà ta là chủ nhân của nó. Bà ta nói là bà ta không có nhiều thời gian và cái đó dường như rất quan trọng.

- Về giấc mơ ấy, bà ta có nói làm cách nào mà bà ta lấy lại được cái huy hiệu không? - Danton tiếp tục hỏi.

- Bà ta nói rằng giấc mơ những gì tao làm trong mơ cũng là tao làm trong thực tại. Giấc mơ cũng là một phép thuật hùng mạnh!

- Thấy chưa? - Jack thốt lên - Tao đã nói rồi mà!

Brandon ném cho Jack một cái gối khiến nó ngã vật xuống giường. Brandon nói:

- Tao không biết thực sự mọi thứ như thế nào nhưng nhìn mày có vẻ không được ổn đâu!

Danton tán đồng:

- Ủ! Mày cần nghỉ ngơi đi!

Carl chần chừ đặt lại lưng xuống giường, cố gắng tìm lại bình tĩnh nhưng điều đó đối với nó bây giờ vô cùng khó khăn. Mỗi khi nhắm mắt, hình ảnh khu vườn hư ảo và người đàn bà trong bộ đồ trắng đó lại xuất hiện trong đầu khiến nó giật mình choáng tỉnh hai ba lần trong đêm.

Cuối cùng, sau bao cố gắng, nó cũng tìm được lại bản năng để ngủ. Nhưng khi nó vừa chợp mắt được một lát thì đã bị gọi dậy để chuẩn bị quay trở về trường.

Lúc bốn đứa ra đến quán thì đã là gần 4h. Bên ngoài trời vẫn còn khá tối. Bà Ellie đã dậy từ bao giờ để chuẩn bị cho chúng một chút đồ ăn nhẹ. Chúng ăn qua loa vài miếng và thanh toán tiền nhanh chóng để trở về cho kịp giờ.

Trên đường băng qua rừng để trở về đường hầm, Jack lại khơi lên những lo lắng trong lòng Carl khi nó giả thiết rằng những người mặc đồ đen đó đang thông đồng với một kẻ trong trường và chúng đang có mưu đồ ăn cắp một vật báu của ngôi trường. Giả thiết nghe có phần ngớ ngẩn đó lại khiến Carl suy nghĩ. Nó hiểu rõ rằng nếu như không có kẻ nào trong trường âm thầm trợ giúp hay những kẻ áo đen đó chính là người trong trường thì tại sao chúng biết cách sử dụng lối đi bí mật?

Jack hứa rằng nó sẽ gửi thư cho bố nó để hỏi về cái huy hiệu mà nó dám cá cả 10 Ziims (đơn vị tiền tệ của thần, tương đương 60 đôla) là đã từng nhìn thấy trước đây. Danton cũng sẽ tìm hiểu xem có gia đình nào ở trấn Loyr âm thầm sử dụng biểu tượng giống thế mặc dù nó chẳng hi vọng gì nhiều. Còn Carl, nó hy vọng sẽ tìm thấy điều gì đó về thuật lấy-đồ-trong-mơ và ý nghĩa của những chiếc áo choàng trên thư viện khi trở về. Brandon sẽ tìm hiểu về tất cả những học viên trong trường biết cách sử dụng lối đi bí mật. Chúng quyết tâm khám phá ra những kẻ lạ mặt đang lén lút ẩn nấp ở nơi nào đó tại Morgus.

Chúng trở lại lâu đài một cách an toàn lúc gần 5h sáng và quyết định sẽ nấp ở một hành lang vắng quắt queo trên tầng 3 cho tới hơn 6h rồi mới lên vào ký túc xá khi cổng mở để tránh bị thầy giám thị dậy sớm bắt gặp khi đang treo leo trên những song cửa sổ.

Bữa điểm tâm sáng lúc 7h hôm đó vắng bóng cả bốn đứa. Chúng nằm trong phòng, ngủ tiếp cho đủ giấc. Đến gần 8h mới lồm cồm bò dậy để chuẩn bị cho tiết lý thuyết phép thuật sẽ bắt đầu lúc 8h15.

Khi vừa tới lớp, chúng lại có thêm một bất ngờ: hôm nay, chúng đón chào một học viên mới!

10. Chương IX: Phát Minh Phép Thuật Của Jazcurly Haletons

Chương 9

Phát minh phép thuật của Jazcurly Haletons

Đó là một cô gái thật sự rất xinh đẹp và tươi tắn trong chiếc áo đồng phục cao cổ màu trắng và choàng ngoài bằng một tấm áo choàng xanh dương với đôi ống tay rộng. Tuy cô gái đó không cười nhưng Carl có thể cảm nhận được, trên gương mặt ngưng đọng, bối rối kia có nét gì đó rất sống động, thánh thiện và tinh khiết nhưng... đặc biệt là từ đôi mắt màu xám trong sáng của cô. Đôi mắt ấy khiến Carl (trong một thoáng) có liên tưởng tới người phụ nữ ở khu vườn mà nó gặp tới qua trong giấc mơ. Nhưng chỉ có màu mắt đó thôi, còn lại mọi thứ đều khác. Từ gương mặt đến mái tóc, cô gái này không có mái tóc xám bay bay uốn lượn mà là một mái tóc đen, dài và rất thẳng.

Dường như mọi đứa con trai trong lớp đều có thể cảm nhận được vẻ đẹp ấy thì phải. Những ánh mắt sáng lên khi cô gái bước qua, chúng dõi theo cho tới khi cô bạn ấy tiến về cuối lớp. Cô nhìn quanh quất và rồi dừng lại ở ngay trên gương mặt đang dần bối rối tự hỏi chuyện gì của Carl. Cô hỏi nó:

- Tôi có thể ngồi đây được không?

Bây giờ thì nó đã hiểu, nơi duy nhất còn trống trong lớp chính là chỗ ngay cạnh nó. Nó kéo vội đồng sách vở bừa bộn trên bàn về một phía:

- Tất nhiên rồi!

Cô bạn nhẹ nhàng ngồi xuống trong những ánh nhìn say đắm từ phía con trai và cay đắng từ một vài đứa con gái xấu bụng. Brandon ngồi dãy bên cũng quay qua nhìn cô gái rồi đánh mắt tới Carl. Nó ra dấu bằng hai ngón tay móc lại với nhau rồi cười toét ra. Carl hiểu ý đó là thằng bạn muốn nó bắt chuyện với cô gái này. Nó gật gật rồi lấy hết dũng cảm quay qua tự giới thiệu:

- Mình là Carl! Carl Savior!

Cô gái giật mình nhẹ một cái, quay qua nhìn nó một thoáng mới nói:

- A.. Chào bạn, Carl! Tôi là Ellen Danchees!
- Rất vui được gặp cậu! - Nó đáp, cố gắng kiềm chế cảm xúc.
- Tôi cũng thế!

Cánh cửa lớp chợt mở ra, cuốn theo mọi cảm xúc của nó trôi tuột ra ngoài, giáo sư Fiona đã bước vào lớp.

- Chào các trò! Những ai đã tạo thành công một tảng băng? - Bà hỏi khi bước về bàn và đặt đồng giáo trình dày cộp lên đó.

Nhiều cánh tay giơ lên chỉ trừ Carl, Brandon và một vài đứa khác. Nó bỗng thấy mình trở thành một kẻ kém cỏi ngu ngốc.

Giáo sư Fiona nhìn quanh lớp với một nụ cười rạng rỡ:

- Tốt lắm!... May, ta nghĩ lý do trò không thể làm được là vì mái tóc của trò quá nhiều nơ! - Bà nói với một cô bạn ngồi ở bàn nhất đang chăm chú tự ngắm trong gương và điệu đà chỉnh lại những cái nơ hồng cặp hơi quá trên tóc. Đó là cô gái duy nhất trong lớp không giơ tay, tất nhiên là trừ người đang ngồi ngay cạnh nó.
- Trò Jace! Anh trai trò cũng không thành công trong tuần đầu tiên đâu! - Jace ngồi bàn thứ tư, ngay trước nó, trông thẳng bé ngượng ngùng hết sức khi bị giáo sư Fiona nhắc đến tên.
- Và Carl...- Cuối cùng thì cũng đến lượt nó bị xướng tên - Ta biết rằng trò đã bỏ qua yêu cầu tập luyện tối thiểu là 30 phút mỗi ngày của ta! Hãy chăm chỉ hơn!

Ánh mắt bà dừng lại khá lâu trên gương mặt của học viên mới. Bà hỏi Ellen:

- Ô! Em là học viên mới? Ta có thể biết tên của em không?

Ellen đứng dậy, mái tóc khê đung đưa, phảng phất một mùi thơm nhẹ nhàng.

- Ellen, thưa giáo sư!

Giáo sư Fiona nhắc lại:

- Ellen...
- Ellen... Danchees, thưa giáo sư!
- Danchees? Ồ... Một cái họ thật đặc biệt! Ta hy vọng trò sẽ thích ứng nhanh với cách giảng dạy ở đây! Cảm ơn trò!

Bà nhìn một cái nhìn đầy suy sết lên Ellen chừng một phút trước khi lấy lại được thái độ như thường ngày để bắt bẻ đến Brandon ngồi dãy bên:

- Trò Brandon! Thầy giám thị Orwen đã nhắc tới trường hợp của trò trong cuộc họp giáo viên cuối tuần rồi!
- Giọng bà bỗng trở lên cực kỳ nghiêm khắc - Giáo sư Enetta cũng nhờ ta thông báo với trò về hình phạt cấm túc mà trò phải thực hiện vào 8h tối thứ bảy này tại văn phòng chị ấy! Về điều gì thì chắc trò biết chứ?

Brandon gật đầu rồi quay sang cười với Carl tỏ ý chuyện bình thường đấy mà.

Giáo sư Fiona còn tiếp tục giáo huấn thêm Nolan và Gadis vì tội nói dỏc trong giờ của bà trước khi bà có thể bình tâm để quay trở lại bài giảng:

- Các trò hãy mở trang 80. Hôm nay chúng ta sẽ học bài đầu tiên trong bộ vận động, lớp vận động di chuyển, ngành vật chất cơ bản.

Những tiếng sột soạt lật trang giấy vang lên.

- Trong suốt chương học này chúng ta sẽ chỉ học duy nhất về ngành đó thôi! Chỉ có điều kích thước vật thể sẽ được tăng dần lên!

Bà lấy ra một cái hộp nặng nề đặt lên bàn. Ngay sau khi tiến hành một động tác lướt tay nhẹ nhàng trên ổ khoá, chiếc hộp bật tung ra và từ trong đó, cả chục viên bi bay ra theo mọi hướng và hạ cánh một cách nhẹ nhàng trước mặt của mỗi học viên. Giáo sư Fiona giải thích:

- Trong tiết lý thuyết này ta sẽ làm việc với chúng và buổi chiều sẽ sử dụng đá thay thế ở ngoài khu Thực Hành! Giờ thì các trò các trò mở tập ra, chúng ta sẽ cần ghi lại một vài câu thần chú.

Bà lại viết lên bảng bằng phép thuật: “Penanolix Inpalium”

Và yêu cầu chúng đọc lớn câu thần chú.

- Không phải là nô-íc. Mà phải là nô-líc! - Bà sửa lại cho Jane khi cô cứ không ngừng gào lên câu thần chú một cách thiếu chính xác.

Sau chừng mười lần đọc, bà yêu cầu:

- Giờ thì các trò hãy thử nghiệm lên viên bi với câu thần chú đó! Và đừng quên phải tập trung, tập trung!

Carl cố gắng xua tan mọi suy nghĩ viển vông để thực hành một phép màu nhưng mọi thứ đúng thật trả bao giờ dễ dàng với nó. Trong khi viên bi của Ellen chẳng cần đến thần chú cũng tự khắc bay lên và xoáy tròn trong không trung thì viên bi của nó cứ lơ lửng, nằm im lìm trên mặt bàn treu tức nó.

Giáo sư Fiona lại tiếp tục khen ngợi Leslie khi con thực hiện một cách hoàn hảo việc đưa viên bi đi qua một vòng tròn. Điều này khiến Carl cảm thấy khó chịu, nó không thể nào tập trung và càng như thế thì kết quả của nó càng trở lên tồi tệ.

Một tiếng vỗ tay của giáo sư Fiona cắt ngang lượt thực hành đầu tiên:

- Như vậy là các trò đã làm quen khá tốt với câu thần chú đầu tiên. Giờ thì hãy học thêm vài thứ nữa cho buổi học chiều nay nhé!

Vậy là phần còn lại của tiết học được giáo sư Fiona giành để giới thiệu về tên gọi một số sự vật trong ngôn ngữ cổ Daskar. Những thứ tiếng dài loằng ngoằng khiến đầu óc nó không thể nào tiêu hoá cho xuôi sẽ được. Chốc chốc nó lại phải há xái cả hàm và uốn cong cả lưỡi với những từ dài loằng ngoằng, soán xúi, đòi hỏi phải được phát âm chuẩn xác từng thanh điệu. Để chắc chắn việc chúng phát âm đã chuẩn hay chưa, giáo sư đưa cho chúng một vật gọi là đá-kiểm-tra-phát-âm. Mỗi lần nói đúng, viên đá sẽ phát ra màu trắng và ngược lại sẽ thành màu nâu. Thế nhưng viên đá của Carl thì thường chuyển thành màu đen, có thể là nó đọc chệch đúng tí nào. Nó tự cảm thấy hổ thẹn rằng nó cực kỳ kém cỏi về những câu thần chú và phép thuật. Chẳng hạn như từ “Opodia” (có nghĩa là hòn đá) phải đọc là Ô-pô-di-a chứ không thể là Ô-pô-đia vì sẽ nhầm sang từ “Opodire” (có nghĩa là dòng nước).

Cuối cùng thì tiếng chuông báo hiệu hết giờ cũng vang lên. Nó vợ vội sách vở bỏ vào cặp và háo hức mong ra khỏi lớp để chút bỏ mọi thứ rối rắm mà nó vừa bị giáo sư Fiona nhồi nhét vào đầu. Nhưng bỗng dưng có vài điều níu kéo nó ở lại, trong đầu lúc Carl này bỗng nảy ra một ý tưởng có phần hơi mạo hiểm và tự bản thân nó cũng cho là điên rồ: nó quyết định sẽ hỏi giáo sư Fiona về thứ phép thuật có thể lấy-đồ-trong-mơ đó!

Chờ cho cả lớp đã ra ngoài hết, nó mới rời ghế ngồi, mon men đến gần bàn giáo viên. Giáo sư Fiona đang mải mê xem lại một chương trong cuốn Lý Thuyết Phép Thuật cơ bản của Charvon Jinfield. Thấy nó, bà thôi đọc, một cái nhìn sâu sắc được bà đặt sau cặp kính dày cộp dành tặng kèm theo một câu hỏi cơ bản:

- Trò cần ta giúp gì sao?

Nó bối rối đôi chút:

- Thưa giáo sư... em muốn hỏi cô về một loại phép thuật được không ạ!

- Ta vẫn đang nghe đây!

Nó cố gắng chọn lựa những ngôn từ dễ hiểu nhất có thể để diễn đạt tối đa những điều mà nó đang suy nghĩ mặc dù không chắc giáo sư Fiona sẽ hiểu được cách nó miêu tả một phép màu:

- Thưa giáo sư!... Có bao giờ giấc mơ lại trở thành sự thật hay không ạ?... Ý em là có bao giờ người ta có thể thông qua một giấc mơ để làm một việc có thật không ạ?

- Chẳng hạn như... - Bà lại bỏ dở câu nói.

- Chẳng hạn như... lấy một món đồ chẳng hạn?

Giáo sư chứng ra cặp mắt thấu hiểu sâu sắc vấn đề của bà với nó. Bà hỏi, giọng đầy nghi hoặc:

- Sao em lại hỏi thứ đó?

Nó lại càng căng thẳng, đến giờ nó ước gì chưa từng đặt vấn đề này ra với bà. Nó cố gắng bày ra một cái lý do sao cho gần với thực tế nhất nhưng vẫn phải giấu đi những tình tiết quan trọng về người phụ nữ, khu vườn và chiếc huy hiệu:

- Dạ... Tối qua em có nằm mơ... và trong mơ em có gặp một người và hẳn ta đã lấy một vật của em...

- Và khi em tỉnh dậy thì vật đó biến mất?

Nó giật nảy người, hoang mang tột độ:

- Vậy là cô biết về thứ phép thuật đó?

- So với những hàng rào mà trò cố tình để mở trước đó thì không khó để vào được khu vườn bí mật của trò đâu!... Ta đánh liều không biết người lấy vật gì đó của em là ai? - Cô Fiona lại đưa ra một câu hỏi vô cùng hóc búa:

- Chỉ là một người bạn thôi ă! - Nó cố gắng không nhìn vào ánh mắt nhạy bén của bà.

- Bạn? Người bạn đó của em cũng đặc biệt đấy!

Nó không nói gì mà thực tình trong đầu nó giờ không còn nảy sinh ra một từ ngữ dối trá nào để nói nữa. Giáo sư Fiona như đọc được hết suy nghĩ của nó, bà không hỏi gì thêm mà cũng thôi nhìn chăm chăm vào nó. Một lúc sau bà mới đứng lên khỏi ghế, đi vòng qua cái bàn gỗ cong cong nơi bà vừa ngồi, đánh một ánh mắt nghi hoặc khi ngang qua nó để tiến về phía cuối phòng.

Bà đứng ngẫm nghĩ khá lâu trước mấy cái tủ sách kê cao đến tận trần, đặt ngay ngắn những cuốn sách dày mỏng, nhiều cuốn đã nát tươm cả gáy. Thỉnh thoảng bà vẩy nhẹ tay, một cuốn sách từ tít cao hay tít xa bay vun vút trong không trung rồi rơi phịch xuống tay bà, nhưng ngay lập tức nó lại được trả về chỗ cũ bằng cái vẩy tay y chang lúc lấy xuống và bà nói “Ồ! Không phải cuốn này!”. Cuối cùng thì bà cũng tìm được thứ vừa ý, có tiếng một tiếng reo lên khe khẽ. Bà quay lại chỗ nó ngay sau đó, vừa đi vừa lật những trang giấy bám đầy bụi và hoen ố. Khi quay trở về bàn, bà đưa ra cho nó xem một trang giấy có nhiều hoa văn họa tiết được vẽ cầu kỳ tỉ mỉ ở bốn góc. Bên trong là những dòng chữ viết tay ngay ngắn và đều tăm tắp với một cái tít lớn dài và đậm ở đầu trang ghi:

12 PHÁT MINH PHÉP THUẬT CỦA JAZCURLY HALETONS GÓP PHẦN LÀM NÊN CHIẾN THẮNG TRONG NHỮNG TRẬN CHIẾN CỦA ÔNG

Bà bảo nó đọc một đoạn:

Phát minh thứ 3: Thuật vận chuyển và liên lạc qua giấc mơ (Dremok).

Phương thức vận hành của thuật Dremok là thông qua giấc mơ, hai người cùng sở hữu những vật được chế tạo đặc biệt nhờ yêu tinh được gọi là vật-giữ-giấc-mơ (Eltis) có thể liên lạc và trao đổi những vật dụng nhỏ hay các thông tin quan trọng với nhau.

Phát minh này là một trong những sáng chế đầu tiên của ông, có được do nguồn phép thuật mà ông chiếm từ những yêu tinh vùng Kolplax. Sau đó nó được dùng để giúp ông liên lạc và nhận bản đồ địa hình từ các đạo quân trinh sát trong những trận đánh đầu tiên với các Vong Yêu vùng Tabzan và cũng góp phần quan trọng làm nên chiến thắng tại ba xứ ở Lithendu.

Các phương thức để tạo ra Eltis đều không được ghi chép lại trong bất cứ tài liệu lịch sử nào. Vì vậy, cho đến cuối thập niên 80 trước kỳ Goolyn, hầu như không còn ai có thể sử dụng phát minh nguy hiểm của vị vua Jazcurly thạo chiến nhưng đầy tham vọng này nữa!

Cuối thập niên 80 trước kỳ Goolyn? Nó tự lặp lại trong đầu mình. Nó biết rằng kỳ Goolyn là năm ghi dấu thời điểm Cuộc Chiến Vĩ Đại chấm dứt, tính đến nay cũng là hơn cả nghìn năm rồi. Nó bắt đầu hoang mang, tâm trí nó đã tự động vạch ra nhiều lối đi ngang dọc chông chéo về một người đàn bà bí ẩn, biết sử dụng một thứ phát minh phép thuật đã gần như thất truyền cách đây hơn một nghìn năm.

Nó tự hỏi không biết nó đang dây vào những mớ rắc rối lùm beng gì nữa đây.

11. Chương X: Hiệp Thần Xứ Grontos

Chương 10

Hiệp Thần xứ Grontos

- Trò Savior! Ta tự hỏi không biết trò đã nghe ai nói đến tên Jazcurly Haletons chưa? - Giáo sư Fiona cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

Nó cố gắng vắt thật cạn bộ não của mình để tìm kiếm thêm chút thông tin về một ai đó có tên Jazcurly mà rất có thể nó đã từng đọc ở đâu đó hay đã từng được nghe ai kể, nhưng ngoài những cái mà nó đọc được trong cuốn sách của giáo sư Fiona rằng: Jazcurly là một vị vua đồng thời kiêm luôn một nhà phát minh phép thuật, sống vào khoảng thập niên tám mươi trước thứ kỷ Goolyn, còn lại thì gần như mù tịt tăm tích. Nó trả lời thành thật:

- Dạ... Chưa ạ!

- Họ Haletons không gọi cho trò nghĩ đến ai sao? - Giáo sư cố gắng gợi ý thêm cho nó.

Đến lúc này thì nó đã nhớ ra kiến thức về môn lịch sử đã học hồi 10 tuổi. Nó sung sướng thốt lên:

- Loberking Haletons?

- Chính xác! Nếu trò chịu khó học môn Lịch Sử trước đây hơn thì trò sẽ biết Jazcurly Haletons chính là cha của Loberking. Ông ta mới chính là vị vua đầu tiên của tiên giới và cũng là người khơi mào cuộc chiến vĩ đại, mặc dù sau này Loberking dẫn dắt nó phát triển và sử sách thường nói nhiều tới tên tuổi của hắn hơn!

Bà ngừng lại đôi chút, cố gắng nói thật chậm như để nó hiểu rõ ràng về một nhân vật lịch sử trong thời kỳ chiến tranh tằm tói:

- Và trò cũng nên biết, Jazcurly là một kẻ thông minh, đa mưu, độc đoán và đặc biệt rất biết nhìn ra trông rộng. - Giáo sư Fiona nhấn mạnh vào từng tính từ miêu tả tính cách vị vua đầu tiên của Tiên giới này - Những phát minh mà hắn có được nhờ đánh cắp nguồn phép thuật từ những yêu tinh vùng Kolplax là để phục vụ cho bản thân hắn và cũng là những bí quyết phép thuật quan trọng, chỉ được truyền lại cho các thế hệ con cháu đời sau nhằm giúp chúng mở rộng và bảo vệ thung lũng tiên mãi mãi thuộc về dòng họ Haletons. Đó cũng là lý do vì sao dòng họ Haletons trị vì Fisifa suốt hơn 1000 năm qua, bất chấp bao sóng gió từ cuộc nổi dậy.

Nó đã nghe hết, hiểu cũng gần hết. Chân nó như bị một thứ keo dính chặt xuống nền nhà, không sao cử động được nữa. Mắt nó mở to đến nỗi tưởng chừng như sắp rơi được cả ra bên ngoài. Tại nó bập bùng từng lời nói của giáo sư “chỉ-được-truyền-lại-cho-các-thế-hệ-con-cháu”. Vậy là người đàn bà đã đi vào trong giấc mơ của nó lại là một... vị tiên và là con cháu của tên vua độc tài Jazcurly Haletons. Nó đã biết có điều không ổn gì đó khi nó nhìn vào bà ta, khi chứng kiến những gì bà ta làm. Nó căm ghét việc trường học chưa dạy cho nó cách nhận dạng một vị tiên như thế nào. Và còn có điều nguy hiểm hơn là bà ta cùng những kẻ rất có thể như bà ta đang lẩn trốn ở nơi nào đó trong lâu đài này. Chúng đang âm mưu điều gì? Liệu chúng có định phá huỷ ngôi trường và cả xứ Moris này để tìm kiếm những nguồn-năng-lượng-phép-thuật như tổ tiên chúng đã làm với vùng đất của các vị thần trước kia không?

Giáo sư Fiona tiếp tục dồn thêm nó vào chân tường:

- Vậy người bạn này của trò phải chăng rất đặc biệt?

- Có thể đó chỉ là trò quậy phá của ai đó! Em không thể nào quen biết được một vị tiên đâu thưa giáo sư!

Rồi nó phóng ra khỏi lớp, bỏ mặc tất cả những bản khoản hần sâu trên gương mặt giáo sư Fiona. Nó nhằm hướng nhà ăn ở tháp Bắc vì nó biết giờ này ba đứa kia đang ngồi ở đó, nhấm nháp những mẫu bánh mì và gà nướng một cách ngon lành mà bỏ mất nhiều điều quan trọng. Nó cần kể ngay những gì nó biết.

Jack đưa tay vẫy nó khi cánh cửa nhà ăn vừa kịp mở ra. Nó nhập bọn chỗ cái bàn quen thuộc nằm ở một góc căn phòng khi trên đây đã đầy nhóc thức ăn ngon lành, thơm phức. Brandon và Danton cũng đã ngồi ở đó. Thấy Carl, Brandon hỏi ngay:

- Mày vừa đi đâu về vậy? - Kèm theo một lời móc máy - Tụi tao tưởng mày chạy theo học viên mới rồi chứ!

Brandon và Danton phá ra cười nhưng Carl phớt lờ lời chê trách đó. Nó không thể nào kiềm chế được việc phải kể bằng hết, kể cho sạch những gì đang còn bùng bùng và nóng bỏng trong bộ não của mình cho đám bạn đang tỉnh queo của nó.

Khi nó vừa nói xong đoạn, người đàn bà trong giấc mơ của nó rất có thể là một bà tiên thì Brandon gạt ngay suy nghĩ của nó:

- Không thể nào! Sao chúng lại tới đây được?

Carl trả lời nhanh hơn những gì nó đang suy nghĩ:

- Qua đảo Zamia! Rõ ràng rồi!

Brandon lại phản đối nó:

- Nhưng lão Gerdy nói họ đóng nó lại cả tháng nay rồi!

- Biết đâu có ai đó đã mở nó ra thì sao? - Carl tiếp tục phản kháng.

- Chuyện đó thật khó tin!

- Chả có gì là khó tin cả khi bà ta còn biết dùng phát minh phép thuật của Jazcurly Haletons!

Jack chen ngang câu chuyện đang dần bế tắc giữa nó và Brandon bằng một câu hỏi y chang Carl:

- Jazcurly Xeladon là ai?

Đến giờ thì Carl chợt nhận ra không phải chỉ mình nó yếu kém về kiến thức lịch sử. Nó lặp lại chính xác:

- Jazcurly Haletons! Bố của Loberking Haletons!

Jack và Danton cùng ồ ra một tiếng kinh ngạc trước khi Jack kịp đặt ra thêm một câu hỏi:

- Nhưng chúng tới đây làm gì?

Lúc này nó bỗng thấy cái bộ não thông minh, nhanh nhẹn của thằng bạn như bị teo mất. Nó trả lời một cách rất hiển nhiên:

- Chúng có thể là gián điệp được cài vào trường bọn mình. Nhớ không? Giống loài của chúng đang xảy ra nội chiến, biết đâu đó chỉ là cái cớ để chúng khơi lại chiến tranh liên vùng!

Jack rên lên khe khẽ:

- Tao cũng đã rất nghi ngờ khi mày nói bà ta có mái tóc xám bông bênh!

Danton chìa ra đúng ngay suy luận của nó khi nói:

- Nguy hiểm quá! Cứ thử nghĩ mà xem... có một bà tiên gián điệp trong trường bọn mình.

Khi câu nói đó vừa kịp kết thúc thì ngay lập tức, chúng nghe từ "Cái gì?" phát ra bằng một thứ giọng ồm ồm nhưng đã cố đẩy lên hết tông từ một kẻ mà cả đám đều rất ghét. Chúng quay phắt lại và không ngạc nhiên gì khi nhận ra gương mặt phụng phỉnh lồm đồm tàn nhang với đôi mắt híp tịt vào nhau đang sầm xía nhìn Danton.

- Mày vừa nói cái gì? - Thằng Pivet nói thêm, nhấn mạnh cật lực vào câu hỏi của nó như để hăm dọa.

Brandon đã đứng dậy, mắt nó bắt đầu căng ra hết cỡ với những mạch máu lộ rõ, sự tức giận cũng đã dâng trào trên nhiều cơ mặt. Nó cũng nhấn mạnh vào từng từ một như để đáp trả lại một hành động vũ lực bằng một hành động vũ lực khác:

- Không phải chuyện của mày!

Thằng Charlot, tay chân thân thuộc của Pivet, lúc nào cũng bám theo sau nó như một cái đuôi di động, leo nhéo:

- Tụi tao đã nghe tụi mày nói... có... Tiên ở trong trường!

- Vậy là tại chúng mày có vấn đề rồi! - Carl khẳng định.

Pivet sẵn tới như hăm dọa:

- Đừng có lừa tụi tao, nếu không tụi mày phải chịu hậu quả đấy!

Brandon bắt đầu không thể kiềm chế hơn được nữa, nó cũng lấn tới, mặt nó chỉ cách mặt của Pivet chừng một gang.

- Mày nghĩ mày có thể làm gì?

Thằng Pivet hơi lùi lại nhưng vẫn cố giữ thái độ trâng tráo trên mặt:

- Đừng có lúc nào cũng lúp sau vấy thằng anh mày mà lên mặt với tao!

- Không cần đến anh ấy tao cũng có thể đấm nát mõm mày!

Và nhanh như chớp, khi chưa ai kịp nhận ra điều gì, Brandon đã vươn tay, giáng một đòn uy lực vào chính giữa mũi Pivet làm nó ngã chổng kên ra giữa nhà, mặt mày tái mét. Mấy đứa con gái bàn bên hét toáng lên và điều đó thu hút thêm nhiều sự chú ý. Carl và Danton thấy khoái trí hết mức, hai đứa thi nhau hò hét.

Nhưng Jack đã kịp nhận ra tình hình, nó kéo cả đám luôn lách ra khỏi đám đông đang dần vây lấy thằng mập Pivet vùng vẫy trên sàn nhà như một con rùa bị lật ngửa. Jack nói:

- Đi khỏi đây trước khi có thêm rắc rối!

Tụi nó nghe giọng Pivet, nó điên cuồng gào thét phía sau:

- Tụi mày sẽ phải trả giá cho những gì tụi mày đã làm!

Sau đó là Charlot đệm thêm:

- Và tụi tao sẽ tìm ra cái trò lén lút mà tụi mày đang làm!

Cái câu nói đó nghe chừng hiệu nghiệm hơn chúng tưởng. Khi tụi nó vừa kịp bước thêm được ba bước thì cái dáng cao lêu nghêu và ánh mắt thanh trừng của thầy giám thị Orwen thỉnh linh chắn ngay lối ra vào khu nhà ăn. Ông bắt tụi nó đứng ngay tại đó, không đứa nào được bước thêm dù chỉ một phần tư bước rồi tức tốc tiến về phía đám đông đang tản dần ra.

Đời chúng coi như xong khi Pivet không thôi giả vờ rên rỉ và giả tạo ra câu chuyện kèm theo những tiếng thút thít oan ức khi thầy giám thị hỏi nó bị cái giống gì khiến lăn đờ trên sàn mà chu chéo thảm thiết vậy:

- Em đang đi thì Brandon và mấy cậu bạn của cậu ấy xông tới đánh vào mũi em, thưa thầy! Giờ thì nó bể rồi!

Tất nhiên là có thêm một kẻ làm chứng là Charlot cộng thêm việc thầy chả ưa gì Brandon thì câu chuyện càng thêm thuyết phục. Không đợi giải thích, chúng bị thầy Orwen lôi lêch thếch ra khỏi nhà ăn, ngược trở về văn phòng giáo sư Enetta - Giáo viên chủ nhiệm lớp của tụi nó. Ông vạch tội chúng ngay trước ngưỡng cửa phòng giáo sư mà không đợi giải thích:

- Thư giáo sư! Bốn trò này đã ngang nhiên đánh bạn vô cớ ở khu nhà ăn, gây mất trật tự và còn có ý định trốn tránh trách nhiệm. Tôi đề nghị giáo sư có hình thức xử phạt đúng đắn với các trò này. Và tôi cũng xin phép trừ 20 điểm đánh giá cho lớp cô trong học kỳ này!

Giáo sư Enetta thản nhiên khen ngợi tinh thần rất trách nhiệm của thầy Orwen và yêu cầu chúng lên nhà truyền thống trên tầng 5, dành 3 tiếng rảnh buổi trưa để lau dọn cho sạch sẽ, sắp xếp lại ngay ngắn tất cả mọi thứ ở đó.

Ngay lập tức, chúng bị thúc giục phải mang dẻ lau và xách nước đến để lau dọn khu nhà truyền thống mà theo Jack nói thì đã cả thế kỷ nay chẳng ai thêm vác xác tới để xem xét, nhìn ngắm hay thưởng thức những chiến tích vẻ vang của nhà trường cả.

Những chiếc cúp đồng hoen ố nhiều đốm xanh vàng, những cuốn sách bị mối mọt gặm nhấm nhỏ, tranh treo tường phủ đầy bụi, những lá cờ màu đỏ và cam rách tươm, treo lung tung khắp nơi, rèm cửa lỗ chỗ những vết chuột nhấm tả tơi.

Công việc được phân công rất rõ ràng: Brandon và Carl sẽ lau sàn, Jack phụ trách lau dọn và sắp xếp các cuốn sách, ảnh khu nhà trước. Còn Danton chịu trách nhiệm lau trùi các bức ảnh, gương và kính khu phía sau.

Được chừng 10 phút, chúng bắt đầu cảm thấy ngán ngẩm công việc lau dọn này. Tay chân mỗi già giò, mồ hôi nhễ nhại.

Nhưng bao giờ cũng thế, mọi công việc đều có cái thú vị riêng của nó. Danton sau hồi lau chùi vất vả, nó bất ngờ phát hiện ra một bức tranh treo ngay ngắn trong khu vực “Những gương mặt tiêu biểu” khiến nó gọi rối lên.

Cả đám xúm lại xem khi nó chỉ vào một tấm hình treo ở hàng thứ ba từ trên xuống, nằm trong một khung tranh có viền mạ vàng. Trên hình là một người đàn ông dáng hình cao lớn với mái tóc đã có nhiều sợi hoa dâm, ánh nhìn đầy mạnh mẽ. Bộ áo choàng xám tung bay đầy khí thế sau lưng, tay ông ta đang cầm cây gậy có một đầu toả ra nhiều luồng ánh sáng trắng. Ngay phía dưới bức hình có tấm biển bằng đồng, bên trên có ghi dòng chữ:

Bryant Alfred Grelson - Tước hiệu Hiệp Thần xứ Grontos từ Hội Đồng Menvor

12. Chương Xi: Người Đưa Thư Phương Bắc

Chương 11

Người Đưa Thư phương Bắc

Bryant Alfred Grelson là con trai trưởng trong gia đình với cha là Alfred Grelson và mẹ là Amanda Grelson.

Sinh ra và lớn lên ở Grontos - xứ sở của các Hiệp Thần, Bryant sớm thể hiện năng khiếu phép thuật vượt trội khi đã xuất sắc vượt qua tất cả các phần thi với điểm gần như tuyệt đối trong cuộc sát hạch tiền tuyển chọn Vệ Thần thường niên của Hội Đồng Menvor lúc mới 19 tuổi.

Sau khi tốt nghiệp học viện Gdysea (trường đào tạo các vị thần xứ Grontos), ông (khi đó 20 tuổi) đã được đặc quyền cho phép gia nhập Hiệp Đoàn An Ninh Phép Thuật (một tổ chức quân sự nằm dưới sự chỉ huy của Hội đồng Menvor) và trở thành Vệ thần trẻ nhất trong lịch sử.

Với những cống hiến lớn lao của mình trong sự nghiệp bảo vệ an ninh của toàn vùng đất Lithendu, năm 34 tuổi, ông được người đứng đầu Hội đồng Menvor lúc bấy giờ là Calvin Spindy trực tiếp phong tặng tước hiệu Hiệp Thần, trở thành người thứ ba trong lịch sử được phong tặng tước hiệu này khi chưa đến tuổi 40.

Từ năm 1255 đến nay, ông (lúc đó vừa tròn 40) đã quyết định từ bỏ công việc là một Vệ Thần tại Hiệp Đoàn An Ninh để tham gia giảng dạy môn Phép Thuật Chiến Đấu tại học viện phép thuật Morgus xứ Moris theo lời mời của hiệu trưởng Jordan McSwen Woobrick.

Đó là những gì chúng tìm được sau một hồi lục lọi trong cả đồng sách trồng chất tứ tung tại khu vực Tiểu Sử văn tắt Giáo Viên trường Morgus. Vừa đọc xong, Jack nói ngay bản khoản của mình:

- Có thể nào ông ta là kẻ chúng mình gặp tối qua không?

- Có thể lắm! Trong trường này, có mấy ai mặc áo xám! - Carl đồng tình!

- A! Tao nhớ ra rồi! Ông ta có môn dạy ở năm thứ tư. Anh tao đang học ông ấy, ảnh ca ngợi ông suốt! - Brandon nói.

- Đúng rồi! Ông ta đã mặc cái áo choàng xám đó... - Carl cố gắng nhớ lại - trong buổi lễ khai giảng!

Danton nhanh nhẩu nhập cuộc:

- À, người đứng cạnh thầy hiệu trưởng phải không?

Carl gật đầu xác nhận.

Jack vội vã lên tiếng, gương mặt nó chứa đầy vẻ lo ngại:

- Vậy thì vấn đề này đang vượt quá tầm tay bọn mình rồi!

- Đúng thế! Ông ta là một Vệ Thần về hưu...

Brandon cắt ngang ngay khi Jack vừa nói, nó chỉnh sửa:

- Không phải về hưu! Thấy không? Ông ta từ chức! - Vừa nói, Brandon vừa chỉ vào cụm từ quyết định từ bỏ công việc trên trang giới thiệu về Bryant Grelson vẫn đang để mở.

Jack phớt lờ câu nói đó, nó tiếp tục:

- Mà lại còn là một Hiệp Thần xuất sắc và tài giỏi phép thuật nữa!

- Nhưng không lẽ... một giáo viên lại tiếp tay cho bọn Tiên xâm nhập trường? - Carl thắc mắc

- Mọi thứ bọn mình nhìn thấy đều tố cáo điều đó! - Jack quả quyết.

- Chúng ta có lên báo cho chuyện này cho ai đó không? - Danton hỏi.

Như Jack lại phân tích:

- Mọi việc chưa chắc chắn! Chúng ta cũng không có bằng chứng! Nếu báo cáo bây giờ, ai lại đi tin mấy lính mới như tụi mình trong khi ông ta còn là người có uy tín. Đó còn là chưa kể tới việc bọn mình sẽ bị điều tra về việc trốn trường ra ngoài, rồi còn đường hầm bí mật nữa chứ!

Carl tán đồng quan điểm của Jack:

- Chúng ta sẽ tự tìm thêm bằng chứng!

Mọi thứ với 4 đứa đang dần trở nên mịt mờ, tăm tối. Chúng không biết chúng đang phải khám phá cái gì và phải đối đầu với ai. Mọi con đường chúng vạch ra đều dẫn đến những ngõ cụt đáng sợ và chứa ẩn đầy dây nguy hiểm. Và điều làm chúng lo sợ hơn nhiều nhiều nữa là về kẻ mặc áo choàng tím kia. Hẳn là ai? Hẳn liệu có vai trò gì trong trường hay không? Và hẳn có tài giỏi như tay Bryant hay thậm chí là còn... giỏi hơn? Những câu hỏi như thế cứ lặp đi lặp lại trong đầu cả bọn cho tới khi chúng kết thúc 3 giờ lao động dai dẳng, thậm chí điều đó còn đeo bám chúng vào tận trong tiết học Thực Hành Phép Thuật buổi chiều hôm đó.

Carl không sao tập trung được lấy một phút để duy trì cho hòn đá nhỏ xíu của nó bay lơ lửng trong không trung mặc dù nó đã liên tục lầm nhấm câu thần chú "Penanolix Opodia". Chốc chốc, Carl lại làm rơi và phải vắt kiệt sức lực để bắt đầu lại. Thêm vào cái sự bất nhẫn của nó, không chỉ có về những người mặc áo đen, tím hay xám mà còn bởi vì... Ellen. Cô bạn đó đang đứng ngay cạnh nó, vẫy những ngón tay một cách điệu nghệ để làm cho viên đá không chỉ bay lơ lửng mà còn có thể nhảy múa, bay vòng vòng và toả ra một chút ánh sáng màu lam nhạt. Nó không sao kiềm chế nổi việc bật ra một lời khen ngợi thật lòng:

- Cậu thật là... cừ đấy!

Ellen quay sang, cười nhẹ với nó. Cô bạn có vẻ khá thích thú với lời khen đó.

- Thật chứ!

- Thật! Trên cả tuyệt vời đấy! - Nó đáp ngay tức khắc.

Ellen lại cười tươi hơn nữa, đôi mắt xám như động trạm tới mọi góc rẽ tâm hồn nó dường như cũng biết cười:

- Cảm ơn bạn! À... mà viên đá của bạn...

Nó đã quên mất việc cần phải làm mà đúng hơn giờ này nó chẳng quan tâm đến việc làm ột viên đá bay bay một cách ngu xuẩn nữa. Nhưng rồi, một cái cốc đau điếng vào đầu khiến nó giật bắn người. Nó quay lại, và hoảng hồn phát hiện ra viên đá của nó đang đập những nhát tàn bạo và liên tục vào đầu của Claire - cô gái có mái tóc vàng đang đứng ngay sau nó, khiến cho Claire hét toáng lên, ngó nghiêng lung tung để tránh né và rảnh rang cơ hội là trả đũa bằng việc gõ những cú đau điếng tương tự như những gì cô đang phải chịu đựng vào đầu nó.

Nó cuống cuồng xin lỗi:

- Xin lỗi Claire nhé! Tớ sẽ cẩn thận hơn!

- Cố mà giữ nó trog đầu cậu ấy! Hồng hết bộ đầu mới rồi!

Rồi cô nàng ồng ẹo tránh xa nó như kiểu người ta tránh xa một ổ dịch truyền nhiễm kinh khủng kèm theo những cái nguyệt dài hàng phút sau đó.

Nó cũng chẳng quan tâm mấy chuyện đó, nó nóng lòng muốn quay lại trò chuyện với Ellen. Cô bạn vẫn đang đứng đó chỉ huy viên đá, nhưng giờ đã toả ra ánh sáng màu cam. Ellen rạng rỡ nhìn khiến nó cảm thấy rất khó khăn trong việc phát âm:

- À... ừm.. Minh là Carl!

Cô nàng lại cười, một nụ cười lớn nhưng bị giữ lại trong một chuẩn mực khuôn thước vô hình nào đó:

- Tôi là Ellen! Chúng ta đã giới thiệu hồi sáng rồi!

Nó cảm thấy ngớ ngẩn hết mức, đầu óc nó đang rối bời, nó thậm chí đã quên những việc xảy ra cách đó chỉ mới 4 tiếng. Nó gãi đầu, cố gắng lấy lại ngôn từ trong cổ họng:

- Ô vậy à! Chắc mình chưa nói mình ở trấn Wikk chứ?

Ellen lắc đầu, nó hiểu rằng nó lên là người hỏi chuyện thì tốt hơn:

- Vậy cậu ở trấn nào vậy?

Ellen đang định trả lời nó thì có tiếng nói cắt ngang mà Carl cho là đầy tàn nhẫn và bất lịch sự:

- Ô! Thật tuyệt vời!

Cái dáng hơi lùn của cô Fiona lẹ làng tiến về chỗ hai người đang đứng. Nó biết là bà để ý tới cái hòn đá giờ đang dần toả ra ánh sáng màu tím tím, bay lơ lửng trong tay Ellen. Nhưng rồi nó không quên việc bà đã rất muốn hỏi thêm nó điều gì đó nếu như nó không bỏ chạy một cách rất bất lịch sự lúc trưa. Và tất nhiên, “tránh voi chẳng xấu mặt nào” - nó thậm chí nhắc mình, nó đâu có ham hố gì nếu phải trả lời những câu hỏi đầy tính tra khảo và ép cung kiểu người lớn về người đàn bà mà nó nghi ngờ là một vị tiên, đang ẩn núp trong trường này, đêm hôm lặn lội trong giấc mơ của nó và lấy đi món đồ trong cái túi quần cũng là của nó. Nó chỉ kịp nói:

- Bọn mình sẽ nói chuyện sau nhé! - với Ellen rồi biến mất ngay khỏi tầm mắt của cả cô và giáo sư bằng việc chạy và nhập bọn với Danton ở đầu kia bãi thực hành. Nó cảm thấy hối tiếc khi bỏ dở cuộc nói chuyện với Ellen nhưng việc giữ những bí mật chưa rõ ràng vẫn quan trọng hơn.

Mọi cố gắng tìm lại Ellen khi buổi học thực hành kết thúc đều trở thành vô ích vì có vẻ cô nàng đã dùng một thủ thuật nổ bùm rồi biến mất. Khi nó kịp phát hiện ra bóng dáng của mái tóc đen mượt, bay bay nhẹ nhàng trong làn gió cuối chiều thì cũng là lúc Ellen đã bước qua cổng dẫn vào trong lâu đài.

Jack và Danton bắt kịp khi nó đang lững thững bước qua mấy tượng đá điêu khắc đặt quanh hồ nước, phía trước sân vườn, cạnh con đường chính với hai bên trồng rất nhiều cây anh thảo lớn dẫn vào đại sảnh của lâu đài. Một thứ ánh sáng màu cam cam trắng trắng bao phủ lên mọi vật xung quanh khiến nó có cảm giác như nhà kính khổng lồ. Nó biết hai thằng bạn cũng thế khi chúng ngồi phịch xuống một cái ghế đá gần đó, đưa mắt nhìn về cái nguồn sáng không lồ đang dần mất dạng sau những bức tường thành cao và dày. Cái cảm giác gì đó như tan dần trong cơ thể nó, tràn vào phổi, dâng trào lên khắp người khiến nó phải nhắm mắt lại thật nhanh. Nó nhớ mẹ, nhớ bố và Zunia - con chó cưng 10 năm tuổi có đôi tai cụp nhỏ xíu với bộ lông màu trắng lốm đốm những vệt vàng dài trên lưng mà nó được bà tặng nhân dịp sinh nhật 6 tuổi. Mọi thứ giống như còn ngay mới hôm qua và nó nghĩ rằng, chỉ cần nó mở mắt ra và bước tới là mọi thứ sẽ sẵn sàng trở về bên nó.

Không khí tĩnh lặng của buổi chiều tà ấy bỗng dưng bị phá huỷ bởi những tiếng lộc cộc của móng ngựa chóc chóc lại gõ xuống nền đá. Nó mở mắt ra, tuy không phải là mọi thứ ngẫu nhiên bên cạnh nhưng đó cũng là thứ mà nó đang mong chờ. Cái xe ngựa quen thuộc với biểu tượng phong thư có cánh phát sáng gắn trên thùng xe phía sau đang là hạ dần độ cao khi con ngựa bay kéo nó vừa lướt qua cổng chính, đang cố gắng giảm tốc độ và chọn vị trí dừng lại cho đẹp nhất.

Nó nhận ra cái bóng dáng gầy gầy quen thuộc trong bộ áo choàng màu mận gai vừa bước xuống khỏi lưng ngựa. Đó chính là anh chàng đưa thư đến từ Thị trấn Mindi (thị trấn gần Morgus nhất) cách đó chừng 200 dặm về phương Bắc, tên anh ta là Flynn.

13. Chương Xii: Ngày Lễ Trưởng Thành

Chương 12

Ngày Lễ Trưởng Thành

Tụi học viên bắt đầu túm lại khi nhận ra “anh chàng mang đến tin tức và tình cảm” (một biệt danh mà chúng đặt riêng cho Flynn). Anh đang cố gắng bê cái hộp thư bốn tầng trông giống như một cái tổ ong khổng lồ, cao gần ba thước với nhiều cánh cửa bằng gỗ, đeo đục tỳ mỷ và được khoá chặt bởi những cái móc bằng vàng sáng choang, xuống khỏi thùng xe phía sau. Lão Blank - người bảo vệ ở Morgus, từ đầu thỉnh linh chạy tới cùng khiêng với Flynn. Hai người khệ lệ bê cái hòm, bước đi trên con đường chính, lối dẫn lên những bậc tam cấp vào bên trong sảnh lớn của lâu đài.

Nhiều đứa đã mong ngóng anh tới từ lâu nên chúng không thể giấu giếm niềm vui mừng, hò hét ầm ĩ khi thấy cái hòm thư được đặt xuống ngay chính giữa sảnh đường. Như thường lệ, anh Flynn yêu cầu tất cả mọi người tập trung quanh hòm thư để anh có thể trao tận tay thư, quà hay bưu phẩm từ những người thân gửi đến cho chúng. Anh lôi trong túi áo ra một danh sách chép tay khá dài.

- Lại đây nào các nam thần, nữ thần! Tháng này ta có nhiều sinh nhật dữ hen! Ừm... xem nào... tôi có tất cả 6 cái bánh sinh nhật trong này, 27 bưu thiếp chúc mừng, hai bộ áo choàng mới nữa nhé và... cực kỳ nhiều thư từ! Mọi người sẵn sàng nhận phần của mình chưa?

Một tiếng đồng thanh “Rời!” mãnh liệt vang lên làm không khí sảnh đường trở lên phấn khích và náo động thấy rõ. Anh Flynn cũng không muốn để chúng đợi lâu thêm nữa, anh đưa tay vặn cái chốt có hình con bò câu nhỏ trên nắp thùng thư, miệng lầm dầm cái gì đó mà Carl đoán chắc là mật khẩu để mở mấy ổ khoá vàng phía dưới. Nhiều tia sáng vàng cũng từ đó toả ra theo các đường rãnh ngoằn ngoèo khắc dọc theo thùng thư, lan tràn rồi loé sáng một lần chốt trước khi mọi thứ trở về như cũ. Cái hòm rung chuyển một lát rồi những cái chốt đột ngột bật tung ra, các cánh cửa gỗ cũng hạ dần xuống để lộ nhiều khe hở dài và hẹp, nơi

mà từ đó, một lát nữa thôi sẽ có cả trăm ngàn những lá thư hay quà cáp bay đến tận tay người nhận. Quả là một phát minh tuyệt diệu!

Anh Flynn bắt đầu đọc lớn:

- Joyie Blare!

Một lá thư lật đặt chen ra khỏi cái rãnh nhỏ, bay vun vút trong không trung cho tới khi nó định hướng được một cậu tóc xoăn có tên Joyie đang vẫy vẫy, nó hướng thẳng về cậu ta và dính dính vào lòng bàn tay.

- Lynda Craffer!

Một bưu phẩm khá dày cũng cố chen chân ra khỏi một cái rãnh khác, vừa bay nó vừa phình lên thấy rõ. Khi nó rơi vào tay Lynda thì đã hẳn hình là một hộp đựng bánh sinh nhật màu hồng với các họa tiết vui nhộn xung quanh, bên trên có dòng chữ “Chúc Mừng Sinh Nhật Lyn” được viết bằng mực đỏ nhìn rất ngộ nghĩnh. Cô nàng không giấu nổi xúc động, nhảy và hét om xòm trước khi len ra khỏi đám đông để tìm chỗ nào đó đánh chén món quà mừng sinh nhật sớm.

- Amanda Forbes!

Lại một bưu phẩm nữa chui qua khe hở. Khó khăn lắm nó mới tìm được chủ nhân khi cô nàng năm thứ ba này quyết tâm khước từ món quà một cách cực kỳ quyết liệt. Nguyên nhân sau cùng được tìm ra là do, bên trong cái hộp có chứa một con rắn biết nói. Con vật đó cứ ông ổng xỉ vả vào mặt Amanda bằng một giọng thê thê kinh người khiến cô gái phải thét lên và khóc lóc bỏ ra ngoài:

- Bố mẹ cực kỳ không hài lòng về chuyện tình cảm của con với Tyson. Bố mẹ kiên quyết phản đối việc đó. Bố mẹ đã nhờ người theo dõi con ở trường! Nếu con còn có bất kỳ hành động nào dính líu với thằng đầu heo đó thì bố mẹ rất tiếc sẽ phải cho con thôi học NGAY LẬP TỨC!

Rồi con rắn lại tiếp tục bò quanh quần để tìm cho ra Tyson, cậu bạn đang giúi dúi ở một góc đại sảnh, nhìn con rắn bằng ánh mắt khiếp đảm. Vẫn bằng một giọng lạnh lạnh, con rắn tiếp tục tát nước vào mặt Tyson:

- Còn cậu Tyson! Ta hy vọng rằng cậu sẽ rời càng xa Amanda càng tốt! Ít nhất là 5 dặm dù cậu ở bất kỳ đâu. Gia đình tôi xin trân thành cảm ơn cậu!

Con rắn cuộn lại sau khi truyền đạt hết nội dung. Nó để lại một tiếng bùm nho nhỏ trước khi chui tọt và biến mất dưới lớp sàn đá cứng lạnh ngắt của đại sảnh.

Anh Flynn ái ngại nhìn đám học viên đang tái mét vì kinh hãi:

- Ôi! Xà thư... dạo gần đây người ta thường yêu thích dùng cái này hơn là viết đơn giản ra giấy!

Bỏ qua những khoảng lặng không mong muốn như thế, anh Flynn lại tiếp tục công việc trao gửi những lá thư.

Carl sau cùng cũng nhận được một lá thư của mẹ nó. Trong thư bà thông báo về việc, bà và bố nó sẽ thu xếp mọi công việc để đến tham dự Ngày Lễ Trưởng Thành được tổ chức vào cuối tháng này ở thị trấn Mindi và ông bà mong sẽ được gặp nó ở đó.

Jack cũng nhận được lá thư tương tự và kèm theo một chút tiền tiêu vặt. Brandon thì không vui vẻ được như thế, bố nó là một thương thần giàu có, lúc nào cũng bận bịu với công việc đến mức quên luôn việc gửi cho nó một lá thư hàng tháng. Bọn chúng luôn thấy Brandon tránh mặt vào những khoảnh khắc như thế này. Chúng nó hiểu sự cô đơn và thất vọng của đó nhiều như thế nào khi tìm thấy Brandon đang ngồi trên bờ hồ, thỉnh thoảng lại ném những hòn đá vô tội xuống mặt nước trong veo, lạnh ngắt, mái tóc nó rũ xuống che gần nửa gương mặt râu rĩ. Không ai nói gì vì chúng luôn biết rằng im lặng lúc này sẽ tốt hơn hẳn một lời động viên xáo rỗng nào đó rất có thể phản tác dụng.

Khi Brandon có vẻ đã khá hơn, bằng chứng là nó thôi không ném đá nữa mà quay sang tắm tia máy cô bạn đang đi qua thì Danton mới nói cái điều mà nó cố gắng kiềm chế từ nay tới giờ:

- Bọn mày biết gì chưa?

Chưa kịp để ai trả lời, nó đã nói ngay:

- Cuối tháng này người ta sẽ tổ chức Ngày Lễ Trưởng Thành ở Mindi và tao có thằng em họ đã đủ tuổi. Mẹ tao bảo sẽ kiếm cho bọn mình chỗ ngồi thượng hạng để xem lễ đấy!

Cái tin này cũng chả có gì là giật gân lắm. Bởi, cuối tháng mười năm nào mà người ta chả tổ chức Ngày Lễ Trưởng Thành cho những cô thân, cậu thân đã đủ mười năm tuổi từ khắp nơi trên xứ Moris này ở trấn Mindi. Mà chúng cũng vừa trải qua điều đó năm ngoái đấy thôi.

Nhưng có điều làm Carl quan tâm là nó có cơ hội ra khỏi trường, tự do tham dự 5 ngày nghỉ lễ quan trọng và còn được gặp lại bố mẹ mình vì ông bà đã hứa sẽ thu xếp công việc để đến đó gặp nó. Nghĩ đến đấy thôi cũng đủ làm nó nhảy bắn lên vì sung sướng rồi.

Danton nói tiếp khi không cảm thấy được phản ứng như nó hằng mong ước từ phía mấy đứa bạn mình:

- Lúc trưa tao thấy ở cảng của trường có đậu rất nhiều thuyền buồm! Có thể năm nay bọn mình sẽ được đi thuyền đấy!

- Thật á? Thế thì tuyệt lắm! Tao chưa bao giờ được đi thuyền cả! - Jack hồ hởi hẳn lên.

- Mày sẽ không thích ngay thôi! - Brandon dập ngay ngọn lửa âm ỷ chuẩn bị cháy trong lòng Jack, nó nói bằng giọng hết sức từng trải: - Mày sẽ bị say sóng, sẽ buồn nôn, chóng mặt, đầu óc quay cuồng và có thể bị mất phép thuật tạm thời nữa đấy!

Đôi mắt của Jack nheo lại, nụ cười của nó cũng bắt đầu héo:

- Thật... thật thế hả?

Brandon vẫn giữ thái độ từng trải hiếm có đấy, nó nhún vai:

- Tao luôn đi theo tàu của bố lúc còn nhỏ và tao không mong gì bước lên đó lần nữa!

Khi Jack chưa kịp nói thêm cái gì đó có vẻ rất băn khoăn trong lòng thì Danton đã giơ cao tay, nó chào:

- Chào anh Flynn!

Anh Flynn đang lệnh khệnh bê cái hòm thư cùng với lão Blank mang trở ra xe. Khi thấy chúng nó, anh cũng nhiệt tình chào lại:

- Ô! Chào mấy đứa!

Carl cũng lên tiếng:

- Chào anh Flynn! Bọn em giúp anh nhé!

- Ô không cần đâu! Cảm ơn em! Nó nhẹ mà! Chỉ có điều cồng kềnh chút xíu thôi!

Flynn nhanh nhẩu từ chối rồi quay lại nói chuyện với lão Blank:

- Ông ấy đi lâu chưa?

Lão Blank, chân khập khiễng bước theo, đáp:

- Thầy ấy mới đi hồi sáng nay! Nghe nói thầy ấy có chuyện cần báo cáo với Hội Đồng!

- Vậy chừng nào ông ấy về? - Anh Flynn hỏi.

- Tôi cũng không rõ nhưng chắc cũng chỉ hai ngày nữa thôi. Thầy ấy có bao giờ rời trường quá ba ngày đâu!

Brandon đột ngột lên tiếng hỏi lớn khi anh Flynn bắt đầu đẩy cái thùng thư lên xe, có vẻ nó cũng nghe được câu chuyện:

- Anh đang tìm ai à, Flynn?

- À! Anh tìm thầy hiệu trưởng, có thư gửi cho ông ấy nhưng có vẻ ông ấy không có ở đây!

Anh Flynn lại quay lại nói với lão Blank, lần này có vẻ nhỏ nhẹ hơn:

- Vậy tôi có thể nhờ gửi lại cho ai được không?

Flynn ghé sát vào tai lão Blank, nói thì thầm điều gì đó về thật sự quan trọng và bí mật.

Lão Blank gật gù hiểu ý rồi dẫn đường cho Flynn trở lại lâu đài.

14. Chương Xiii: Lớp Học Khí Giới

Chương 13

Lớp học Khí giới

Nó có thêm một cơ hội nói chuyện với Ellen vào buổi học môn Lý Thuyết và Thực Hành Khí Giới. Buổi học diễn ra vào chiều thứ tư trong một toà nhà lấp xung quanh bằng rất nhiều tấm kính dùng đục, hình bát giác xanh biếc, rộng rãi và nằm tít trên tầng thượng của tháp Đông. Giáo viên dạy môn này là giáo sư Arthur. Ông sẽ đảm đương việc dạy chúng cách sử dụng các loại vũ khí và kỹ năng chiến đấu trong suốt kỳ học này.

Buổi học hôm nay, chúng sẽ được hướng dẫn cách sử dụng một loại gậy có tên là Bamboogis - một loại vũ khí ngắn, vừa tay cầm, có nhiều đốt và được làm từ tre. Theo giáo sư thì thể mạnh của loại gậy này là có thể triển khai phép thuật một cách liên tục và dễ dàng nhưng điểm yếu của nó là chỉ sử dụng trong khoảng cách ngắn và khó có thể dùng để chiến đấu trong thời gian dài.

Ông cũng dạy chúng cách sử dụng loại gậy này sao cho tiết kiệm sức lực phép thuật nhất, đó là cố gắng dùng đòn hết khả năng phép thuật vào tay cầm gậy, thay vào đó là sẽ dự trữ một lượng phép thuật cần thiết nhỏ nhỏ ở tay còn lại, phòng trường hợp đối phương tấn công bất ngờ hay quan trọng là tránh bị mất sức đến độ ngất xỉu trên chiến trường.

Những lý thuyết như thế kết hợp với việc ông thực hành ngay trước cả lớp làm cả lớp ai cũng đều khá yêu thích loại khí giới thô sơ này và không khỏi ô lên thán phục. Cây gậy trong tay ông cứ phát sáng liên tục, nó bắn ra nhiều tia sáng màu lục có hình giống như những chiếc lá tre khi ông quét những đường lắt léo và đầy mạnh mẽ vào trong khoảng không, làm ấy bứt tượng đá mà ông đã chuẩn bị (đặt quanh một vùng tròn nhô cao và có nhiều lần đồ xung quanh giống như một đấu trường) nổ tung thành cả trăm mảnh, vương vãi khắp nơi.

Sau phần đó thì chúng được yêu cầu thực hành cặp đấu. Hai người một sẽ sử dụng gậy để chiến đấu với nhau thay vì với tượng đá như giáo sư Arthur vẫn làm. Ông nói:

- Không có lý thuyết nào chính xác hơn thực hành, vì vậy ta mong các trò sẽ vận dụng hết khả năng của mình, thực tập sao cho hiệu quả tối đa nhất! Không ai biết tai hoạ sẽ ập đến lúc nào đâu!

Cái triết lý đó cũng là chính điều khiến tụi học trò luôn yêu thích những tiết học của ông. Luôn thực tế là điều quan trọng nhất với chúng. Và với Carl hôm nay, nó còn vui mừng hơn khi nó được chọn cặp với Ellen để tham gia thi đấu màn đầu tiên trên đấu trường thông qua trò bốc thăm của giáo sư Arthur.

Nó vừa hồi hộp, vừa háo hức, không biết liệu nó có làm nên trò chống gì không vì nó luôn là thằng vụng về trong kỹ năng chiến đấu, đặc biệt là trước những nữ thần như thế này.

Khi vừa bước vào trong đấu trường, Ellen đã tặng cho nó một nụ cười thân thiện nhưng rồi nhanh chóng bị khoả lấp bởi ánh mắt chiến đấu đầy lạnh lùng. Sau nghi lễ chào hỏi cơ bản, chúng được ra lệnh trở về hai đầu đấu trường, đợi còi hiệu báo bắt đầu.

Nó nhanh chóng nắm chặt cây gậy trong tay, cảm nhận từng luồng phép thuật trơn trượt, luồn lách trôi tuột ra khỏi những đầu ngón tay, len lỏi vào trong những đốt tre. Cây gậy của nó bắt đầu phát sáng và gậy của Ellen cũng vậy.

- Bình tĩnh, vận dụng tất cả những gì các em có - Giáo sư Arthur cảnh báo - Nhưng không được làm tổn thương bạn đấu!

Tiếng còi của giáo sư Arthur vang lên kéo theo nhiều tiếng reo hò cổ vũ từ đám học trò giờ đã bao thành một vòng tròn quanh đấu trường. Nó thấy Ellen nhanh như cắt, chĩa thẳng cây gậy và lao về phía nó. Có vẻ cô bạn này khá dành kỹ năng chiến đấu khi gậy của cô chỉ cách tai nó chừng 1 tấc sau khi cô vung đường gậy đầu tiên, vết ngang một đường xanh biếc qua mặt nó. Nhưng nó đã kịp cúi xuống để tránh và còn nhanh chóng bật dậy, dùng cây gậy của nó đẩy ngay gậy của Ellen ra xa theo chiều ngược lại. Tiếng hai cây gậy va nhau tạo ra một tiếng cộp nghe rất thú vị và toả ra nhiều tia sáng màu lục có hình những chiếc lá tre bay lượn tứ tung trong không trung.

Ellen theo đà, thụi ngay khữu tay vào sườn nó làm nó lùi ra xa, cảm giác nhoi nhói ở be sườn xuất hiện. Những tiếng gieo hò lại dội lên khi Ellen xoay người, lộn nhào trong không trung và giáng một đòn gậy nguy hiểm. Như một phản xạ vô điều kiện, nó dồn hết sức lực vào cây gậy khiến tay bắt đầu nóng ran lên, nó giơ cao chắn ngang đường cắt và hất tung lên khiến Ellen cũng bị bật ra xa. Cuộc tấn công đầu tiên của nó nhanh chóng bị trở thành công cốc khi nó cố gắng gạt một đường đầy nguy hiểm ngay dưới chân cô nàng. Ellen lập tức nhảy vọt lên khỏi mặt đất, tung thêm một đòn tấn công chớp nhoáng với tư thế cuộn người và xé một đường ngang xanh lét ngay trước mặt nó khiến nó phải bước lùi nhanh chóng về phía sau để tránh. Nó bắt đầu cảm thấy mệt, nhưng nó đâu để thua dễ dàng đến thế. Nó nắm chặt cây gậy trong tay, tập trung mọi sức lực hiện có, nó lao thật nhanh về phía Ellen với cánh tay duỗi thẳng và cây gậy xoay tít trong lòng bàn tay. Lại thêm một tiếng cộp phát ra đi kèm theo nhiều ánh sáng xanh nhá lên cùng với những tiếng gieo hò nồng nhiệt từ những cổ động viên bên dưới. Nhưng nó nhận thất thế chủ động đang đến với mình, nó xoay người, tấn công tới tấp khiến cho cô nàng khó hơi phần hoang mang. Thêm nhiều những tiếng va chạm và ánh sáng thoát ra thể hiện việc cả hai đứa đang tiêu tốn khá nhiều phép thuật vào trận đấu này.

Ellen lúc này đã trở lên mạnh mẽ hơn rất nhiều, cô gạt phẳng đường gậy của nó với một sức mạnh khủng khiếp và dồn ngược nó trở về phần sân của nó.

Tiếng còi của thầy Arthur bất ngờ vang lên cùng những tiếng chán nản kéo theo từ đám cổ động viên bên ngoài sân đấu. Ông nói:

- Giỏi lắm Carl! Giỏi lắm Ellen!

Rồi ông quay sang nói riêng với Ellen:

- Em quả là có năng khiếu về Chiến Đấu! Ta nghe giáo sư Fiona khen rằng em cũng rất giỏi về phép thuật?

- Không có gì đâu ạ, thưa giáo sư! - Ellen từ tốn trả lời.

Chúng sau đó được phép ngồi nghỉ giải lao trong khi những cặp khác tiếp tục lên đấu trường. Nó mệt lả, thở gấp, mồ hôi túa ra vì dùng phép thuật quá nhiều nhưng Ellen có vẻ chả hề hấn gì, cô ngồi xuống cạnh nó, một vẻ dịu dàng, nhẹ nhàng phẳng phất đôi chút của quyền thế trở lại, khác hẳn lúc trên đấu trường. Cô khen nó:

- Bạn chiến đấu tuyệt lắm!

Nó gượng chín cả mặt, lấp bắp:

- Thật hả?... Cậu cũng vậy mà!

- Mà bạn có sao không?

Khi nó vẫn ngơ ngác chưa nghĩ ra chuyện gì thì Ellen lại nói tiếp:

- Cái cú huých vừa rồi đấy!

Giờ thì nó mới kịp để ý thấy cái cảm giác nhoi nhói đang tan ra ở be sườn. Nó thành thật:

- À! Không sao đâu!

Nó đính kèm câu trả lời đó bằng một câu hỏi khác:

- Mà cậu không mệt à?

Cô mở to mắt nhìn nó, vẻ vô cùng ngạc nhiên khi đến giờ cô mới để ý bộ dạng mệt mỏi của nó và vài người vừa mới ngồi xuống xung quanh để nghỉ. Cái bộ dạng chả-làm-sao-hết của Ellen khiến nó ngay lập tức nảy ra một ý tưởng điên rồ. Nó sốt sắng:

- Hay cậu có vấn đề về sức khỏe? Ý tớ là bệnh mất cảm giác... mệt mỏi chẳng hạn? - Nó cũng không biết rằng trên đời này có căn bệnh đó không nữa.

Ellen không nói gì, chỉ nhìn nó và cười khiến nó không khỏi nghi ngờ suy nghĩ của mình là đúng.

- Hay để tớ dẫn cậu tới bệnh xá?

Ellen vội giật tay áo, kéo nó ngồi xuống, vội vàng giải thích:

- Tôi ổn mà! Ở chỗ tôi mọi người đều vậy!

Đôi mắt hơi nheo lại của nó biểu hiện một thái độ không mấy tin tưởng câu giải thích đó. Nhưng có cái mà nó muốn biết từ lần đầu nói chuyện trong giờ thực hành phép thuật mà vẫn chưa có lời giải nên nó tranh thủ ngay cơ hội này để hỏi cho rõ:

- Vậy cậu ở trấn nào vậy?

- Trấn? - Cô nàng hỏi lại như thể nó vừa phát âm sai chính tả.

- Ý tớ là cậu đến từ đâu đấy? - Nó cố gắng xếp sắp lại câu hỏi mặc dù câu trước đó hoàn toàn là rõ ràng và dễ hiểu.

Ellen ngập ngừng trả lời:

- Tớ... không ở nơi này!

- Cậu là thần xứ khác à? - Nó hỏi lại ngay.

- Ừm... Tớ ở Gron...!

- Grontos? - Carl không giấu nổi ngạc nhiên, đến giờ thì nó đã hiểu lý do vì sao Ellen lại giành kỹ năng chiến đấu đến thế và có vẻ chả mệt mỏi gì khi dùng tới quá nhiều phép thuật. Vì cô ấy đến từ Grontos - Vùng đất của các hiệp thần mà, chắc chắn cô bạn này phải được rèn luyện kỹ năng và thể lực từ khi bé tí rồi. Nhưng nó vẫn nghi hoặc:

- Nhưng tại sao cậu lại chuyển tới đây? Ở Grontos cũng có trường đào tạo phép thuật mà? Tớ nhớ tên nó là Gdyssea! - Nó thoáng nghĩ đến bức tranh và những dòng tiểu sử về giáo sư Bryant.

Lại là những câu nói ngập ngừng của Ellen khi ánh mắt cô bạn không còn nhìn nó:

- Gia đình tôi... mới chuyển tới đây tuần trước!

Nó thẳng thắn nói ra những điều nó đang suy nghĩ:

- Rõ ràng là kỹ thuật chiến đấu của cậu rất tốt! Cậu như một con người khác hẳn lúc đó vậy!

Ellen không đáp, chỉ nhìn nó như chờ đợi. Nó nói tiếp:

- Ý tớ là cậu mạnh mẽ, phi thường... chứ không như lúc này! Cậu đã luyện tập từ nhỏ đúng không?

Ellen khẽ gật đầu và không nói gì thêm. Mặt nó không nguyên cố mà tự dưng nóng bừng lên khi nó nhìn thẳng vào mắt cô nàng. Nó cảm nhận thấy một điều khác lạ mà nó chưa hề bao giờ nhận ra khi nói chuyện với một người con gái nào khác trước đó.

15. Chương Xiv: Khám Phá Về Tiên

Chương 14

Khám phá về giới tiên

Sau buổi đó, Carl và Ellen hầu như ít nói chuyện hơn khi hai đứa bước vào đợt ôn luyện trước thêm kỳ kiểm tra đầu tiên trong năm (vào tuần thứ ba của tháng mười, trước ngày nghỉ Lễ Trưởng Thành). Nhiều bài tập khó được các giáo viên liên tục đưa ra khiến Carl thường xuyên phải ngồi lì cả giờ trong thư viện vào những lúc trống tiết và thậm chí đôi lần nó còn không thể rời khỏi giường bởi những bài thực hành phép thuật cũng đang dần trở thành thảm họa với nó. Những thằng bạn cùng phòng cũng chẳng có gì khá khẩm hơn, cái cảm giác mệt mỏi như đổ sụp xuống tất cả các học viên trong trường khiến ai ai cũng đều có thêm một hàng mi thâm xỉ bên dưới mắt vào mỗi buổi sáng thức dậy. Vào những thế này, cả bốn đứa tụi nó cũng không hơi sức đâu nữa mà bận tâm về những kẻ mà chúng tạm gọi là ba tên MACBA (mặc-áo-choàng-bí-ẩn). Nó cố gắng giành dụm mọi tinh thần sáng suốt có thể cho kỳ kiểm tra sắp tới nếu không muốn bảng kết quả điểm được gửi về gia đình chỉ toàn là điểm K (Không chấp nhận được).

Tối thứ sáu trước tuần bắt đầu kiểm tra, nó mang sách vở môn Luật Phép Thuật lên thư viện cùng Danton và Jack. Như mọi ngày khác trong tuần đỉnh điểm này, thư viện bây giờ đã khá đông học viên - những người muốn tìm ình một chỗ yên tĩnh và thuận lợi cho việc học tập hay đôi khi có những đôi tình nhân muốn tìm một chốn lãng mạn sau những kệ sách cao ngất ngưỡng đâu đó đằng kia.

Trong khi Danton và Jack đi vào phòng sách để tìm kiếm không mục đích thì nó chọn ình một cái bàn nhỏ trống vắng, nằm cạnh một cửa sổ có vòm cao, gần cuối phòng đọc. Trải cuộn giấy ra bàn, nó chấm mực và bắt đầu viết vài dòng về chủ đề “Những điều luật phép thuật trong kinh doanh buôn bán” mà nó được giao. Không nhiều điều mà nó còn nhớ dù buổi học mới chỉ diễn ra hồi chiều hôm qua.

Tuy đã tham khảo đến nát cả cuốn “Luật Phép Thuật tập 1” nhưng có vẻ cũng chẳng giúp ích nhiều hơn là mấy. Luôn là những quy tắc được ghi ra một cách cẩn thận và đều đặn trên trang giấy không một chút họa tiết nhỏ tô điểm ngoài việc bôi đậm tiêu đề và in nghiêng một vài thứ mà người viết cho là quan trọng. Những con chữ cứ dần dài hết dòng này đến dòng khác khiến nó phải hoa mắt để tìm được một chi tiết rất nhỏ. Nó tự hỏi, không hiểu vì sao lại có những giáo sư chuyên ngành về lĩnh vực này được.

Viết chừng nửa mặt giấy nó bắt đầu thấy bí từ. Những kiến thức cung cấp trong sách giáo khoa chỉ là bề nổi trong khi muốn đạt điểm cao nó cần có thêm những điều sâu sắc hơn như thế. Sau hồi lâu suy nghĩ không viết thêm được gì nữa, nó quyết định đứng dậy, đi lòng vòng vào khu sách, hy vọng tìm kiếm thêm vài điều có thể giúp nó hoàn tất bài luận 1000 từ.

Nó kiếm được cuốn “Luật phép thuật và Đời sống” của Rumia Sanchet giữa cả rừng những cuốn sách luật học dày cộp khác trong dãy chuyên ngành về luật. Băng qua những kệ sách cao với mong mỏi duy nhất là mau chóng quay trở về bàn để hoàn tất bài luận, nó bất ngờ dừng bước trước dãy sách về “Sinh vật phép thuật”. Một ý nghĩ bùng lên thúc đẩy nó tìm một cuốn sách có thể giúp nó biết thêm đôi chút thông tin về tộc tiên và về cuộc sống của họ.

Sau một hồi dè soát cẩn thận những tên sách, nó quyết định chọn ình một cuốn sách có bìa được làm vô cùng đơn giản có tên:

NHỮNG ĐIỀU CHÚNG TÔI KHÁM PHÁ VỀ GIỚI TIÊN

Nó không thấy tên tác giả, cũng không thấy tên nhà xuất bản. Thông tin duy nhất mà nó có là năm phát hành - 1246. “Một cuốn sách khá cổ!” - Nó thầm nghĩ trước khi quyết định mang cuốn sách đó trở về bàn.

Vừa đi nó vừa lật vài trang. Nét chữ viết bằng tay ở ngay những tờ đầu nguệch ngoạc và run run:

Gửi tới Smith - Người em trai đồng thời cũng là người bạn đồng hành thân thiết trong suốt quãng thời gian tôi ở Fisifa. Không gì có thể bù đắp được những điều mà tôi đã gây ra cho em.

Cũng không có tên người ký nhận cho đoạn viết đó. Nó tiếp tục lật thêm vài trang nữa. Hình ảnh ký họa về một cô gái đang giương cung hiện ra với những nét vẽ tay đơn giản. Khí thế của cô gái có phần rất quyết liệt nhưng gương mặt, đặc biệt là ánh mắt lại ẩn chứa một sự yêu thương chịu đựng mà Carl có thể cảm nhận được phần nào. Bên dưới bức tranh có thêm một chú thích nhỏ: Avyra.

Nó lật tiếp cho đến khi nó dừng lại ở một trang có tựa đề:

NHỮNG ĐẶC ĐIỂM BÊN NGOÀI CỦA TIÊN

Những đặc điểm bên ngoài dễ nhận biết nhất mà tôi thấy ở bất kỳ một vị tiên nào, đó là mái tóc xám dài bông bông và đôi mắt cùng màu, huyền bí. Có người nói với tôi rằng điều đó thể hiện cho sự tồn tại của phép thuật trong con người họ.

Lịch sử của Tiên ghi lại rằng: Cuộc Chiến Vĩ Đại kết thúc khi các Tiên rút về Fisifa mang theo ba nhánh cây của đại thụ Feety cùng một lượng ít ỏi dòng chảy phép thuật bên trong đó. Tuy nhiên, giao kết Uion-petiosa ràng buộc chặt chẽ với nguồn phép thuật ấy ngăn cản các Tiên sử dụng khi các Magistris không thể được sinh ra do chúng không cảm nhận được dòng máu của Tiên. Để đạt được khát khao phép thuật mạnh mẽ, vua Loberking buộc phải nhờ đến sự hiểu biết của các yêu tinh vùng Kolplax. Các yêu tinh nói rằng, giao thức Uion-petiosa là một giao thức cổ xưa mạnh mẽ nhất, chúng được ra cùng mối liên kết với dòng máu của thần. Vì vậy, nếu muốn phá bỏ giao kết này, cách duy nhất là dùng một dòng máu khác đủ nhiều để hoà lẫn và phá tan chúng.

Tôi không biết rằng điều sau đây có đúng không nhưng trong một vài câu truyện được kể lại từ những Tiên hát rong ở kinh đô Gollitas có đề cập tới việc vua Loberking đã dùng hơn 100 mạng Tiên để làm vật tế giúp phá bỏ giao thức này. Hậu quả của việc phá bỏ giao kết để lại tới tận ngày nay, trải qua cả trăm thế hệ, những vị tiên ở Fisifa vẫn có mái tóc và đôi mắt màu xám. Đó giống như một lời nguyền cũng cùng là dấu ấn để lại do những thách thức muốn phá bỏ những ràng buộc phép thuật nguyên thủy.

Nó mãi mê đọc tiếp cho đến khi nó va phải ai đó rồi ngã lăn ra đất ngay chỗ hành lang giữa hai hàng sách lớn. Cuốn sách trong tay nó cũng vì vậy mà bị văng ra xa, gặp lại một cách gọn gàng.

Khi nó đứng lên để xem kẻ bắt cản không nhìn đường đó là ai với nét mặt không-thể-kiềm chế hơn thì nó bất ngờ nhận ra người đó là bà quản thư Penelope. Bà cũng cố gắng gượng ngồi dậy với một sự thiếu thiện cảm trong ánh mắt đang ngược lên nhìn nó. Bà nói với sự nóng giận:

- Cậu Savior không để ý rằng có một người đã bước qua thời tuổi trẻ dồi dào sức khỏe để bông đùa đang bê mười hai cuốn sách mà những học viên như cậu đã vất vả bãi trước khi ra về sao?

Nó cúi xuống nhặt lại trông sách giúp bà Penelope với một thái độ hối lỗi khi nói:

- Em xin lỗi cô! Chỉ là em đang mãi đọc vài thứ!

Bà cầm lại cuốn sách với một câu nói đầy mai mỉa:

- Phòng đọc cách đây có hai bước chân!

- Em rất xin lỗi! - Nó lặp lại trước khi nhặt cuốn sách của nó lên.

- Ta không... - Câu nói của bà quản thư bị ngừng một cách đột ngột khi bà nhìn thấy cuốn sách mà nó đang cầm trong tay.

Sắc mặt của bà thay đổi một cách nhanh chóng khi bà nói:

- Làm sao cậu tìm được cuốn sách này?

Nó ngạc nhiên trước câu hỏi đó. Nó tự nghĩ rằng “sách tất nhiên là được tìm thấy trong thư viện rồi!” nhưng nó không thể nào trả lời như thế được:

- Em tìm thấy ở kệ sách đằng kia! - Nó chỉ về dãy sách nơi nó vừa tình cờ kiếm được cuốn sách của một tác giả vô danh.

Bà Penelope nhìn nó chằm chằm như muốn cố gấp ra cho được một cái xương của sự nói dối trong mắt nó trước khi bà nói:

- Cậu không được phép đọc cuốn sách này! Nó thuộc vùng hạn chế!

- Nhưng em đã...

Bà cắt ngang lời nó bằng một câu ngắn gọn trước khi bà giật lại cuốn sách:

- Cậu không được phép đọc nó!

Rồi bà vội vàng xếp quyển sách lên chồng sách mười hai cuốn và lật đặt bước đi. Không nhìn lại.

16. Chương Xv: Tri Được

Chương 15

Tri Được

Nó bắt đầu thi môn đầu tiên vào sáng thứ hai, là môn Ngôn Ngữ - cái môn là nó chả có mấy hứng thú ngay từ lúc bước chân vào lớp học của một giáo sư có gương mặt không khác gì con quạ, nên việc dịch chưa tới 1/8 bài văn bằng tiếng Normap (ngôn ngữ của tộc Coak vùng Opesa) cũng được coi như là một kỳ tích vượt trội lắm lắm của nó rồi. Điều đó cũng đủ để khích lệ đôi chút tinh thần cho nó tiếp tục hoàn tất tuần kiểm tra đầy khó nhọc trải dài phía sau. Buổi sáng hôm sau, nó phải thực hành thi đấu khí giới với những hình nhân phép thuật (một trong những cải tiến mới nhất cho kỳ kiểm tra sát hạch học viên năm nay). Thầy Arthur đã rất tự hào với phát minh này của mình khi hầu hết các hình nhân đều đánh văng thí sinh ra ngoài chỉ trong chưa đầy hai phút với một đòn đánh bắt chéo gây Ookysai (loại gây làm từ cây Vong Thảo, cực kỳ nhạy với phép thuật và có sức chịu lực cao). Carl may mắn thoát đường quyền tấn công trong ngang tặc và lợi dụng việc con hình nhân của nó bị thương ở chân phải trong lúc thi đấu với thí sinh trước, nên đã nhanh chóng ra đòn chí mạng khiến hấn văng ra khỏi sàn đấu, vỡ tan thành nhiều bọt khí. Vậy là nó cầm chắc trong tay điểm đủ ôn học mà nó coi là quan trọng bậc nhất.

Môn Nguyên Lý Phép Thuật diễn ra vào nửa cuối buổi chiều hôm đó. Đề bài lý thuyết dài gần một trang giấy với mẩu chốt chỉ xoay quanh mối quan hệ biện chứng giữa sự phát triển phép thuật và khả năng trí tuệ của các vị thần. Nó vận dụng hết khả năng văn hoa lá cành của mình, cố gắng viết chữ thật to và nắn nót cho đủ một tờ giấy, hy vọng mong manh việc người chấm sẽ cảm thông mà cho nó điểm T (Trung bình), như vậy cũng là đủ với nó lắm rồi.

Môn Sinh vật phép thuật được thi vào cả hai buổi của ngày hôm sau. Buổi sáng thi lý thuyết với việc trình bày về tập tính và thói quen của loài Pecurlios Gamadiatobus (hay thường được với tên là Vọng Tinh) - một loài vật có thể khiến cho bất cứ một sinh vật nào khác đều có thể nhìn thấy những điều huyền diệu, những ảo vọng rất xa vời; khiến cho ai nhìn vào đôi mắt của chúng đều cảm thấy cực kỳ hạnh phúc và không thể làm bất cứ điều gì khác cho đến khi quá trình ăn thịt của chúng kết thúc. Đây là môn lý thuyết duy nhất từ đầu tuần tới giờ nó làm bài mà không cảm thấy quá tồi tệ. Nó vui mừng bước ra khỏi phòng thi với niềm hào hứng hiện rõ trên gương mặt.

Vừa xuống đến hành lang tầng hai, không gian yên tĩnh xung quanh nó bỗng nhiên bị phá hủy bởi tiếng vó ngựa gõ liên hồi và mạnh mẽ lên mặt đá đường. Nó nhìn xuống khu hồ nước bên dưới qua những cột trụ điêu khắc cẩm thạch và nó thấy rõ ràng một người đàn ông mặc áo choàng xám đang cưỡi trên lưng một con ngựa trắng. Ông ta phóng rất nhanh trên con đường dẫn ra cổng trường, nơi hai bên đầy những cây anh thảo đang mùa rụng lá. Carl nghĩ ngay đến giáo sư Bryant nhưng hầu như nó không hào hứng lắm đến chuyện tìm hiểu xem ông ta đang đi đâu và có thể đang âm mưu điều gì vì thứ đang khiến nó bận tâm hơn nhiều lúc này là buổi thi thực hành môn Sinh Vật Phép Thuật đang đến rất gần rồi. Cái bụng nó hiện giờ đang lên báo thức rồn rảng cho việc mau chóng đến nhà ăn và kiếm ngay một khay thức ăn ngon lành cũng là điều cực kỳ khẩn bách.

Nó cùng ba đứa bạn đến khu nhà vườn ngay phía sau lâu đài khi nơi này đã khá đông người và giáo sư Barwen (một bà giáo với cặp kính dày cộp và đầu óc bù xù xoắn tít cùng giọng nói đều đều sắc sảo) đang bận rầu rít với việc chỉ chỗ cây gây thân thuộc trong tay bà (cái mà Carl luôn cho rằng được làm từ cả đồng dây leo uốn éo bà đã gom lại được trong một xó xỉnh nào đó của khu nhà vườn rồi đem cuốn nhằng nhịt và thiếu tính thẩm mỹ quanh một thân gỗ cứng cong queo). Những tấm kính trong suốt lấp lánh quanh khu thực hành thường ngày, nay đã được phủ lên bằng một lớp bột đen kịt có thêm tác dụng chống ồn. Nó cố nhón người lên để xem qua nhiều những cái đầu tò mò không kém gì nó.

Phía bên trong, cả đồng những chiếc chậu bằng gốm được chum vãi đen cẩn thận lên bên trên, bay vun vút từ khu nuôi trồng đằng sau, ra đậu trên những cái bàn dài xếp quanh khu nhà thực hành phía trước. Nó

chắc chắn cái thứ gì đó đang ngọ ngậy dưới lớp vải đen kia sẽ là đề thi nhưng nó thực sự không thể đoán ra được đó là cái gì.

Sau một hồi chỉ huy và xếp đặt, cứ hai cái chậu như thế được xếp trên mỗi một cái bàn (có cả thể 15 chiếc trong phòng). Giáo sư Barwen đã quay trở lại, dồn mấy đứa học viên ra xa khỏi phòng thực hành khi chúng đang cố lại gần để xem trước bài thi.

- Mọi hành vi gian lận sẽ đều bị nhận điểm K! - Giáo sư Barwen cảnh báo chúng.

Bà gọi 30 người đầu tiên theo danh sách vào kiểm tra trước trong đó có Brandon, Carl và Danton. Carl được xếp chung bàn với một người cùng khoá có mái tóc vàng và gương mặt chi chít tàn nhang, tên là Charlie.

Khi loạt đầu tiên đã vào xong, giáo sư Barwen đóng kín cánh cửa phòng thực hành (cũng đã được sơn đen) và đi vào giữa phòng. Bà rống rạc nói trước 60 con mắt đang tò mò và căng thẳng nhìn về phía mình:

- Các trò thân mến! Nếu các trò còn nhớ, thì hồi đầu năm chúng ta đã học cách gieo nhánh của cây Tri Được. Và giờ thì nó đã đến thời điểm có thể thu hoạch lần đầu tiên!

Nói rồi bà tiến lại chỗ bàn của Alice, nhẹ nhàng gỡ nhẹ tấm vải đen ra khiến cho cô bé hét toáng lên và bắn xa chừng nửa mét khi nhìn thấy cái cây lai động vật đang ngoe nguẩy những xúc tu ngay trên cái chậu. Giáo sư Barwen tiếp, phớt lờ nhiều gương mặt kinh hãi trong lớp kiểm tra của mình:

- Như các em đã biết, có một cái hạt nhỏ nằm bên trong miệng nó, ngay gốc những xúc tu đang chờ các em lấy ra... Và nhiệm vụ thật đơn giản là hoàn thành bằng kết quả thu hoạch và sau đó là lấy cái hạt quý giá đó ra khỏi cái cây, đặt nó trong cái cốc thủy tinh ngay cạnh!

Bà đập lại tấm vải đen và thận trọng nhắc nhở tất cả các thí sinh trong phòng:

- Ta phải nhắc lại với các trò rằng, trên mỗi xúc tu có một con mắt, đó chính là thể mạnh của loài cây này. Các trò phải thật cẩn thận, điều quan trọng nhất trong khi thu hoạch Tri Được là luôn phải cù nhẹ vào các xúc tu khiến chúng không bất ngờ thức giấc... Chỉ cần có dấu hiệu của sự mở mắt thôi thì các trò cần đập vải lại và tránh xa nó ngay lập tức... Hậu quả nếu cái cây thức dậy chắc các trò đã biết!

Rồi bà biến ngay ra một chiếc đồng hồ cát nhỏ, bay lơ lửng trong lòng bàn tay.

- Các trò có 30 phút!

Nó quay lại bàn của mình, nhấc tờ giấy kết quả thu hoạch đặt ngay cạnh chậu cây lên rồi thật từ tốn để gỡ nhẹ tấm vải đen ra khỏi cái chậu.

Nó đã có đọc qua về loài cây này, cũng có xem luôn cả hình vẽ nhưng thật không ai đủ trình độ để miêu tả được chính xác lớp nhựa nhầy nhụa bao khắp những cái xúc tu màu xanh đen đang nhẹ nhàng đung đưa như thể cố tận hưởng cái tinh tế của giai điệu từ một bản hoà nhạc tuyệt tác. Có tất cả 8 cái như thế và trên mỗi cái có một rãnh khít nhỏ với hai lớp da nhăn nheo, xô lại ở hai phía giống như hình một con mắt đang nhắm tịt lại ột giấc ngủ say sưa hàng thế kỷ.

- Trông ghê quá nhỉ? - Nó lẩm bẩm khi cầm bút điền vào mấy ô trống trên tờ kết quả thu hoạch.

Charlie đứng ngay cạnh cũng đang say sưa nhìn ngắm mấy cái mắt kỳ quái, nó nói:

- Cũng đáng để mạo hiểm đấy nhỉ?

- Hy vọng vậy!

Sau một hồi ghi ghi chép chép thì thời khắc quan trọng cũng đến. Nó đeo gang tay, bắt đầu rà rà, gãi gãi lên một cái xúc tu gần nhất. Khi tay nó vừa động vào bề mặt nhem nhóp thì lớp da quanh con mắt có dấu hiệu căng nhẹ, cái xúc tu đó vươn thẳng ra ngoài. Nó hoảng hồn, định lấy vải trùm lại ngay lập tức nhưng rồi những lớp da ấy từ từ xô lại như cũ, cái xúc tu cũng trở về hình thái ban đầu, tiếp tục đu đưa nhẹ nhàng, cuốn dần theo những ngón tay nó. Nó nghĩ cũng chẳng khó khăn lắm, nó mạnh dạn hơn, cả hai tay nó thì nhau gãi hết cái này đến cái khác cho tới khi tất cả chúng cuốn lấy ngón tay nó thì nó khẽ đưa nhẹ tay ra phía ngoài khiến chúng cũng theo đó mà tách nhau ra, để lộ một cái hốc nhỏ nằm khuất dưới những làn tròn đan kết nằm đối lệch nhau.

Nó đưa tay từ từ vào trong cái hốc đó, cẩn thận tìm cho đến khi chạm phải một vật cầu đẹp và rất trơn. Nó quay mặt lại, nheo mắt nhìn theo tay. Nó sung sướng khi thứ nó đang cầm chính là hạt cây Tri Được, một thứ hạt màu nâu đậm, trơn láng và căng phồng với nhiều vân sáng màu cam chạy dọc xung quanh. Nó kéo nhẹ nhưng cũng đủ lực để khiến cái hạt bật ra khỏi hốc.

Nhưng ngay lúc đó nó chợt nhận ra cái sai lầm chết người của mình, nó đã quá sung sướng với việc tận hưởng thành quả mà quên mất việc cần làm là liên tục gãi vào những cái xúc tu. Trong giây lát, những cái xúc tu ấy bỗng trở lên cứng cáp lạ thường khi chúng đã ghì chặt lấy tay nó, một cái gì đó giống như con rắn không đầu, không vảy, màu lục nhạt vươn ra nhanh chóng từ trong cái hốc, bám chặt rồi quấn lấy ngón tay nó. Nó biết cái cây đang thức giấc, nó quay ngay mặt đi, mắt nhắm tịt lại. Nhưng rồi cảm giác tê buốt dâng lên một cách mãnh liệt ở đầu ngón tay trở. Hình như lớp gang tay ở đó đã bị xé toạc, một cái gì đó trơn trượt bắt đầu len lỏi, trườn bò từ đầu ngón tay lên tới bàn tay và nhanh chóng lan ra khắp cánh tay. Nó không thể kìm nổi mình quay mặt nhìn lại.

Ngay trong vài tích tắc ngắn ngủi đó, nó đã nhìn thấy một con mắt màu vàng chanh với rất nhiều lớp con ngươi trông chéo lên nhau đang dần nở rộng ra. Một giọng nói the thé, lạnh lùng vang lên từ trong đầu nó:

Bạn mới là kẻ phản bội!

Tình yêu của người sẽ không trọn vẹn!

Hãy chấp nhận một cuộc hành trình để kết thúc tất cả!

Người phải hy sinh để đền đáp cho những yêu thương!

Chiến tranh sẽ lại nổ ra!

Để sau cùng sẽ có một thế giới mới!

Với những kẻ thống trị mới!

Rồi màn đêm đen đặc bao trùm, đổ sập xuống mọi giác quan và cảm nhận của cơ thể nó. Nó không nghe thấy gì nữa, không nhìn thấy gì nữa! Cơ sở hải đang lớn dần lên từ nơi nào đó sâu thẳm bên trong người Carl!

fb.com/schoolgods

17. Chương XVI: Âm Mưu Thừa Tướng

Chương 16

Âm mưu Thừa tướng

[Trong chương truyện này, các nhân vật sẽ sử dụng một ngôn ngữ mới được gọi tiếng Kylraa. Các bạn sẽ nhìn thấy chữ latin hoá của các từ trong ngôn ngữ này, cách viết thứ tiếng này hoàn toàn khác!]

Một người đàn ông đang đứng quay lưng lại, hướng nhìn ra bên ngoài từ một trong rất nhiều những ô cửa sổ bằng kính trắng, cao tới tận trần nhà. Hắn ta khoác trên mình bộ áo choàng dài tới gót, kiểu dáng kỳ lạ có màu đỏ tía với nhiều đường viền được dệt bằng những sợi chỉ vàng, rất chi tiết và cầu kỳ. Bên trong căn phòng tròn và rộng, nơi hắn ta đang đứng, có rất nhiều những lá cờ đuôi én cùng màu, dài, được thêu lên trên hình một con đại bàng trắng đang tung cánh và cắp theo thanh gươm màu vàng bên dưới chân. Những lá cờ này được treo rủ xuống từ những thanh lim ngang làm từ vàng nguyên chất, sáng choang với một đầu được uốn cong và tạo tác một cách khéo léo, cẩn thận để có thể đặt vừa lên đó một cây nến lớn. Mỗi thanh lim như thế được gắn trên một cột vách cao, đắp nổi khắp bốn xung quanh căn phòng.

Cánh cửa phòng nặng chịch nằm ngay sau lưng người đàn ông đột ngột được mở ra, một tên lính lệ tức tốc chạy vào, quỳ rạp xuống khi tên đó còn cách chỗ hắn ta đang đứng chừng 10 mét. Tên lính bẩm tấu:

- Kaltai! oln Yun têru miréc! (Thừa tướng! Vùng Yun vừa gửi thư tới!)

Thừa tướng khẽ quay người lại, hắn ta bước đến, đưa ra những ngón tay dài với một cái nhẫn có hình giống như mũi tên bằng bạc nhỏ xíu bị uốn cong, đeo ở ngón trỏ. Cầm bức thư lên từ tay tên lính lệ, hắn xem xét tỷ mỉ dấu niêm phong bằng sáp đỏ để chắc rằng bức thư vẫn còn nguyên vẹn trên suốt chặng đường di chuyển từ Yun tới Chapcen trước khi mở ra đọc. Hắn lướt nhanh qua vài dòng đầu, gương mặt hắn bỗng nhiên trở lên rạng rỡ một cách lạ lùng. Hắn quát tên lính vẫn còn đang quỳ dưới chân mình:

- Cattrar Têhal altê walu! Oora! (Gọi Têhal đến đây! Nhanh lên!)

Tên lính lập cập lui ra ngoài.

Khi cánh cửa đã hoàn toàn đóng lại, lão thừa tướng mới mở lại lá thư. Hắn đi đi lại lại trong căn phòng với một vẻ vui sướng hiện rõ trên những nếp nhăn đã xuất hiện ngày càng nhiều trên gương mặt đầy đặn và từng trải mỗi khi hắn lướt qua từng dòng chữ ghi rất ngắn gọn và xúc tích. Sau khi đọc hết một lượt, hắn gấp lại gọn gàng, cất vào bên trong vạt áo trước khi cánh cửa lại một lần nữa được mở ra. Lần này là một kẻ khác trong bộ áo choàng trắng với hai tấm đệm vai và nhiều đường họa tiết bằng vàng lấp lánh nối nhau, lan sang hai bên rồi vòng qua ngực. Mái tóc xám dài với hai đường tết nhỏ kéo ngược từ trước sang hai bên vành tai ra sau. Anh ta khựng người trên một chân, cúi thấp đầu:

- Kaltai! Ra cattrar? (Thừa tướng! Người cho gọi?)

Thừa tướng vẫn không ngừng đi lại với hai tay đã nắm chặt sau lưng, hắn nói khi không thèm nhìn đến Têhal:

- Grát rai-vit el canselly! bandi Ai soken pin tranti-crusaa! altê Yun! (Chuẩn bị 400 lính! Ta sẽ khởi hành vào sáng sớm mai! Đến Yun!)

- Altê Yun? (Đến Yun?) - Têhal hỏi lại.

- Ron! Rama in ducen? (Đúng! Có chuyện gì sao?) - Thừa tướng trả lời.

Gương mặt Têhal lộ rõ vẻ ngạc nhiên lẫn lo sợ. Anh ta hốt hoảng nói:

- Kaltai! Konka in névi-cen rê dépon-cen... (Thừa tướng! Đường đi quá dài và nguy hiểm...)

Tên thừa tướng trừng mắt hỏi lại như thể hắn chưa nghe rõ ràng hay chính xác hơn là muốn khẳng định những gì mình nghe là hoàn toàn đúng:

- Dépon? (Nguy hiểm?)

Têhal im lặng. Anh ta càng cúi thấp hơn như để tránh đi ánh nhìn nham hiểm từ phía tay thừa tướng đang đứng ngay trước mặt mình.

Thừa tướng lúc này cũng đã cúi người xuống để ngang bằng với Têhal, hắn đưa một tay nâng cằm anh ta lên ngay trước mặt mình để tin chắc rằng hắn nhìn và nghe thấy thật rõ ràng từng từ trong câu trả lời của tên tướng quân dưới chướng khi hắn hỏi lại:

- Ai lorai then! Fera in dépon? (Ta hỏi ngươi đấy! Tại sao lại nguy hiểm?)

Têhal cố gắng quay đi nhưng cái nắm tay chắc chắn của tên thừa tướng vào cằm khiến anh ta không thể nào kháng cự được. Đến lúc này, anh ta lấy hết mọi can đảm, ánh mắt mở to khi nói:

- sal anConcept-tusim huvit Labian-tharit! đưa Salvin gy ynmê laitun! (nhân dân các vùng đang nghi ngờ cái chết của nhà vua! Có kẻ đã nói cho chúng sự thật!)

Một chút thay đổi rất khó nhận ra trên gương mặt cứng cỏi của tên thừa tướng trước khi hắn lấy lại thái độ cao ngạo vốn có, những mạch máu in hằn lên hai bên thái dương:

- Rama in laitun? Ynmê-Labian in toron-cen rê panlu-cen, sil in laitun! (Sự thật nào? Sự thật là đức vua của chúng quá mềm yếu và nhu nhược!)

Bây giờ thì hấn chả thèm che giấu sự căn tức của mình nữa. Hấn đứng dậy, bước tới một ô cửa sổ đang buông rèm ở phía tây. Hấn gạt mạnh tấm rèm nhưng sang một bên để cho cả hấn và Têhal cùng có thể thấy rõ những ngôi nhà làm bằng gỗ, xây ngay ngắn trên những đế trụ cao với nhiều dây thang giăng mắc, phía bên dưới thị trấn đang chìm trong gió tuyết. Hấn như nói với chính mình:

- Tan Fisifa-tusim na-pankin lavie-toron win oln rolan? Sil-chan in sal ellfin win cêty ellfinty-blu rêgát! Rama in Labian-cetin? (Chẳng lẽ dân chúng toàn Fisifa không nhận ra sự yếu ớt của những đứa trẻ mới sinh sao? Đó là do phép thuật trong những dòng máu tiên đang dần mất đi! Vậy mà nhà vua đã làm gì cho chúng?)

Hấn quay lại nói tiếp:

- Talu na-cetin! an-Qury win đơ talu syn in man đất, bandi an deel-furky in nadeel mag yndừm niu ellfin! Nasal bandi đất-can len altê! đơ Ynmê linô win bandi yndừm in lethal mi cêty-vana, ynmê lôt an-pardon mag pôzan rê tát an-sitôry. Ynmê ray muri tipent ellfin mát! (Ông ta chẳng làm gì hết! Mọi thứ ông ta trông đợi chỉ là một ngày nào đó, lũ thần ích kỷ kia sẽ rộng lòng mà cho chúng ta một chút ít phép màu. Nhưng sẽ chả có cái ngày đó đâu! Chúng sớm biết có ngày ta phải đến cầu cạnh chúng nên từ xa xưa, chúng dùng mọi cách để tìm và phá hủy các trạm chuyển giữa hai thế giới. Chúng luôn muốn cất giữ phép thuật cho riêng mình!)

- Nasal bantê nain ken-săn! (Nhưng chiến tranh không phải là cách tốt nhất!) - Têhal phản đối.

Thừa tướng cười nhẹ một nụ cười đầy toan tính, hấn bình thản trả lời:

- Ron! Bantê nain ken-săn. Nasal sil in lury-săn! (Đúng! Chiến tranh không phải là cách tốt nhất. Nhưng nó lại là cách nhanh nhất!)

Cuộc trò chuyện có vẻ đã đi quá xa so với những gì hấn mong đợi. Hấn không muốn kéo nó dài thêm nữa với một kẻ mà giữa anh ta và hấn không hề có chung một chút quan điểm. Hấn ra lệnh:

- Ai muri an-qury in thêta kin alđát-đio! Cal nel! (Ta muốn mọi thứ phải sẵn sàng trước nửa đêm nay! Đi đi!)

Khi Têhal đã lui ra ngoài, khi chỉ còn một mình hấn trong căn phòng trống vắng. Hấn bắt đầu nhớ lại những ký ức mà hấn đã trốn chọt hơn 16 năm nay. Hấn cũng cảm thấy có cái gì như đau đớn, căm thù và trên tất cả là uất hận, xấu xa. Hấn tự nhủ với chính mình:

- Gióocđan! bandi Ai pôzan then! din Then saira ai! (Jordan! Ta sẽ tìm ra ngươi! Trước khi ngươi kịp nhớ đến ta đấy!)

18. Chương Xviii: Đại Bàng Trắng

Chương 17

Đại Bàng Trắng

Carl đỡ dần mở mắt. Một màu trắng đục lơ mờ dần biến mất, thay vào đó là gương mặt của Danton đang nhìn nó rất chăm chú. Một cảm giác đau buốt ghê gớm ở đầu ngón tay trở bí bó mà nó đoán là đã được quần băng. Nó toan nhấc tay lên để kiểm chứng nhưng bị Danton nhẹ ấn xuống tấm đệm giường. Danton dặn nó:

- Mày chưa được cử động đâu! Thấy sao rồi?

Đầu óc nó vẫn choáng váng và rỗng tuếch. Khó khăn lắm nó mới uể oải được vài từ:

- Dưới mức bình thường!

Cho đến khi Danton quay sang nói với Jack đang gật gù ở cái ghế bên cạnh thì nó mới biết trời đã tối, bên trong bệnh xá vắng queo, những ánh đèn vàng treo lủng lẳng trên trần cứ đu qua đu lại. Danton lay lay vai Jack để đánh thức:

- Jack! Jack! Dậy đi! Carl tỉnh rồi này!

Jack lờ mờ mở mắt ra. Nó phải mất chừng hai phút mới kịp nhận ra chuyện vì sao Carl tỉnh mà Danton lại gọi nó dậy. Jack cuống cuống hỏi Carl:

- Sao? Mà thấy sao? Đau chỗ nào?

Carl không trả lời, nó chỉ cố nhovn cái môi đang khô khốc và nứt toác ra để tạo ra hình trông gần giống một nụ cười. Thấy thế, Danton bảo Jack:

- Mà đi gọi bà Lucy đi!

Jack gật gật hiểu ý, nó lồm cồm đứng dậy. Trước khi ra khỏi bệnh xá, nó còn kịp quay lại nói với Carl:

- Tao sẽ quay lại ngay!

Danton quay lại với nó:

- Brandon vừa ra ngoài kiếm chút gì ăn! À, lúc tối có người đến thăm mà đấy?

Nó nhúu mày suy nghĩ:

- Ai thế?

- Ellen! - Danton vừa cười vừa nói: - Cô nàng nghe chừng quan tâm mà dữ hen?

Nó cảm thấy là lạ, không hẳn là không có cảm giác gì nhưng cũng không hẳn là quá đổi vui sướng. Nó hỏi lại:

- Cậu ấy có nói gì không?

Danton lắc đầu nói:

- Không nhiều, đại khái là mà có sao không và bao giờ thì xuất viện được. À! Giáo sư Barwen cũng tới thăm mà đấy!

- Tao bị đánh trượt phải không? - Nó thất vọng hỏi lại.

- Giáo sư Barwen không nói gì đến chuyện thi cử! - Danton nói - Bà chỉ nói sẽ quay lại vào sáng mai khi mà tỉnh lại.

Cánh cửa phòng bệnh xá lần nữa mở ra, bà Lucy trong bộ váy ngủ màu hồng nhạt với chiếc mũ trùm đầu cùng màu cuống cuống đi về giường bệnh của nó. Jack và Brandon bước ngay theo sau.

Bà quan sát thật kỹ trước khi yêu cầu nó uống một ống thuốc có màu lam nhạt ngay lập tức mà không được thắc mắc gì lại. Bà hỏi Danton:

- Trò này tỉnh lâu chưa?

- Chừng 5 phút thừa cô!

- Tốt! Vẫn còn kịp!

Thứ thuốc đặc sệt như kẹ ở cổ họng khi Carl cứ cố nuốt nó xuống. Một cái cảm giác như kiến cắn lan dần từ đầu ngón tay bị thương lên tới đầu khi thuốc vừa qua khỏi cổ, khiến nó rùng mình.

- Trò thấy sao? - Bà hỏi nó.

- Tay em! Nó mất cảm giác rồi! - Nó sợ hãi trả lời trong khi cố gắng nhấc tay lên trong vô vọng.

Bà Lucy ngay lập tức trấn an nó:

- Đó là dấu hiệu phản ứng ban đầu. Rất tốt! Nó sẽ mất dần khi trpf uống đến liều thứ 8!

Rồi bà quay sang nói với ba đứa kia:

- Được rồi! Các trò có thể về nghỉ được rồi! Ta sẽ canh chừng trò ấy!
- Tụi em ở lại được không cô? - Brandon năn nỉ.

Nhưng bà Lucy cương quyết từ chối khi đẩy đám bạn của Carl ra khỏi bệnh xá:

- Người bệnh cần yên tĩnh. Ta sẽ ở đây để cho trò ấy uống thuốc mỗi tiếng! Các trò có thể đến thăm vào sáng mai!

Nó nghe Jack cổ nói vọng vào trước lúc cánh cửa bị đóng chặt:

- Bọn tao sẽ quay lại vào sáng mai!

Tiếng dép loẹt xoẹt báo hiệu bà Lucy đang quay trở lại và bảo nó cố gắng nghỉ ngơi và bà ấy sẽ điều chế thêm thuốc cho nó uống.

Cả đêm hôm đó tới sáng hôm sau, cứ mỗi tiếng bà Lucy lại trở vào, đánh thức nó để cho uống thuốc giải độc Tri Dược. Có hai loại thuốc mà Carl phải uống: một loại màu lam được điều chế từ chính nhựa cây Tri Dược đã đốt nó, một loại màu đỏ là thuốc giải độc của loại màu lam. Bà Lucy cũng cung cấp thêm chút kiến thức mỗi lần trở vào để cho nó uống thuốc. Bà nói:

- Tri Dược khi đốt một sinh vật nào đó sẽ hút dần năng lượng hay phép thuật ra khỏi cơ thể chúng. Vậy nên, việc uống nhựa Tri Dược sẽ giúp phép thuật phần nào quay trở về cơ thể cũ. Tuy nhiên, về căn bản nhựa cây này cũng có độc tính nên cứ mỗi tiếng sẽ phải uống thuốc giải để đào thải chất độc ấy ra ngoài!

Bà Lucy cũng cho nó hai tin, một vui, một buồn: một là, nó rất may mắn khi cây Tri Dược đốt nó mới vào mùa thu hoạch đầu tiên nên nhất cần còn khá nông và lượng phép thuật bị mất của nó không nhiều; và hai là, do độc tố của ngòi tri dược truyền vào cơ thể vẫn còn nên tạm thời nó không thể và cũng không nên sử dụng ít nhất là 1 tháng hoặc lâu hơn (tùy thuộc vào tình hình sức khỏe sau này) để tránh bị mất khả năng phép thuật hoàn toàn.

Buổi sáng hôm sau, khi bệnh xá vừa mở cửa, ba thằng bạn cùng phòng nó đã ulla vào để thăm hỏi mang theo rất nhiều quà mà chúng nói là cả lớp gửi tặng để mong nó chóng bình phục. Jack còn khoe với nó:

- Giáo sư Enetta nói, cô sẽ xin phép hiệu trưởng ày thi lại vào thời điểm thích hợp khi ông ấy trở về trường nên hiện giờ mày được hoãn các môn thi còn lại.

Nó thấy mừng hết sức khi bốn môn cuối là Luật Phép Thuật, Kiểm soát năng lực, Lý thuyết và Thực hành phép thuật toàn là những môn khó nuốt. Dù sao thì nó trốn được giờ nào, hay giờ đấy.

Khi ba đứa bạn nó nhanh nhẩu trở về lâu đài để thi môn Luật Phép Thuật thì giáo sư Barwen đến thăm nó trong một bồ đồ với nhiều sọc nâu đỏ trông rất kỳ cục. Bà liên tục hỏi nó về vết thương và bao giờ thì nó bình phục.

Khi bà Lucy vừa ra khỏi bệnh xá để đi lấy thuốc cho nó, ngay lập tức giáo sư Barwen quay trở lại với cái mục đích chính mà rất có thể vì đó mà bà mới tới thăm nó sớm như vậy:

- Trò Savior? Trò có thấy điều gì bất thường khi bị Tri Dược đốt không?

Một nỗi lo sợ bùng lên trong nó rồi nhanh chóng xâm chiếm ra mọi giác quan. Nó biết ngay rằng bà đang muốn nói đến những giọng nói kỳ lạ vang lên trong đầu trước khi nó bị ngất và nó đoán rằng bà có lẽ cũng đã biết về chuyện đó nên nó thành thật:

- Dạ... Có!
- Nói ta nghe về lời tiên tri! - Bà giục nó.
- Lời tiên tri? - Nó hỏi lại ngay lập tức.

Giáo sư Barwen cố gắng giải thích:

- Trò Savior! Sau mỗi lần Tri Dực đốt một sinh vật phép thuật, nó sẽ để lại một lời tiên tri, đó giống như cái giá nó trả cho những phép thuật nó lấy... - Bà nhìn nó mất một lúc trước khi nói tiếp - Có những giọng nói!

Mọi thứ như vẫn còn mới nguyên đây, những lời nói lại vang vọng khi nó lặp lại:

- Bạn mới là kẻ phản bội! Tình yêu của người sẽ không trọn vẹn! Hãy chấp nhận một cuộc hành trình để kết thúc tất cả! Người phải hy sinh để đền đáp cho những yêu thương! Chiến tranh sẽ lại nổ ra! Để sau cùng sẽ có một thế giới mới! Với những kẻ thống trị mới!

Gương mặt giáo sư Barwen trông không khá hơn nó là mấy: hai mắt mở to, nét mặt trắng bệch. Đến giờ thì nó đã hiểu khá ý nghĩa của một lời tiên tri mà nó gần như đã chẳng thêm bận tâm suốt gần 12 tiếng đồng hồ vừa qua. Nó nói hết những gì nó nghĩ:

- Lời tiên đã nói là sẽ có chiến tranh. Em sẽ bị bạn bè phản bội. Và em sẽ... chết?

Khó khăn lắm nó mới nói được hết từ cuối cùng. Nó sẽ phải chết trong một cuộc chiến nào đó sắp diễn ra ư? Nó sẽ mất ai? Nó nhói lòng khi nghĩ đến bố, mẹ.

Giáo sư Barwen hết sức động viên:

- Chưa có nghiên cứu gì về những lời tiên đoán như thế là đúng hay sai, Carl!

- Chưa có không có nghĩa là không thật... thưa giáo sư! - Nó gạt ngay.

Rồi nó nảy ngay ra một suy nghĩ mà nó coi là sáng suốt nhất trong mớ hỗn độn ngổn ngang trong đầu khi nó nhìn giáo sư Barwen:

- Ta phải báo cáo chuyện này!

- Với ai?

- Với Hội Đồng, thưa giáo sư!

Giáo sư Barwen lắc đầu:

- Hội Đồng sẽ không bao giờ tin một cậu bé 16 tuổi!

Nó nói ngay:

- Không phải em! Cô sẽ nói!

- Với bằng chứng ọi chuyện là từ lời tiên đoán của Tri Dực?

Nó không nói được gì nữa.

- Những tiên đoán của Tri Dực không được nhắc đến trong bất cứ một sách nào trừ những cuốn trong danh mục tuyệt mật có trong chuyên ngành nhưng cũng rất chung chung và hạn chế. Và cũng rất ít người được biết về nó! Người ta lo sợ rằng các thần sẽ vì muốn đoán biết tương lai mà liều mạng để tìm đến những nhất đót của Tri Dực. Đến lúc đó, hậu quả sẽ thật sự khủng khiếp!

Nó không hề nghĩ tới chuyện này mặc dù nó cũng đã gặp nguy hiểm khi bị thứ sinh vật nguy hiểm đó cắn. Giáo sư Barwen tiếp:

- Ta hi vọng chuyện này được giấu kín. Ta sẽ tìm hiểu thêm!

Bà đứng dậy:

- Đừng làm gì đại dột! Đây là năm đầu tiên ta khiến nghị đưa Tri Dực vào chương trình đào tạo.. Ta sẽ loại bỏ nó khỏi danh mục thực vật học cho năm tới! Hy vọng sẽ không còn trường hợp đáng tiếc nào nữa! Trò hứa chứ?

Rất khó khăn để nó chấp nhận lời đề nghị đó nhưng rồi nó cũng gật đầu đồng ý.

Giáo sư Barwen để lại một cái nhìn tin tưởng cho nó trước khi chào tạm biệt để ra ngoài.

Khi còn lại một mình trong phòng bệnh xá trống vắng. Những suy nghĩ lan man lại ùa về trong nó. Nó biết giáo sư Barwen đã nói đúng. Mọi người thường gọi Hội Đồng là “những ông già thông thái bảo thủ”. Và ngay cả những người bình thường cũng khó tin chuyện một thằng nhỏ 16 tuổi, vụng về đến độ bụ cái nửa cây nửa con đốt cho tí nữa thì mất hết phép thuật, sau cơn mê sảng lại bỗng nhiên phát hiện ra một nguy cơ chiến tranh qua một lời tiên đoán mơ hồ. “thật là nực cười!” - Nó tự trấn an bản thân và mong rằng mọi chuyện sẽ không tồi tệ như nó nghĩ.

Nó nhìn quanh quất sang những chiếc giường bệnh phủ ga trắng muốt. Thành thạo nó lại hình dung ra cảnh ai đó bị thương đang nằm cạnh đó để nói chuyện cho đỡ buồn chán nhưng mọi thứ đều trống không. Nó lại vui đầu xuống cái gối lông mềm mại như muốn rũ sạch mọi phiền muộn.

Ánh nắng bắt đầu chiếu xuyên qua cánh cửa sổ ngay trước đầu giường khiến nó thấy hơi quáng. Nó nhoài người lên kéo tấm rèm cửa để che bớt đi chút ánh sáng. Bất ngờ, nó nhận ra trong đồng những bánh, kẹo, hộp socola, hoa và thiệp đặt trên cái bàn cạnh giường có thứ gì đó sáng bị ánh sáng phản chiếu lấp lánh. Nó đẩy nhẹ những cái hộp đang che giấu một phần vật đó sang một bên. Đầu óc nó quay cuồng khi nhận ra thứ đó: một cái biểu tượng to chừng ba ngón tay với hình con đại bàng trắng đang ôm một hình giống hệt ngư cái huy hiệu mà nó đã nhặt được ở quán trọ của lão Gerdy nhưng nhỏ hơn. Một sợi dây đỏ tết cầu kỳ được móc vào đầu con đại bàng và nhiều sợi như thế gắn ở phía đuôi.

fb.com/schoolgods

19. Chương Xviii: Những Con Thuyền Septuship

Chương 18

Những con thuyền Septuship

- Ở đâu ra cái đó? - Brandon hỏi khi nó cho tụi bạn xem, lúc chúng tới thăm nó vào đầu giờ nghỉ trưa.

- Trong đồng quà trên bàn!

- Tụi mày có nghĩ... cái biểu tượng đó ám chỉ gì đó không? - Jack đề xuất một câu hỏi mang đầy tính khẳng định.

Danton cầm lấy cái biểu tượng con đại bàng trắng từ tay Carl:

- Ám chỉ điều gì?

Jack có vẻ sợ hãi, nó nhìn lướt qua gương mặt ba đứa bạn trước khi đưa ra thêm ý kiến:

- Một dấu hiệu... cho kẻ giết thuê?

Danton suýt làm rơi cái biểu tượng khi nghe Danton nói đến ba từ cuối cùng. Còn Carl thì băn khoăn:

- Dấu hiệu cho cái gì?

- Tao đã đọc nhiều sách... có nhiều kẻ, trước khi làm hại nạn nhân... hẳn thường gửi cho nạn nhân những ám hiệu để báo trước cho nạn nhân hoặc cho những kẻ giết thuê biết!

Brandon ngồi phía bên kia, nhoài tay gõ lên đầu Jack một cái đau đặng khiến thằng nhỏ bật lên một tiếng la khe khẽ. Brandon nói ngay với Carl:

- Đừng nghe thằng mọt sách!

Carl phải thú nhận một điều rằng nó cũng đọc nhiều truyện có tình tiết như thế. Nó cố gắng lấy lại bình tĩnh để lời nói của nó được bình thường mặc dù nó cũng đang sợ lắm:

- Vậy là bà ta vẫn còn ở trong trường?

- Hoặc đồng bọn của bà ta? - Jack nói: - Nhớ không? Có ba tên MACBA!

Nó thắc mắc ngay:

- Nhưng sao bây giờ chúng mới gửi dấu hiệu đến?

Jack trả lời nó bằng một gương mặt hết sức thông thái:

- Vì sắp tới là thời gian thích hợp nhất cho hấn hành động. Cả trường sẽ đi dự lễ trưởng thành vào tuần tới, sẽ còn rất ít giáo viên. Nếu đến lúc đó, Carl không đi được thì sẽ là cơ hội tốt!

- Không chỉ để hấn hại Carl mà còn để hấn và đồng bọn xâm chiếm ngôi trường nữa... đúng không? - Danton bổ sung.

Jack gật đầu lia lịa. Vẻ mặt của Danton lúc này trông cực kỳ nghiêm trọng. Nhưng rồi nó bỗng phá lên cười, tay nó đập liên hồi lên vai Jack khiến cả bọn đều cảm thấy ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì đang diễn ra trong đầu nó. Brandon hỏi bằng giọng rất lo lắng:

- Mà y mắc cái gì vậy?

Danton ho sặc sụa, nó cố nhịn cười khi trả lời:

- Thôi nào! Bọn mày đây vẫn đề đi quá xa rồi đấy! Khi cả trường đi dự lễ hội ở Mindi, sẽ có những Vệ Thần được cất cử đến đây để bảo vệ.

Carl hỏi ngay:

- Sao mày biết?

Danton vẫn không ngừng cười:

- Chiều qua tao thấy họ đi thuyền tới đây! Họ đang ở khu nhà khách đấy!

- Có đông không? - Jack hỏi.

- Chừng 50 người!

Cuộc trò chuyện càng lúc càng trở lên vui vẻ hơn khi mối lo lắng của tụi nó tạm thời được dẹp qua một bên. Việc duy nhất còn khiến chúng băn khoăn lúc này là làm sao cho Carl mau chóng khoẻ lại để còn được đi nghỉ lễ và tránh khỏi những phiền phức có thể có từ tay đã gửi cái biểu tượng đại bàng đến (nếu có). Và nó cũng được khuyên rằng cần cất cái biểu tượng xui xẻo đó đi để phòng có ai nhìn thấy nên nó đã nhờ Danton giữ gìn.

Sáng hôm sau, hôm đó là thứ sáu, nó bất ngờ tỉnh dậy bởi những cơn đau nhói và ngứa ngáy lan toả khắp cánh tay bị thương. Đó là một dấu hiệu tốt cho biết rằng nó đang bình phục rất nhanh. Nó không cần phải uống thứ thuốc màu lam và đỏ nữa mà thay vào đó là những loại thuốc giúp tăng cường sức khỏe, cảm giác dễ uống hơn rất nhiều. Buổi trưa hôm đó, người mà nó mong mỏi nhất cũng đã vào thăm nó. Ellen mang cho nó một túi trái cây bự trắng kèm theo một tin không vui rằng cô không thể đi dự lễ cùng toàn trường được (vì có chút việc gia đình) khi nó hỏi. Tinh thần của nó bị suy sụp nhanh chóng lúc nghe tin này vì thực lòng, nó rất muốn mời cô tới khu vui chơi Anderson's Game Park ở Mindi khi chúng đi nghỉ lễ để tham gia những trò chơi mà nó nghĩ ở Grontos sẽ không thể có.

Những ngày sau đó bọn bạn vào thăm nó nhiều hơn vì chúng đã thi xong và giờ chúng rảnh cả ngày. Carl thấy áy náy vì cướp đi những giờ vui chơi thú vị bên ngoài kia của bọn bạn khi chúng cứ ở suốt trong bệnh xá để nói cho nó nghe tình hình thể hệ thể giới phía ngoài căn phòng bệnh xá buồn tẻ và nồng lực mùi thuốc men y tế hay việc chúng thi thố đỡ tệ thể nào và rằng đề thi bốn môn còn lại của nó cực kỳ rất "khoai".

Vài ngày sau đó, vào sáng thứ ba, nó tỉnh dậy hoàn toàn khoẻ mạnh với một tinh thần phấn chấn hết cỡ vì hôm nay sẽ là ngày nó được tháo băng tay. Bà Lucy căn dặn nó thật kỹ càng rằng nhất thiết không được cử động mạnh và đặc biệt không được dùng phép thuật khi đến nghỉ lễ ở Mindi. Nếu nó cứ cố tình hành động tùy tiện, coi thường lời nói của bà thì hậu quả nặng nhất là nó sẽ có thể bị mất phép thuật vĩnh viễn.

Nó được quay trở về phòng vào tối hôm đó sau một buổi liên hoan nho nhỏ được cả lớp tổ chức ở căng-tin để chào mừng nó bình phục sau một thời gian dài ơ là dài chúng gắng công thuyết phục thầy Orwen cho được ở ngoài muộn hơn thường ngày. Khi nó trở về phòng thì đã gần 11h, nó mệt mỏi nhứt vội vàng vài bộ quần áo vào túi xách trước khi quàng mình lên giường để chìm vào giấc ngủ mà gần cả tuần nay đều không được ngon lành.

Trong giấc mơ đêm đó, nó đã gặp lại bố và mẹ, ông bà thi nhau kể cho nó nghe chuyện ông bà đã vui sướng thế nào khi được gặp lại nó và nó cũng thể hiện một loạt cảm xúc y trang như vậy. Mẹ nó còn làm món Pabess ột bữa cơm gia đình đầm ấm với nển và chút rượu. Món Pabess thật sự không phải là món ngon nhất mà nó từng được ăn nhưng đó là món dễ nuốt nhất của mẹ nó vì bà không hẳn là một phụ nữ đảm đang chuyện bếp núc. Bố và nó đã trao nhau một ánh nhìn ngầm định như thường lệ về việc phê bình có ý tứ món ăn này mà không để mẹ nó biết.

Tiếng keng báo sáng hôm sau vang lên lôi kéo một cách tàn nhẫn nó ra khỏi cái đệm êm ái và đồng chăn gối mềm mại đặc biệt là giấc mơ hạnh phúc gia đình mà nó thiếu thốn suốt gần hai tháng nay. Nó cùng ba đứa bạn ra khỏi phòng lúc gần 6h sáng để hoà vào đám đông các học viên trong những bộ áo choàng đồng phục trường màu xanh vằn trắng, lối nhau đi trong những hành lang ký túc vẫn còn tối tối, mờ mờ. Chúng cười đùa, nói chuyện rôm rả khiến không khí của ngôi trường nhộn nhịp hẳn lên, khác hẳn tuần trước kỳ kiểm tra. Carl và nhóm bạn cũng quên bồng những lo nghĩ vẩn vơ về an ninh hay tính mạng, nó quyết tâm giữ một tinh thần thoải mái đúng nhịp độ để hưởng thụ trọn vẹn kỳ nghỉ lễ 5 ngày với bố mẹ nó ở Mindi. Nó chắc giờ này, ông bà đã thuê được một căn phòng tuyệt cú mèo trong một nhà khách có hướng nhìn ra biển. Kể từ lần trước tới Mindi, nó đã rất thích biển, không chỉ bởi biển đẹp mà còn vì nó thích cái cảm giác thoải mái, tự do và hùng dũng của biển nữa. Nó cũng xây ình một ước mơ rằng ngày nào đó nó sẽ có một gia đình hạnh phúc bên một bờ biển đẹp với một cô nàng xinh đẹp và những đứa con bụ bẫm.

Bọn nó tập trung tại sảnh chính của ký túc và được chia thành 4 nhóm theo thứ tự năm học và mỗi nhóm sẽ có một giáo viên trong trường phụ trách chính. Giáo sư Grankos (giáo viên giảng dạy môn Nghệ Thuật Phép Thuật - một môn tự chọn sẽ có vào năm thứ 3) là người được phân công đảm đương tụi lính mới chúng nó trong suốt kỳ nghỉ lễ sắp tới đây. Chúng sau đó lại được giáo sư yêu cầu phải chia thành 5 nhóm với số thứ tự nhóm được ông vẽ lên sau lưng áo choàng của mỗi đứa bằng một loại phép thuật loè loẹt. Ông không giải thích gì thêm về lý do ông làm việc đó khi chúng bám theo ông, lủ lượt rời khỏi sảnh, bước đi theo hàng lối qua những hành lang dài của lâu đài, vòng vào hướng đường dẫn đến toà tháp chính bắc, băng qua khu nhà vườn chứa đầy khí ức đau buồn của Carl. Hơn bốn trăm con người cùng bước lên một ngọn đồi thấp theo con đường lát đá trắng với hai bên là hai hàng cây anh thảo giống hệt như đường dẫn từ cổng trường vào tới lâu đài.

Khi vừa khó nhọc xách túi đồ bằng một tay đặt chân lên tới đỉnh đồi, nó sững người khi nhìn xuống bên cạnh nằm phía cuối con đường lúc này đã rất đông người, chủ yếu là những học viên trong bộ áo choàng mới tinh và những người khác trong bộ đồ thủy thủ gọn gàng đang luôn tay khuân vác những thùng hàng lên bốn chiếc thuyền... Septuship. Đúng! Đó là Septuship! Bạn không nghe nhầm đâu! Chính là thuyền Septuship mà bạn hay nhìn thấy trên tivi đấy! Chiếc thuyền hạng sang chỉ dành cho những đoàn khách thượng lưu hay người có thể lực đấy! Thật to lớn, đẹp và hùng vĩ! Carl không giấu nổi sự ngưỡng mộ và yêu thích trên gương mặt nó khi nhìn thấy bốn con “quái vật biển” này!

Khám phá thêm về thế giới của Carl Savior qua fb.com/schoolgods

20. Chương Xix: Người Cansakty

Chương 19

Người Cansakty

Nó xách lại túi đồ trong tay, vừa bước về phía cảng vừa không thể rời mắt khỏi những chiếc thuyền Septuship. Bốn chiếc thuyền tuyệt vời đó thật sự đang neo đậu ở hai bên cây cầu gỗ lớn kéo dài từ trong khu đất trống của nhà cảng ra khá xa, đủ để người ta có thể đi dọc theo chiều dài của hai chiếc Septuship.

Đây là lần đầu tiên nó được tận mắt nhìn thấy một chiếc Septuship “bằng gỗ bằng sắt” gần đến như thế này. Ngay nó còn ở nhà, nó thường rất thích sưu tầm những bức ảnh về chúng và nó luôn ao ước một ngày nó có thể đặt chân lên trên đó dù chỉ với tư cách một công nhân vệ sinh tàu cũng sẽ là một niềm hạnh phúc lớn lao. Nhưng hôm nay, nó có thể dàng hoàng bước lên đó với tư cách một học viên hay có thể gọi là vị khách hàng đích thực.

Người ta thường gọi chúng là những con “quái vật của biển cả” nhưng riêng nó, nó thích cái tên gọi những “lâu đài trên biển” hơn. Đó quả thực là những tạo tác tuyệt vời với chiều cao chừng bốn mươi mét, dài gần một trăm mét, lớp vỏ bọc ngoài bằng những loại gỗ quý hiếm vùng Brons được mài nhẵn, quét sơn sáng bóng chống nước làm nổi rõ những đường vân tinh tế, đều tăm tắp nhìn giống như một bộ váy gen hàng hiệu khoác trên mình một người mẫu sáng giá. Có tất cả sáu cột buồm lớn chia đều gần sang hai bên nhưng hiện giờ chúng vẫn đang được cuốn gọn lớp vải lại quanh những thanh cột gỗ để xếp vừa khít vào những rãnh to đã được chế tác khéo léo và chính xác trên thân thuyền. Ngay bên dưới những rãnh xếp buồm đó là bốn dãy dài dạng lượn sóng với những ô trống hình tròn, to bằng cả một cái cửa sổ trong quán rượu lão Gerdy, cách đều nhau, nối tiếp xuống tới tận mặt nước. Bên trong mỗi ô người ta đặt vào đó bốn tầng cánh quạt, hai cái chính ở giữa và hai cái nhỏ hơn ở hai bên làm từ kim loại, sáng bóng, xếp chồng lên nhau quanh một trục quay. Trên cao, gần sàn thuyền, có rất nhiều những ô kính vuông nhiều màu sắc như những ô cửa sổ của một đoàn tàu hỏa nhưng nhỏ hơn, chia thành 5 hàng tương ứng với năm tầng. Nó đếm được có: 11 ô ở hàng cao nhất, 14 ô ở hai hàng tiếp theo, 8 ô ở hàng thứ ba và 2 ô ở hàng cuối cùng. Người ta còn khéo léo trang trí viền ngoài của những ô cửa ấy bằng nhiều đường hoa văn, có lẽ làm từ bạc hoặc thiếc, sáng chói lên dưới ánh mặt trời đang dần nhô cao hơn. Một dòng chữ “SHINE” màu vàng lấp nổi xuất hiện gần phía mũi tàu ngay sát một bức tượng khắc gỗ cầu kỳ, tỉ mỉ có hình một cô gái xinh đẹp với mái tóc dài, đang đội chiếc vương miện ngọc trai và trên lưng có một đôi cánh mỏng manh với nhiều đường gân đang rang rộng, ôm sát vào thân thuyền phía sau. Ba đường lần màu đỏ với kích thước khác nhau chạy dọc thân thuyền như để phân biệt với những cái khác ngoài việc dùng tên gọi của chúng.

- Đẹp thật đấy! - Giọng Jack trầm trồ thán phục phát ra từ sau lưng nó.

- Đúng thế! - Và Brandon tán thành.

- Sao mà nói không muốn đi thuyền lần nữa? - Danton hỏi lại ngay.

- Lúc đó mà nói thuyền đó là Septuship! - Brandon trả lời mà vẫn không rời mắt khỏi SHINE.

- Lúc đó tao cũng không biết có chúng mà! Tao chỉ thấy mấy cái thuyền cảnh vệ nhỏ ngoài kia thôi!

- Thực ra chúng không chỉ là thuyền cảnh vệ! - Một giọng nói lạ lẫm phát ra từ sau lưng làm chúng giật mình quay lại.

Một anh chàng trẻ tuổi, cao to với mái tóc màu vàng nhạt trong bộ đồ thủy thủ đoàn màu đen pha thêm một số chi tiết màu xanh biển đang bước về phía chúng. Trên ngực áo anh ta có in hình biểu trưng của Septuship. Anh ta nói khi đã bước tới và cách chúng chỉ một bước chân:

- Chúng còn là thuyền của đội quan sát biển, nhân viên phục vụ, đội chăm sóc y tế, đội xử lý kỹ thuật và đội thông tin liên lạc đi theo Septuship!

Chúng tròn mắt sau mỗi cái tên anh ta kể ra. Carl tỏ rõ sự kinh ngạc không giấu giếm của nó:

- Phải đến cả trăm người đi theo phục vụ mỗi chuyến đi của Septuship?

Anh ta gật đầu:

- Chính xác là 86 người ỗi chiếc chưa kể đội vận hành và điều khiển trực tiếp trên thuyền!
 - Vậy anh làm trong đội nào vậy? - Jack hỏi.
 - Anh là Lucas! Hướng dẫn viên phụ trách trên thuyền ROYAL DIAMOND đây kia! - Anh ta chỉ tay về con thuyền có đường lằn màu xanh biển nằm ngoài cùng bên tay phải. Anh ta giới thiệu tiếp:
 - Thuyền đó hôm nay giành cho học viên năm nhất! Mà hình như các em là lính mới phải không?
- Khi nhận được những cái gật đầu xác thực của tụi nó, anh Lucas hào hứng hẳn lên, xung phong đi trước dẫn đường:
- Đi nào mấy đứa! Theo anh!
- Chúng bước theo sau anh Lucas băng qua một con thuyền có lằn vàng được gọi là SUNNY, nằm đối diện với SHINE phía bên kia. Carl nẩy ngay ra một thắc mắc về những cái cánh quạt bốn lớp trong những ô tròn trên thân tàu mà nó rất khoái khi vừa đi ngang qua:
- Những cánh quạt này để làm gì vậy anh?
- Anh Lucas vui vẻ trả lời:
- Một lát nữa, khi nhổ neo xong, lúc ra đến nơi có độ sâu thích hợp, người ta sẽ bơm nước vào những bể chứa khổng lồ trong Septuship. Lúc đó, các cánh quạt này sẽ chìm xuống biển và giúp thuyền tăng tốc!
- Cả bốn đứa ồ ra cùng một tiếng ngạc nhiên xen lẫn sự kính lễ tài năng của những nhà thiết kế. Jack hỏi đúng thắc mắc của Carl:
- Vậy ai thiết kế ra tất cả mọi thứ vậy anh?
 - Không phải ai mà là những ai! - Anh Lucas chỉnh lại trước khi đưa ra câu trả lời - Họ là những thợ thủ công người Cansakty. Nhìn thấy bức tượng cô gái dưới mũi thuyền không? - Anh chỉ về bức tượng ngay dưới mũi thuyền SHINE trước khi nói tiếp - Một phụ nữ Cansakty điển hình đó!
 - Họ có cánh sao? - Jack lại thắc mắc.
 - Một đôi cánh mỏng và mềm rũ, không để bay mà chỉ dùng như kiểu áo choàng của chúng ta thôi!
 - Anh đến đó bao giờ chưa? - Danton nhập cuộc.
- Anh Lucas như nhớ lại:
- Hồi còn là hướng dẫn viên thực tập ở trường đào tạo.
 - Trông họ thế nào vậy anh? - Carl hỏi.
 - Họ xinh đẹp, thông minh nhưng ai cũng cao tới hơn hai mét. Và đặc biệt yêu thích công nghệ!
 - Công nghệ? - Chúng đồng thanh hỏi lại.
 - Ủ! Một thứ có thể khiến những con thuyền này hoạt động. Nói chung nó cũng như là một loại phép thuật nhân tạo nhưng họ hoàn toàn phủ nhận điều đó. Họ nói đó là sản phẩm của bộ óc con người, của khoa học. Do vậy chúng ta ít dùng tới những phát minh của họ.
 - Vì sao? - Jack lại thắc mắc lý do.
 - Bởi vì công nghệ hay phép thuật cũng chỉ là công cụ giúp con người thích nghi tốt hơn với tự nhiên mà thôi! Một cái phát triển thì một cái sẽ mất đi! Hai thứ với cùng mục đích sống sẽ không thể tồn tại trong cùng một xã hội. Đó là một quy luật!
 - Vậy công nghệ có thể làm được những gì nữa hả anh? - Carl hỏi như kiểu một đứa bé mười tuổi thắc mắc về lý do vì sao chúng phải ăn rau trong khi thịt ngon hơn nhiều.
 - Rất nhiều thứ! - Anh Lucas trả lời. - Chẳng hạn như một thứ có thể tạo ra gió từ điện hay một thứ có thể nghiền khoai tây thành bột chỉ trong có 5 giây hay vật có thể giúp người ta nói chuyện từ khoảng cách cả trăm dặm hình như tên nó là điện thoại, vân vân và vân vân.

Brandon nói ngay:

- Tuyệt thật đấy! Khi nào em phải đến đó chơi một lần mới được!

Anh Lucas nhìn nó với vẻ thích thú:

- Vậy thì em nên thi làm hướng dẫn viên như anh.

- Em sẽ cố gắng!

Anh Lucas vỗ vào vai Brandon một cái rất thiện chí kiểu bạn bè đồng môn lâu ngày với gặp nhau trước khi anh tiếp tục giới thiệu:

- Mấy đứa có biết, những con thuyền này làm toàn từ sắt, nhôm, thép và một loại chất dẻo có tên là silicon. Nhưng để được phép nhập khẩu, Hội Đồng yêu cầu mọi thứ phải được ốp lại bằng gỗ để đảm bảo... thân thiện môi trường!

Anh toét ra một nụ cười tinh ý khiến cả đám cũng cười theo. Anh nói:

- Mà người Cansakty họ lạ lắm, lúc nào họ cũng thích số chẵn và tính cặp đôi. Mấy đứa có thấy bức tượng kia không? - Anh chỉ về bức tượng người đàn ông phía dưới mũi thuyền có nằm kẻ xanh dương nằm bên trái chúng, có tên là CROWN - Đó là biểu thị con tàu đục, giống chiếc này - Anh lại chỉ về phía con thuyền DIAMOND nằm phía đối diện - Còn hai cái còn lại là thuyền cái đấy!

Chúng đảo bước nhanh tới chỗ mấy cái thang dài kéo từ trên sàn thuyền xuống cây cầu gỗ. Đó là những cái thang di-chuyển-tự-động mà anh Lucas giới thiệu với một cái tình nghe kỳ cục là “thang máy”. Nhưng quả thật đó lại là một phát minh cực kỳ thú vị khác của người Cansakty khi chả cần bước mà mấy bậc thang cứ cuộn lên tới tít cao và tự động đẩy hành khách vào sàn tàu lát gỗ sạch bóng.

Trên đây giờ tập nập nhiều nhân viên trong những bộ đồ thủy thủ giống hệt như của anh Lucas. Họ đi lại, nói chuyện, ghi chép, kiểm tra, hướng dẫn mọi thứ để đảm bảo cuộc ra khơi được hoàn hảo nhất sắp tới. Mọi thứ có vẻ rất khẩn trương và cực kỳ chu đáo.

Gần 7h30, các hướng dẫn viên khác cũng đã dẫn tất cả học viên lên trên thuyền. Họ chia chúng thành các nhóm theo đúng số thứ tự trên lưng áo của mỗi đứa với một nhân viên phụ trách riêng. Thật ngạc nhiên, anh Lucas cũng chính là người chịu trách nhiệm của nhóm nó.

Khi mọi thứ đã sẵn sàng, một người đàn ông trong bộ trang phục hải quân cao cấp màu trắng xuất hiện cùng 4 cấp dưới trên một lan can nhô ra như tầng hai của mặt thuyền. Ông vẫy tay chào chúng trước khi phát biểu bài diễn thuyết ngắn mà ông đã chuẩn bị sẵn:

- Chào mừng các bạn đến với Septuship N.A.H.Cans-18-07.2013 Royal Diamond. Tôi xin tự giới thiệu, tên tôi là Frank Olndee, thuyền trưởng hải đoàn Classify Oceanus 04.

Tiếng vỗ tay vang lên giòn giã.

- Đây là lần đầu tiên chúng tôi hân hạnh được phục vụ các bạn trên hành trình một ngày một đêm đến Mindi. Chúng tôi hy vọng, sự phục vụ nhiệt tình của các nhân viên Septuship sẽ giúp các bạn cảm thấy hài lòng và an tâm... - Ông đảo mắt nhìn một vòng - Cũng giống như nhiều năm trước, trên thuyền giành cho học viên năm nhất, chúng tôi ưu tiên chia nhóm và sẽ có hướng dẫn viên riêng của từng nhóm. Họ sẽ giúp các bạn đi lại, thăm quan và giới thiệu tất cả các tiện ích mà chúng tôi có. Và giờ, hãy làm theo chỉ dẫn của hướng dẫn viên nhóm bạn để chúng ta bắt đầu cuộc hải trình đầy thú vị khi được lướt đi trên những con sóng lớn, cảm nhận những làn gió mát, ngắm nhìn những giọt nắng vàng để lắng nghe tiếng hát ngân nga và giai điệu êm đềm từ trong lòng biển cả bao la!

Khám phá thêm về thế giới của Carl Savior qua trang fb.com/schoolgods

21. Chương Xx: Phù Thủy

Chương 20

Phù thủy

Một làn khói đen lơ lửng hiện ra từ trong tinh không. Nó di chuyển lẹ làng, luồn lách qua những rễ cây cổ thụ giăng mắc từ các cành cao đâm sâu xuống mặt đất. Bất ngờ, nó dừng lại. Những luồng khói đen bắt đầu cuộn xoắn, cô cụm, kết dính hoàn hảo thành một khối rắn chắc. Từ bên trong cái khối ấy, hình dạng một người phụ nữ với thân hình mảnh dẻ trong bộ đồ lụa bóng dần trở lên rõ rệt. Bà ta đội một chiếc mũ chóp nhọn cao, ánh mắt sắc sảo cùng chiếc mũi khoằm trên gương mặt có chiếc cằm nhọn hoắt chìa ra phía trước. Tất cả tạo lên một con người đầy bí ẩn và chứa nhiều nguy hiểm.

Bà ta bắt đầu bước đi. Vệt áo choàng lướt nhẹ nhàng trên mặt đất phủ đầy tuyết trắng xoá tạo ra những vệt dài nham nhở. Vừa đi, bà ta vừa rút từ trong tay áo ra một cây đũa phép, giơ cao nó lên trong không trung, rì rầm bà ta đọc:

- Nepadioncius!

Từ đầu đũa, một tia sáng trắng bắn ra, lao vun vút qua những nhánh cây rậm rạp rồi toả sáng rực rỡ khi đến một độ cao thích hợp.

Bà ta đứng đó. Có lẽ là để chờ đợi. Ánh mắt nheo lại, quan sát mọi động tĩnh dù là nhỏ nhất, tinh nhanh như loài thú săn đêm. Rồi cuối cùng, cái thứ bà ta chờ cũng đến. Một chùm sáng xanh xoay tròn trong không trung tạo hình con chim đại bàng to lớn đang tung cánh. Cổ nó nhướn cao, con chim bắt đầu bay đi. Bà ta lập tức bước theo sự chỉ dẫn ấy, băng qua thêm nhiều lùm cây trơ trọi bọc đầy tuyết lạnh, nhiều rạch nước nhỏ uốn éo đã bị đóng băng cứng nhắc trong bóng đêm lạnh lẽo của khu rừng già nua và u tối.

Một hồ nước lớn hiện ra khi con đại bàng bằng ánh sáng mờ dần rồi tan biến hẳn. Ở ngay đó, ngay cạnh bờ nước cũng đã bóng bằng im lìm và lạnh lẽo, một người đàn ông có mái tóc xám bay bay đang đứng đó với đôi tay nắm lại sau lưng. Điều bộ quần thuộc của kẻ quyền thế đó làm bà ta phát ón mặc dù đối với bà ta, hẳn cũng chẳng khác gì một tên đầy tớ cộc cằn và hách dịch. Bà ta cất giọng lạnh lạnh khi vừa bước tới cạnh hắn ta:

- Lamêra in pôrin ham-ellfin na? Lycen hon sal yndừm cêty dépon-mithron? (Có nhất thiết phải khoe khoang phép thuật đến thế không? Đặc biệt là khi ta đang ở chốn rừng thiêng nước độc thế này?)

Hắn bình thản đáp lại bằng một câu nghi vấn:

- Rama in ham-pendî? (Ý bà là gì?).

Bà ta cười lớn, một nụ cười sắc ngọt kèm theo dáng điệu ưỡn ẹo hiểm thấy:

- Giment! đơ Min linô anham-ellfin win sal rêgát-ca. Cal charin sil vét! (Con đại bàng đó! Ta biết phép thuật của các tiên đang cạn dần. Đừng phung phí nó như thế!)

Người đàn ông có phần giận dữ mặc dù trong từng câu chữ hắn ta nói đều không hề biểu hiện ra điều đó:

- đơ Ham linô gyrary-ci, fera na-viát on brít min? (Bà biết chuyện đó thì sao không chịu giúp ta?)

- Min altê walu on lery ham, sil in bungát na? (Thế chuyện ta đến đây đêm nay gặp cậu là uống phí sao?)

Hắn ta hỏi lại để chắc chắn:

- đơ Ham viát?

((Vây là bà đồng ý?))

- Min altê on linô rama in min-landờ sen bantê soken. (Ta đến để xem lợi ích của ta là gì nếu cuộc chiến này diễn ra.) - Người phụ nữ đáp.

Người đàn ông bắt đầu bất nhẫn, hắn ta nói như thể cho xong chuyện:

- Ellfin! (Phép thuật!)

Bà ta lại phô ra một điệu cười lớn đầy xúc cảm. Tiếng cười vang xa rồi dội lại vào trong bóng đêm nghe càng thêm ghê rợn:

- anHam-Ellfin đốt min anvét burly midát hai. Ellfin-mesan in agon napadin ra min rê ham! (Cái phép thuật của mấy người đối với ta cũng chỉ như nước chảy qua đá. Nền tảng phép thuật của ta và cậu là hoàn toàn khác nhau!)

Hắn ta tức giận, hai tay thôi không nắm sau lưng mà buông ra, nắm chặt các ngón vào lòng bàn tay. Chiếc nhẫn có hình mũi tên trên tay cũng dường như bị bóp méo đôi phần. Hắn ta nói qua kẽ răng nghiêng chặt:

- an-Ellfin in padin! naPadin in moren an-salvin lôt sil! Cal lôt limon-anryngo đốt min! (Mọi phép thuật đều như nhau! Chỉ khác biệt ở chỗ người ta dùng nó như thế nào thôi! Đừng đem những lý thuyết ngớ ngẩn đó ra với ta!)

- Moren in badin ham thasenta đốt min? (Vậy cậu sẽ trả nó cho ta như thế nào?) - Bà ta cũng bắt đầu biểu lộ sự thiếu hoà nhã trong câu hỏi của mình.

Hắn ta đưa tay nắm lấy cây đũa phép, bằng một sức mạnh bất ngờ, hắn giật ngay vũ khí trong tay bà ta ra và đưa lên nơi có ánh sáng của mặt trăng chiếu rõ rệt hơn. Mất ba giây sau khi hắn nắm chặt cây đũa trong tay, những tia sáng màu xanh bắt đầu hiện ra, lan toả theo từng thớ gỗ trước khi mọi thứ trở về trạng thái ban đầu. Hắn đưa trả lại kèm theo một lời gợi nhắc:

- Ham muri saltu na? (Bà muốn thử không?)

Bà ta nhận lại cây đũa phép quen thuộc với bộ mặt tỏ rõ nét nghi hoặc giống kiểu con bé gái 10 tuổi nhận quà của một tay du côn ngoài phố. Bà vẫy nhẹ cây đũa như vô thức với sự tự tin vào công việc mình đã làm cả trăm năm nay, mọi thứ chắc chắn sẽ trơn tru như bánh răng trong một cái đồng hồ dây cót chuẩn xác đến từng giây.

Một tia sáng trắng bắn ra với một lực phóng khủng khiếp khiến bà ta rụt ngay tay lại. Cái tia sáng mãnh liệt đó quét dài một đường song song lên mặt hồ phẳng lặng trước khi hạ cánh trên một thân cây xù xì ở phía bên kia. Cái cây đó rực cháy, toả sáng như ánh mặt trời, soi rõ hẳn lên một vùng trong màn đêm đen đặc xung quanh.

Vẻ mặt ngạc nhiên lẫn sung sướng lộ rõ trên gương mặt nhợt hoắt khi bà ta thốt lên bằng ngôn ngữ riêng của phù thuỷ:

- Entaklus!

Lúc này hắn đã lấy lại thái độ làm chủ của mình. Hắn bắt đầu quay trở lại với mục đích ban đầu của buổi gặp gỡ lúc nửa đêm:

- Ham migrant min na, Cinda? Min linô anham-ellfin nain gal hon cen dra anham rolan. Sil inten pelmít on galum-ci win in nanévi rê môgan. Min tan brít on sil nia natoron sen ham viát on brít min. (Bà tin ta chưa, Cinda? Ta biết phép thuật của các người không phải tự bản thân các người sinh ra đã có. Nó chủ yếu phụ thuộc ở thứ gây ngăn ngừa và cầu kỳ này... Ta có thể giúp chúng trở lên mạnh mẽ hơn thế nếu bà chịu giúp ta.)

Nét mặt của phù thuỷ Cinda thay đổi hẳn, bà ta trở nên căng thẳng với nhiều lỗi lo lắng. Sự bối rối ghi dấu vào từng lời bà ta nói:

- Waalin, min linô ham-synry. Nasal nalavieten-Onmid win in lamal rê rêgít. Len pin siran on lucen talu! (Waalín, ta biết mong mỏi của cậu. Nhưng Onmid là một lão già thông minh và quyền năng. Đầu độc lão ta là chuyện chưa từng có trong lịch sử!)

Tên Waalin nói với giọng xu nịnh chưa từng có:

- Sin min laméra him-lucenry. Wentraa ray in lamal man gunmal. dra Ham ring nalucenry altê Coak conta dra-anraidát. Min pendítal, bittin in ham altê Cenphia rê honrai Onmid. (Vì vậy ta mới cần tới độc dược của bà. Phù thuỷ các bà luôn tinh khôn hơn mọi sinh vật khác mà. Chưa kể việc bà đã mang thuốc đến cho lũ Coak suốt mấy chục năm qua. Ta nghĩ, để vào được Opesa và tiếp cận Onmid là chuyện dễ như trở bàn tay.)

- Lucenry nain kensăn. Talu in an-galum win đũa hel man rai-pun. An-qury in rian môa đốt talu! (Độc được là một chuyện. Còn lão ta là cái cây đã sống cả ngàn năm. Mọi thứ chưa chắc đã hiệu nghiệm với lão!)
- Cinda thẳng thắn ngắt ngang.

Thái độ hoà nhã hiếm thấy của một phù thuỷ khiến Waalin càng trở lên thích thú. Hắn nở một nụ cười nhẹ đến độ rất khó nhận ra:

- Đin titan in cengát!... Min pendital gonvi ham-monen win lamêra in rai labian. đũa Ham hel conta antin-raiđát sin ham na linô sil na?... Rê sen an-qury in cengátin, bandi laithen-monen-ci olnny puria. Min rê ham, bandi yndừn pêra gi vanaren on ankalsal honsét!... Rai monen win ellfin en bóoc ansalvin win rangát rê honsét sil-lua! (Phải nỗ lực thì mới có thành công!... Ta nghĩ thế giới hỗn độn của các bà cũng đến lúc cần có người đứng lên cai trị rồi đây. Bà sống suốt cả trăm năm qua mà không nhận ra điều đó sao?.. Và nếu như mọi thứ thành công, trật tự thế giới này chắc chắn sẽ thay đổi. Ta và bà sẽ trở thành những người viết lên một lịch sử mới với sự nể trọng của đời đời sau!... Ta và bà sẽ là những người cai trị ột thế giới mà nơi ấy phép thuật sẽ là thứ chỉ dành cho những người biết cố gắng và tôn trọng giá trị đích thực của nó!)

Lời phát biểu ấy như bản tuyên ngôn ột thời kỳ đen tối mà tên Waalin này sắp tạo ra. Cinda biết rõ hắn, kẻ mà từ khi còn rất nhỏ đã mang trong mình một ý trí lớn lao, kẻ mà đã chấp nhận rũ bỏ con ruột của mình để đạt lấy những danh hoa và quyền thế. Mất cả phút suy nghĩ trước khi bà ta đưa ra được một quyết định khó khăn:

- Min na pendital on brít ham win in ken đốt min-anlathen-pendi. Muna, hon min altê walu, min viát min-honsétry win in fucen on tren thunia anqury. Min đenli, bandi ham linô moren cetin in hanly! (Ta không nghĩ việc ta giúp cậu sẽ vừa lòng những chị em của ta. Tuy vậy, khi ta đã đến đây, ta chấp nhận đánh đổi danh dự để đạt được nhiều điều thực tế hơn. Ta hi vọng, cậu sẽ biết hành động thế nào cho xứng đáng với điều đó!)

Hắn nở nụ cười mãn nguyện, không còn cố gắng giấu giếm nữa:

- đũa Ham in wa! bandi Min na ven ham in sai en rama in bandi ham ... đũa Ham grát an-qury na?(Bà đã quyết định đúng! Và ta sẽ không để bà phải hối tiếc về những gì bà sẽ làm... Bà đã chuẩn bị mọi thứ rồi chứ?)
- anLucenry-can na in bittan on ven. Min lamêra ci-đát! (Những độc được như thế không phải dễ điều chế. Ta cần ba ngày!)

Có vẻ như hắn không chấp nhận việc phải chờ đợi quá lâu, hắn sốt sắng hỏi:

- Nain man lury? (Không thể nhanh hơn được à?)

Bà ta có vẻ tức giận:

- Kpanios, Budiokla rê Lemopgas, ynmê pelmít Kolro Opodin. Pa đũa ham linô, menci ynmê-concépt in nabittan-cen! (Mặt Kim Tước, Hải San và Bạch Cầm là những thứ thuộc về Hắc Nhân Ngư. Cậu thừa biết việc xâm phạm vùng đất của chúng cũng khó ngang lên trời còn gì!)
- đũa Min-canselly facila altê waltu man rai minli. Fisifa-tusim in hađa on ven falu anpison. sal Ynmê sakty anqury đốt min. Min na tan ria nalury-cen. Rê min na tan on ven ynmê linô moren ynmê-pendiry in nalamal... (Quân đội của ta đã tập trung ở đây hơn một tuần rồi. Dân chúng khắp Fisifa ngang nhiên tự ý lập trại canh trái phép ở các vùng. Chúng đang ngấm ngầm làm nhiều chuyện ngay dưới chân ra. Và ta cũng không thể chờ để cho chúng biết chúng ngu dốt đến thế nào...)

Một phút im lặng trước khi hắn ta đưa tay ra trước, cuộn gọn những ngón tay dài mảnh vào trong lòng bàn tay như một cử chỉ để gọi vật gì đó ra từ trong thinh không.

Quả đúng vậy! Mặt hồ yên ả bỗng dưng như bị một trận động đất khổng lồ khuấy động. Những vết nứt xuất hiện và lan rộng ra mọi hướng. Ngay dưới hồ băng lạnh ngắt đó, một con sư tử thân mình trong suốt như nước phóng vọt lên với mãnh lực khủng khiếp Nó nhẹ nhàng bước đi trên những đồng băng gãy vỡ nham nhở và sắc cứa, đôi lúc lại giữ nhẹ cái bờm mềm mượt như cũng được tạo ra bằng nước hoặc một loại tơ tằm đắt giá. Đôi mắt màu đỏ với con ngươi rực sáng không ngừng theo dõi người chủ nhân đang đứng trên bờ vẫy gọi nó.

Con sư tử bước nhẹ nhàng lên trên bờ cát. Ngay khi chân nó vừa chạm vào mặt đất êm, toàn thân trở lên cứng cáp lạ thường, một lớp màu đen xám lan dần ra toàn cơ thể với hiệu ứng giống như lúc đổ loại thuốc nhuộm mầu vào trong nước. Nó ngoan ngoãn gãi đầu vào tay chủ nhân khi cơ thể nó đã hoàn toàn là một khối rắn chắc có thực. Hắn cũng đưa tay gãi nhẹ lên tai con sư tử trước khi nắm chặt một nhúm lông bờm, đu mình nhẹ nhàng để nhảy lên lưng con thú.

- Min denli ham-tuken win bandi in wa! (Ta hy vọng bà giữ đúng lời hứa!)

Câu nói ấy kết thúc ngay khi hắn thúc hai chân vào mình con vật khiến nó duỗi thẳng hai chân trước. Lắc nhẹ cái bờm đồ xô và mềm mại của mình, con sư tử dồn hết sức mạnh nhún người tới trước một cách điêu luyện và nhẹ nhàng, cả thân mình nó lao vút vào trong bóng đêm với một tốc độ đáng kinh ngạc.

Tìm hiểu thêm về thế giới của Carl Savior tại

facebook.com/schoolgods!

22. Chương Xxi: Thị Trấn Mindi

Chương 21

Thị trấn Mindi

Ánh sáng héo hắt của buổi chiều tà trải màu hồng cam yếu ớt lên cả một vùng trời và biển phía xa tít. Carl đang ngồi trên thành gần cửa sổ, tỉ mỉ lên lớp kính trong suốt, đưa mắt nhìn ngó ngẩn ra khung cảnh tươi đẹp bên ngoài kia. Càng gần đến Mindi, những hàng cây phong đỏ càng hiện ra rõ rệt hơn bao giờ hết. Chốc chốc, một vài chú chim Jakmon - loài chim nhỏ nhưng có đôi cánh lớn với nhiều đốm trắng cam loang lổ trên nền da màu xanh ngọc, bay tới đậu trên thành ngoài, mổ lóc tóc lên lớp kính như muốn trò chuyện hay xin chút gì đó để ăn. Carl thỉnh thoảng phải giật mình khi một con nào đó bất ngờ but vụt tới, giáng một cú kịch liệt rồi loạng choạng bay đi. Nó thích thú về lại khoảnh khắc những con Jakmon vô vọng, giương rộng đôi cánh, thả mình mất hút sau thành cửa rồi bất ngờ lao vút lên giống như những vận động viên nhảy dù nghệ thuật chuyên nghiệp.

Mọi thứ với nó đến giờ trên thuyền Septuship đều tuyệt vời. Nó đã trải qua gần hai ngày một đêm trên con tàu “đực” ROYAL DIAMOND (người Cansakty coi trọng tính đối xứng và cặp đôi trong thiết kế). Nó được ở một mình trong căn phòng hạng sang với chiếc giường đệm lông cừu êm ái cùng những vật dụng trang trí bằng bạc và ngọc trai, sàn nhà lát hoàn toàn bằng thảm, lò sưởi bằng điện không khói, tranh treo tường tươi sáng mang đầy tính thẩm mỹ, bàn ghế gỗ theo lối kiến trúc tiền Anvin độc đáo. Nó nhớ những bữa ăn có-một-không-hai trong khu nhà ăn bốn mặt làm từ kính, có thể vừa ăn vừa ngắm nhìn biển cả, với những món ăn được chính những đầu bếp hàng đầu đến từ Darlak tự tay chế biến ngay tại bàn. Cảm giác được nghỉ ngơi trong những bốn tấm rộng rãi với hệ thống phun nước nóng xoay tròn bốn lớp cũng sẽ là cái mà nó cố gắng ghi nhớ để kể cho bố mẹ khi nó gặp họ tại Mindi vài giờ tới. Một dịch vụ giải trí cao cấp khác của Septuship mang đầy hơi hướng “công nghệ” là việc thưởng thức những bộ phim được trình chiếu lên một màn hình khổng lồ, to bằng cả cái tường nhà với chất lượng tuyệt vời trong một căn phòng được gọi là “rap chiếu”. Ngoài ra, có một căn phòng chế tạo đặc biệt khác, ở tận dưới đáy thuyền với năm mặt làm từ kính chịu lực, được đặt chìm trong nước biển, ở đó nó có thể nhìn ngắm những sinh vật đại dương đầy màu sắc trong một cảm giác cực kỳ hưng phấn và lạ lẫm mà nó dám chắc nếu chưa đặt chân lên Septuship thì khó ở một nơi nào khác có thể có được. Nó nhớ những đồ uống mát lạnh đặc trưng miền Đông Lithendu trong khu Quầy rượu phục vụ miễn phí... Mọi thứ đều thật sự... không thể nào chê vào đâu được!

Nó đang mơ hồ trong những hồi ức tuyệt vời của việc được trải nghiệm cuộc sống vương giả thì có thông báo phát ra từ trên những chiếc loa, gắn dọc trên trần thuyền, xen kẽ giữa những chiếc đèn kỳ coặc hình chữ nhật nằm trong hộp nhựa màu trắng. Giọng một người phụ nữ hết sức nhẹ nhàng:

- Thuyền Royal Diamond sẽ cập cảng Mindi trong hai mươi phút tới. Kính mời hành khách thu xếp hành lý, tập trung tại sảnh chính tầng một sau năm phút!

Nó cố gắng nhắc thân hình nặng trĩu nổi tiếu lên khỏi bậc cửa sổ, thu dọn đồ đạc và quần áo nhét xuề xoà vào trong túi xách - thứ duy nhất mà nó cảm thấy thiếu hoà hợp trong căn phòng sang trọng này. Tuy thế, khi nó nhắc cái áo choàng ra khỏi giá đỡ có hình móc câu gần cửa, nó bỗng nhớ ra rằng nó đã gần tới Mindi. Nó sẽ được gặp mẹ nó và đặc biệt là bố nó. Nó khoái vô cùng cảm giác được gặp lại ông vì hiếm hoi lắm ông mới có một kỳ nghỉ do công việc Vệ Thần thường xuyên lôi kéo ông ra khỏi trách nhiệm gia đình.

Đúng năm phút sau đó, nó có mặt ở trên sảnh chính tầng một cùng với những học viên khác. Mọi người đều có vẻ nổi tiếu khi cuộc hành trình trên biển thú vị này đã kết thúc quá nhanh so với những gì chúng nghĩ. Thuyền trưởng lại xuất hiện trên bậc lan can, ông chia sẻ sự nổi tiếu giống như chúng, gửi những lời chúc nghỉ lễ vui vẻ và thông báo một tin cực buồn rằng nhà trường đã quyết định sẽ cho chúng đi tàu hoả để trở về Morgus vào thứ hai tuần tới.

Những bóng cột đen to lớn toả sáng ở đỉnh dần xuất hiện rõ rệt khi thuyền của nó chỉ còn cách Mindi chừng hai dặm. Bốn cái thuyền xếp thành một hàng ngang, hùng dũng lướt êm đềm trên làn biển đang trở sang lạnh buốt vì trời giờ đã tối thẫm hơn. Gió biển cũng hòa theo sự dữ dội và rét mướt đó, thi nhau tạt ngang dọc lên tụi học viên khiến chúng phải đứng co cụm lại thành từng nhóm trên khoang thuyền, run lập cập, nheo mắt nhìn mới thấy vành đai hải đăng vĩ đại của Mindi.

Mười hai ngọn hải đăng bằng đá cao lớn hiện ra sừng sững giống một hàng vệ binh canh giữ đường vào Mindi, phía sau mỗi ngọn kéo dài một cây cầu lối từ chân tháp vào trong đất liền trông như những chiếc nan của chiếc quạt khổng lồ, đang ngày đêm quạt ra những cơn sóng đại trong lòng biển Nicengas. Mỗi cây cột được tạo thành từ 4 con rắn đá vặn xoắn đều đặn, kéo từ mặt đất lên cao tít trên không. Người ta đặt vào trong vị trí vốn lẽ là mắt rắn một ngọn đèn hải đăng cực lớn sáng rực một thứ ánh sáng màu vàng trắng, rọi soi ra đủ mọi hướng. Giữa mỗi hai hàng cầu là đường dành để leo tàu và thuyền. Bốn đường ở giữa để trống để dành cho những vị khách đặc biệt đang đến chuẩn bị cập cảng, những đường còn lại đều đã đông đủ mọi loại tàu thuyền lớn nhỏ, mọi hình dáng, màu sắc. Có lẽ, Septuship là những hành khách cuối cùng đến với Mindi tối nay.

Những cái thang mau chóng được hạ xuống, cột buồm được xếp gọn gàng vào thân thuyền, những anh chàng thủy thủ thoăn thoắt bám chặt dây thừng, quàng mình theo những đường cong vút trong không trung trước khi hạ cánh êm đẹp lên sàn cầu. Những sợi dây được thắt chặt vào cột sắt, neo được thả thận trọng vào trong lòng biển. Mọi thứ phải thật nhanh gọn và an toàn trước khi để cho học viên theo xuống. Carl lồi theo sau nhóm của nó, chậm chạp di chuyển theo cây thang giờ như đã được đảo lại chiều để đi ngược xuống. Nó loáng thoáng trong thấy mẹ nó trong đám đông phụ huynh chen nhau ở cổng chắn cuối những cây cầu. Bà mặc bộ váy xoè màu xanh dương đậm cùng với mái tóc búi cao. Bà đưa tay vẫy ra hiệu khi nhận ra nó. Nó cũng vẫy chào lại. Tuy thế, nó không thấy bố, không biết ông đang làm gì mà không ra đón nó như những người khác? Một thoáng chốc bản khoắn dấy lên trong suy nghĩ của nó.

Những cổng chắn mau chóng được mở ra ngay khi học viên xuống hết khỏi thuyền và những lá cờ vàng được giương ra báo hiệu cho người gác cổng biết thời điểm gỡ bỏ rào chắn. Sự nhốn nháo, ồn ào vang lên làm náo động toàn khu cảng Mindi vốn dĩ đã vô cùng sôi nổi trước đó. Những lời chào, những tiếng hỏi han, những cái ôm hôn triu mến của bố mẹ khi gặp lại con cái... xuất hiện khắp nơi. Carl tách ra khỏi nhóm, chen qua nhiều đám đông trước khi gặp được mẹ nó. Bà cũng đang cố gắng lách qua một vài gia đình đã đoàn tụ để đến, ôm trầm lấy nó vào lòng. Bà khẽ hôn nhẹ lên trán cậu-con-bé-bồng trước khi kéo nó tách ra khỏi mọi sự ồn ào vất vả có thể, dẫn nó đi theo một con đường lát đá trắng, hai bên là những hàng cây phong cổ thụ dẫn lối trở vào trung tâm thị trấn Mindi. Hai người lồi theo những gia đình khác đang vội vã bước qua một cánh cổng được tạo lên từ hai bức tượng hình người lính canh bằng đá, đan chéo đầu thương vào nhau.

More at facebook.com/schoolgods

23. Chương Xxii: Công Viên Trò Chơi

Chương 22

Công viên trò chơi

- Đây là mẹ tao, Lily... bố tao Barshot, dì Lumi, cậu Sebastian. Còn đây là ông tao, bác Carlot, bác John và con trai bác ấy, anh Jim, anh ấy là Chuyên viên nghiên cứu phép thuật đấy!

Danton hớn hở ra mặt khi Carl gặp nó tại quán trọ của bà Danny vì không rõ ngẫu nhiên thế nào mà cả hai gia đình đều cùng thuê phòng ở đây. Danton vừa chỉ vừa liên tục giới thiệu, hết từ một bà cô tóc ngắn, xoăn tít màu hung đỏ đến một ông lão đã hơn cả trăm tuổi, miệng hom hem, đưa tay run run, khó khăn lắm mới động hờ lấy tay Carl được, rồi đến ông cậu đóng khung trong bộ đồ lễ kín mít, gương mặt luôn dương cao lên, nhìn nó với ánh mắt sẫm soi kỹ lưỡng của một con người gia thế và thích tỏ ra trọng vọng. Anh Jim cao ráo, đeo cặp kính dày bự trái ngược hoàn toàn với ông John to béo và tròn ửng như cái bánh mỳ nướng. Anh ta bắt tay và chào hỏi nó nhiệt tình:

- Chào em, rất vui được gặp em!

Nó cũng đáp lại với sự gắng gượng để toét ra một nụ cười nhỏ xíu:

- Em cũng rất vui được gặp anh!

Ông bà Wizander (bố mẹ của Danton) cũng tỏ ra thân thiện không kém anh Jim. Mẹ Danton hỏi nó:

- Chắc bà đây là mẹ cháu phải không?

Nó hơi gật trước khi giới thiệu:

- Dạ! Đây là mẹ cháu, Edna!

- Chào chị, Edna! - Bà Lily ngay lập tức bước tới để chào hỏi mẹ nó. Bố Danton cũng lúi ngay sau với lời chào hỏi y hệt.

Mẹ nó cũng không kém phần trong khoản chào hỏi:

- Chào anh chị! Nghe Carl nói anh chị sống ở Loyr?

Bà Lily lại càng cười tươi hơn khi mẹ nó nhắc đến thân thế gia đình, giống kiểu bà chờ lâu lắm mới có người hỏi đến vậy:

- Vâng! Gia đình tôi ở Loyr tính đến nay đã gần 10 thế hệ rồi! Trong một lâu đài nhỏ trên đồi Wipper!

- Ô! Thật vinh dự khi được gặp một dòng họ danh giá như gia đình anh chị!

- Vậy khi nào mời chị tới chơi? - Bà Lily đề nghị.

- Tất nhiên là tôi sẽ thu xếp để đến thăm quan Loyr một lần, cảm ơn lời mời của chị!

Những câu chào hỏi xáo rỗng như thế càng ngày càng kéo dài thêm khiến đầu nó muốn nổ tung. Nó muốn phóng ngay về phòng trọ và đánh một giấc để xua đi mọi mệt mỏi và thất vọng đang bao trùm nếu Danton không mau chóng lúi kéo nó ra khỏi cuộc trò chuyện của hai bà mẹ. Nó nói với lại khi hai đứa đã đi được một đoạn đủ lớn để tay hai bà không dài để túm cổ áo chúng lại:

- Tụi con sẽ trở về trước 10 giờ!

Mẹ Danton nói vụt qua nhiều lớp người đang qua lại đông đúc để trở về nhà trọ của bà Danny:

- Nhớ là đừng có ăn uống lung tung và không được gây rắc rối gì đấy!

Mẹ nó cùng huê theo để nhắc nhở:

- Đừng về trễ nhé Carl!

Danton hỏi nó khi hai đứa băng qua những dãy phố treo đầy đèn lồng, giờ đã được thắp lên thành những dãy sáng đèn xanh, đỏ, vàng... lung linh trên đầu và cả trước những ngôi nhà trông giống như lều trại nhưng

lớn hơn nhiều, tất cả những ngôi nhà ở đây đều là hình ống dài với lớp mái liền tường nhẵn nhụi - một kiến trúc kỳ lạ, chỉ có ở Mindi:

- Có chuyện gì à?

Carl chần chờ đôi lúc trước khi nó giả vờ ngây ngô để hỏi lại:

- Sao mà hỏi vậy?

Danton đập nhẹ tay lên vai nó, giọng trầm xuống lạ lùng:

- Tao... Không thấy bố mày?

Đúng là Danton luôn sâu sắc, nó đã khơi lên đúng lý do mà Carl không thể nào vui lên nổi kể từ khi nó hỏi mẹ về bố đâu mà không ra đón nó ở cảng. Nỗi thất vọng vì hy vọng được gặp ông suốt một năm trời của nó vỡ tan tành. Thấy nó im lặng, Danton nói ngay:

- Không sao, không trả lời cũng được! Nhưng đừng giữ cái bộ mặt u ám kinh khủng thế nữa...À... Mày muốn đến công viên chơi không?

Nó suy nghĩ mất một lúc, có lẽ thứ duy nhất có thể khiến nó quên đi cái cảm giác hụt hẫng khó tả này chính là môn “đấu kiếm” ở Game Park. Nó muốn có chỗ nào đó để xả ra hết những lo nghĩ, suy tư và cả những rắc rối đã xảy đến với nó trong suốt hai tháng trời vừa qua. Nó gật đầu đồng ý. Và hai đứa tiến thẳng qua những hàng quán san sát hai bên đường, băng qua thêm một dãy phố treo kín đèn lồng, tụi nó đi đến những bậc thang rộng khủng khiếp dẫn lên tầng hai thị trấn.

Trong lúc đi, nó chợt kể:

- Bố tao có lệnh triệu tập đột xuất!

Danton ngỡ ngàng trước câu nói vu vơ đầy của Carl. Mất chừng nửa phút sau nó mới hiểu hết ý nghĩa. Nó hỏi lại Carl:

- Triệu tập để làm gì?

Nó lắc đầu chán ngán:

- Mẹ tao không nói! Nhưng chắc là đến Menvor, vì thường ông chỉ bị triệu tập trong kỳ nghỉ bởi lệnh triệu tập đến từ ngài Hội Đồng!

- Vậy chắc việc đó quan trọng lắm nhỉ?

Carl như bưng bình tĩnh, nó chợt nghĩ về lời tiên tri quái đản và suy nghĩ đó vụt luôn ra thành những tiếng lầm rầm:

- Lẽ nào lại sắp có chiến tranh?

Danton nhú mày, nó hỏi lại:

- Sáo có cái gì?

Carl chợt nhận ra là nó chưa kể về lời tiên tri đó cho bất cứ một ai cả ngoại trừ giáo sư Barwen, và giờ chắc cũng không phải lúc thích hợp để kể. Nó lắc đầu lia lịa:

- À... Không... Không có gì!

Danton chưa kịp hỏi gì thì chúng bắt gặp một đám đông, hai đứa phải cố gắng lắm mới lách qua được hàng dài những bạn trẻ đang chen lấn xếp hàng trước tiệm Xúi Quẩy - nơi duy nhất trong thị trấn buôn bán những món đồ phép thuật.

Có tiếng gọi lớn đâu đó trong đám người kia vang lên khi tụi nó đã bước xa được một đoạn:

- Ê Carl, Danton...!

Khi tụi nó quay lại thì nhận ra bóng dáng Brandon đang luồn lách, đẩy người này, tạt người kia để đi ra khỏi cửa tiệm. Lanh lẹ tiến về phía hai đứa, mặt hớn hở, trên tay cầm một vật hình tròn, nó khoe khoang chiến tích ngay khi đến đủ gần để chắc rằng hai đứa bạn có thể nghe được tiếng mình:

- Nhìn này. Tao mua được rồi này!

Nó chìa ra cho hai đứa xem một vật tròn, to bằng lòng bàn tay, bên trong có chứa một cái que nhỏ có màu đỏ và xanh. Danton trố mắt hỏi:

- Cái gì đây?

Brandon cao giọng khoe khoang:

- Người ta gọi nó là “kim chỉ nam”. Một phát minh công nghệ. Tiệm Xúi Quẩy nhập rất ít, phải nhanh chân lắm mới mua được đây!

- Thế nó để làm gì? - Carl tò mò.

Brandon rút trong túi ra một tờ giấy nhỏ, nó nheo mắt đọc:

- Công dụng... Giúp bạn luôn đi đúng hướng. Rất hữu dụng trong trường hợp lạc đường. Tính năng... Chiếc kim hai màu xanh đỏ luôn chỉ về một hướng nhất định. Đầu màu đỏ chỉ hướng Bắc, đầu màu xanh chỉ hướng Nam. Lưu ý, việc xác định phương hướng có thể bị sai lệch nếu ở vùng có nhiều... xạ... từ tính!

Carl ồ ra một tiếng ngạc nhiên, trong khi đó Danton lại chả mấy bận tâm, nó lôi Carl và Brandon đi tiếp về phía những bậc thang dẫn lên tầng hai của thị trấn.

Từ trên này, Carl có thể phóng tầm mắt ra xa tới tận ngoài cảng, nơi những chiếc thuyền vĩ đại vẫn đang neo đậu trong im lặng, những ngọn hải đăng hùng dũng là thế mà giờ thu vào bé chỉ bằng một ngón tay và làn nước biển đen mênh mông. Những dãy phố treo đầy đèn lồng sáng lấp lánh ẩn hiện sau những rặng cây to lớn trông giống như những con rắn đỏ khổng lồ uốn éo trong đám cỏ rậm. Nó hít một hơi thật dài cái hương vị tươi mát của những làn gió biển thổi qua như để xua đi mọi mệt nhọc và suy nghĩ trước khi lối theo sau hai đứa bạn. Chúng đi vòng qua đài phun nước giờ đã khá đông người. Nó trông loáng thoáng bóng dáng những anh chị năm thứ ba, thứ tư tay trong tay qua lại. Khi ba đứa đi qua một bức tượng, Brandon bỗng nổ ra một tràng cười ranh mãnh, nó nói với một đôi trai gái đang bí mật hôn nhau ngay trong bóng tối dưới chân bức tượng:

- Em sẽ không kể với ai đâu!

Carl nhận ra đó là anh trai của Brandon khi anh ta thò đầu ra khỏi bức tượng với nét thoáng gượng ngừng và bối rối trên gương mặt trước khi trở lên nổi xung để nắm bắt tình hình trở lại. Anh quát tháo thẳng em:

- Thăng ranh!

Rồi anh tức tốc nắm tay một cô gái tóc vàng chọc, kéo ra khỏi bức tượng, tức tốc đi về hướng ngược lại.

Brandon vẫn không ngừng cười, nó giữ thái độ nhản nhở đó suốt quãng đường hầm thông qua núi để đến khu công viên trò chơi Anderson's phía bên kia. Một vùng rộng lớn trải ra trước mắt ba đứa với hàng trăm những ngôi nhà to lớn, đèn sáng nhấp nháy rầm rập khắp mọi nơi trên những ngôi nhà và những hàng rào phân cách, những cái cây tạo hình độc đáo, những mô hình nhân vật và trò chơi cỡ lớn cùng nhiều biển hiệu mời chào hấp dẫn. Carl sung sức hẳn lên khi nó bước xuống con đường ngoằn ngoèo nhiều màu sắc để đi vào công viên.

More at facebook.com/schoolgods

24. Chương Xxiii: Nguồn Gốc Phép Thuật

Chương 23

Nguồn gốc phép thuật

Ở đây, mỗi trò chơi được chia ra thành từng khu với người quản lý riêng. Có những trò chơi được tổ chức trong nhà như trò “đấu kiếm” mà nó chuẩn bị tham gia hay trò “ma trận phép thuật” - người chơi sẽ tham gia vào một ma trận được tạo ra bằng phép thuật, nhiệm vụ là tìm đường ra trong thời gian quy định với mấu chốt chỉ dẫn đường đi là sự liên kết các cấu trúc phép thuật. Carl rất thích chơi trò đó tuy thế người ta quy định chỉ những người trên 18 tuổi và đã vượt qua kỳ sát hạch “phép thuật cơ bản” tại trường mới được tham gia thi đấu. Nó dành ngậm ngùi bước qua căn chòi màu xanh lá với hàng chữ nhấp nháy mời gọi: “Ma Trận Phép Thuật - Cuộc đấu của những bậc thầy”. Cũng có nhiều trò chơi khác cần một không gian rộng lớn và thoáng đãng hơn nên được tổ chức ngoài trời có mái che hoặc không, ví như trò “bàn cờ tượng đồng” ngay bên trái nó lúc này, hai người đàn ông đang ngồi trên một bệ đỡ cao vút, họ không ngừng bắn những tia phép thuật xanh xanh đỏ đỏ vào những quân cờ cao gấp năm lần người nó để chúng tự ý di chuyển và đánh gục quân cờ đối thủ. Hay trò chơi được tổ chức trong một lồng kính khổng lồ gần đó, mười hai người chia thành hai đội để chơi trò “ném cầu lửa”, nhiệm vụ của họ là truyền qua lại những quả cầu phép thuật cho đồng đội và ném nó vào một cầu gôn của đối thủ. Những quả cầu cứ bay vun vút trong không trung, đổi màu liên tục từ xanh sang đỏ khi đến tay một ai đó trong đội có áo cùng màu. Cuộc chiến này có vẻ được diễn ra khá lâu rồi, tỉ số hiện giờ đã là 30-23 nghiêng về đội áo xanh. Khán giả tập trung khá đông xung quanh, hò reo, la hét khiến tụi nó phải rảo bước nhanh hơn lúc tới gần.

Bằng qua “cánh đồng kẹo sữa” - trò chơi cho những bé thần 10 tuổi chưa có phép thuật, chúng dừng lại tại trước chiếc biển chỉ đường trên một ngã tư. Brandon dẫn đi:

- Không biết nên chơi Bá Tước Makion hay Chiếc Rương của Oppon nhỉ?

Danton góp ý:

- Lần trước tao chơi trò Chiếc Rương của Oppon rồi, chán ồm!

Carl cũng đưa thêm một nhận xét:

- Trò Bá Tước Makion cũng vậy, con mãnh thú của ông hoá ra chỉ là một con rể. Vật rêu của nó là trò chơi kết thúc!

Brandon gật gật, nó nhìn kỹ hơn biển giới thiệu trò chơi, xem xét tỷ mỉ trước khi quyết định lên rẽ trái để đi chơi trò “Đấu trường Epon”. Carl đang định rẽ phải để đến khu đấu kiếm thì Danton kéo nó lại. Thăng bạn lơ đãng nhìn nó hỏi:

- Mà định đi đâu vậy?

- Thì đi đấu kiếm! - Nó hồn nhiên đáp.

- Mà không nhớ bà Lucy dặn là mày không được sử dụng phép thuật trong ít nhất là hai tuần à?

Có cái gì đó như đông cứng trong cổ họng, đầu óc như bị hoá đá. Nó chân chân nhìn về hướng đường dẫn tới khu đấu kiếm. Sự buồn bã bao trùm mọi giác quan của nó. Vì sao nó có thể quên một chuyện tày trời như thế được nhỉ?

Danton hớn hờ gợi ý ngay khi nhận ra thái độ của nó:

- Sao mày không thử chơi trò “Bông hoa xứ cát” này, trò đó đâu cần tới phép thuật!

Nó chẳng thèm quan tâm. Đến giờ nó mới nhận ra sự khó khăn và thiếu thốn đến thế nào khi người ta bị thiếu đi những thứ mà thường ngày nó cho là bình thường và tự nhiên mình có đó. Nó chưa kịp nói gì thì có một lời nói vang lên từ phía sau chen ngang:

- Sao hai đứa không ghé qua xem thử trò “Nguồn gốc Phép thuật” mà anh đang xây dựng ý tưởng nhỉ?

Hai đứa nhận ra anh Jim. Anh đã đứng ngay sau tụi nó từ khi nào. Anh gợi ý thêm khi hai đứa ngơ ngác nhìn nhau:

- Ông Anderson thuê anh xây dựng ý tưởng ột trò chơi ở đây! Hai đứa có muốn ghé qua để thăm quan?

Danton cuống cuống đáp:

- Em có hẹn bạn chơi trò “Chân gỗ” rồi! Có lẽ Carl sẽ thích tham quan một lát đấy... Phải không Carl?

Nó bối rối trước cái gật đầu gượng ép rất lịch sự của mình. Nó biết chắc chắn cái trò chơi mà ông anh này thiết kế ý tưởng sẽ sặc mùi lịch sử và khoa giáo. Nó ném một cái nhìn hằn học vào Danton trước khi thẳng bạn ba chân bốn cẳng chạy đến khu trò Chân Gỗ. Dù gì nó cũng đến đã đây, chẳng lẽ lại quay về hay đi chơi mấy trò cho con nít chưa có phép thuật. Vậy là nó quyết định thử đi theo để giết thời gian, biết đâu lại có cái gì đó hay ho.

Anh Jim dẫn nó đi thẳng, vượt qua thêm nhiều khu trò chơi với những biển hiệu lấp lánh nữa. Nó dừng lại tại trước cổng vào một hồ nước lớn có hàng rào chắn xung quanh. Một biển hiệu chắn ngang lối vào:

”Khu Nghiên cứu và Phát triển trò chơi

Không nhiệm vụ miễn vào!”

Anh Jim dẫn nó qua cổng, đi trên một con đường băng qua mặt hồ. Một căn phòng hình bán cầu cực kỳ lớn xuất hiện với nhiều khối cầu trúc vuông vức xuất hiện cùng các bóng đèn, trải đều khắp bề ngoài. Bóng nó đổ xuống trải một vùng rộng lớn trên mặt hồ. Một người đàn ông to béo canh cửa yêu cầu anh Jim xuất trình giấy tờ trước khi cho anh và nó vào phía trong.

Bên trong là tập hợp những cầu thang xoắn dẫn tới nhiều căn phòng đặt rời rạc khắp mọi nơi. Nó không giấu nổi sự ngạc nhiên lẫn tò mò. Nó hỏi khi anh dẫn nó bước theo một cầu thang dẫn xuống phía dưới:

- Anh làm việc ở đây à?

- Anh mới làm việc ở đây được gần tháng nay thôi! - Anh Jim đáp.

Nó thắc mắc ngay:

- Nhưng em nghe Danton nói anh là Chuyên viên Nghiên cứu phép thuật mà?

Anh Jim cười:

- Ủ! Thực ra công việc của anh là Chuyên viên Nghiên cứu phép thuật của Viện Nghiên cứu phép thuật Menvor. Dự án trò chơi lần này của Anderson không chỉ mang tính giải trí mà còn là để giáo dục về sự hình thành của phép thuật nữa, nên bọn anh đến đây để giúp đỡ.

Hai người dừng lại trước một cửa gỗ gắn một chiếc biển ghi dòng chữ “Phòng ý tưởng trò chơi Nguồn Gốc Phép Thuật”. Anh Jim mở cửa mời nó:

- Chào mừng em đến với văn phòng của anh!

Nó bước vào. Bên trong là một gian phòng rộng hơn nó tưởng rất nhiều. Những bức tường được bọc nhung đen với những ngọn đèn điện đang chiếu sáng khắp nơi. Một chiếc bàn chất la liệt sách giấy bút, một cái ghế, một chiếc giường ngay cạnh với vài bộ treo ngay ngắn phía trên đầu, tất cả được xếp gọn vào một góc phía cuối phòng. Đa phần không gian còn lại được bỏ trống.

Anh Jim giới thiệu:

- Phòng làm việc đồng thời cũng là chỗ nghỉ ngơi luôn... Em ngồi đây nhé!

Anh kéo một cái ghế đến.

- Em đứng cũng được! Anh cứ ngồi làm việc đi! - Nó từ chối.

- Thực ra mọi thứ gần xong rồi! Em có muốn xem luôn không?

Nó gật đầu và mừng rỡ ra cảnh anh Jim sẽ lôi ra cả đống giấy tờ, sách vở ra để nó đọc. Nhưng thực tế không hẳn vậy, anh đẩy cái ghế ra xa, những cái đèn được tắt đi nhường lại một căn phòng tối đen. Nó ngạc nhiên hỏi:

- Mất điện à?

- Không... Không! Chờ chút thôi!

Ngay lúc đó, một tia sáng màu xanh lá xuất hiện, lớn dần lên phản chiếu những đường nét của một gương mặt khiến nó rùng mình, hơi bước lùi lại. Anh Jim trấn an nó ngay:

- Là anh!

Nó nghi ngờ:

- Anh đang làm cái gì vậy?

Anh Jim chưa kịp nói gì thì tia sáng xanh trong tay anh bắt đầu chuyển thành màu đỏ, nó lớn dần lên đến khi vỡ tan thành nhiều hạt sáng liti đủ màu sắc lan toả ra mọi góc ngách.

Anh nói trong tiếng xèo xèo của những hạt sáng đang đan kết lại để tạo ra những hình thù mờ nhạt:

- Đây là cách kể chuyện bằng phép thuật! Rồi em sẽ thích nó!

25. Chương Xxiv: Dòng Chảy Phép Thuật

Chương 24

Dòng chảy phép thuật

Cách đây rất rất lâu, vũ trụ lúc đó chỉ toàn là những hạt bụi đơn lẻ, bay hỗn loạn. Những hạt bụi này va đập vào nhau, khi lực cản không đủ lớn, chúng xác nhập vào nhau tạo thành những hạt lớn hơn - còn gọi là hạt vật chất tự nhiên hay hạt cơ bản. Số còn lại, sau khi va đập, chúng vỡ ra tạo thành các hạt vật chất phi tự nhiên (hoặc hạt năng lượng). Các hạt này không bền và tồn tại rất ít. Quá trình này cứ lặp đi lặp lại, trải qua hàng triệu năm nữa, các hạt cơ bản gắn kết tạo lên các khối vật chất khổng lồ và vững chắc - gọi là bình diện. Các hạt phi tự nhiên hình thành các dòng chảy năng lượng, ngăn cản việc xác nhập của các khối bình diện để tạo lên các khối lớn hơn. Trong quá trình đó, các khối bình diện nếu đủ lớn sẽ xếp chồng lên nhau tạo ra các lớp. Các lớp này về cơ bản sẽ cùng tồn tại song song và đè lên nhau, các dòng năng lượng tự do ngăn cản quá trình xuất hiện tự nhiên, hình thành các chiều không gian đa lớp.

Sự hình thành các thực thể sống sau này và quá trình ngăn tách, điều phối các dòng chảy năng lượng do các sinh vật thông minh cổ đại (còn gọi là Oltock) tạo ra các trạm trung chuyển, giúp việc di chuyển qua lại giữa các bình diện trở lên dễ dàng hơn. Mỗi bình diện xuất hiện những sinh vật khác nhau với một nhánh tiến hoá riêng rẽ từ các Oltock. Con Người sống trên Trái Đất. Thần và Coak sống trên cùng một bình diện Dencoxy (chia ra thành hai tiểu bình diện là Lithendu và Opesa, ngăn cách nhau bởi đầm lầy Meripo). Bình diện Gall chia ra thành ba phần: Tiên sống tại thung lũng Fisifa, Yêu Tinh ở Kolplax. Animán ở pháo đài Valuax. Cansakty ở Edimia. Eyt, Woody, Chansaz sống trên Lunion. Cùng nhiều các tiểu bình diện trôi nổi trong các chiều không gian chưa được khám phá.

Tuy nhiên, trong quá trình ngăn tách các dòng chảy năng lượng, một phần không nhỏ các hạt bị phân tách và rơi vào Meripo. Các hạt này kết dính tạo lên các tinh thể năng lượng cơ bản đầu tiên có tên là Fonix. Fonix không ngừng phát triển thông qua việc hút năng lượng từ những sinh vật sống xung quanh. Các Fonix khi đã hấp thu đủ năng lượng sẽ trở nên thông minh và vô cùng mạnh mẽ, chúng có suy nghĩ, có tư duy và có tổ chức, lúc bấy giờ chúng có tên là Magis - sinh vật đầu tiên sở hữu năng lượng phép thuật. Quá trình này đồng thời xảy ra (nhưng với số lượng hạn chế hơn rất nhiều) ở một số tiểu bình diện khác như Vodill hay Epossix tạo thành các sinh vật phép thuật khác nhau là yêu tinh và Cassidily.

Chúng tạo lên một vương quốc có tên là Lerfa tại Meripo. Tuy nhiên, khi những Magis càng phát triển, chúng sinh ra thêm càng nhiều các Fonix, đồng nghĩa với việc chúng cần nhiều năng lượng hơn. Các Fonix không ngừng huỷ diệt các sinh vật sống khác để lớn lên. Chỉ sau vài thế hệ, vùng đầm lầy Meripo trở nên thối rữa và trở thành vùng đầm lầy chết. Điều đáng lo hơn, phạm vi của nó ngày càng mở rộng, trong khi đó, các Magis không hề nhận ra sự nguy hiểm đó, chúng lại sinh ra ngày càng nhiều, càng nhiều các Fonix.

Lo ngại trước nguy cơ chúng biến bình diện Decoxy thành đầm lầy chết, hội đồng phép thuật của Thần cùng tộc trưởng Coak đã bắt chấp nguy hiểm, dẫn thân vào vùng đầm lầy chết Meripo thông qua sự giúp sức của hai đại thụ Onmid và Feety. Một cuộc gặp mặt đầu tiên và duy nhất trong lịch sử giữa Thần, Coak và Magis được diễn ra trong cung điện của nhà vua Deon - vua của các Magis. Tại đây, họ nêu ra những tác hại mà Fonix gây ra và rằng nếu các Fonix không dừng lại, toàn Dencoxy sẽ bị huỷ diệt, điều đó cũng có nghĩa là cả Thần, Coak và Magis cũng sẽ diệt vong. Đức vua Deon là người thấu hiểu lý lẽ và biết chấp nhận thực tế, tuy nhiên việc giải quyết vấn đề này lại vượt qua tầm tay của ông.

Một cuộc họp kín giữa các bô lão Magis diễn ra để đưa tới một quyết định quan trọng mà theo đó các Magis sẽ phải chấp nhận hy sinh tính mạng của họ để giữ vững sự cân bằng của tự nhiên mà ngay từ đầu các Magis được sinh ra đã là một sự phá luật trong cán cân thăng bằng đó. Một phép màu mạnh mẽ được tạo ra, tiêu diệt toàn bộ các Magis và Fonix, biến chúng trở về dạng năng lượng thuần túy ban đầu. Các năng lượng này mạnh mẽ và có khả năng tác động tới rất nhiều các sinh vật sống khác do chúng là kết tinh của dòng chảy năng lượng tự nhiên mà các Fonix đã thu nhốt trong quá trình lớn lên. Nguồn năng lượng tạo thành này được chia đều cho hai bộ tộc Thần và Coak canh giữ. Tuy nhiên, vì lo ngại vào chính sự yếu đuối của bộ tộc mình, tộc trưởng Coak lúc bấy giờ là Gakpo chỉ dám nhận một phần rất nhỏ năng lượng đó, phần còn lại trao về cho các Thần canh giữ. Hai đại thụ Onmid và Feety nhận nhiệm vụ là nơi lưu giữ những dòng chảy này bên trong họ thông qua những phương thức riêng biệt.

Một Magis cuối cùng còn tồn tại để thực hiện phép màu đã nói rằng:

- Những dòng chảy này được tạo ra từ sự hy sinh của dân tộc chúng tôi để bảo vệ các bạn, bảo vệ Dencoxy. Hãy bảo vệ và giúp chúng tồn tại. Đó cũng giống như là giúp chúng tôi được tồn tại!

Hai phép màu cuối cùng được ban ra là để tạo lên hai thoả thuận sử dụng nguồn năng lượng phép thuật này trước khi Magis cuối cùng biến mất. Các Thần tạo lên giao kết Uion-petiosa. Còn các Coak tạo giao kết Lameputo.

Uion-petiosa sẽ là một phương thức kết nối phức tạp giữa dòng máu thần và năng lượng phép thuật. Theo đó, mỗi khi có một đứa trẻ mang dòng máu thần được sinh ra, một thực thể năng lượng phép thuật hoàn chỉnh (được gọi là Magistry) cũng sẽ đồng thời thoát ra khỏi dòng năng lượng gốc. Các Magistry sẽ hoà nhập vào cơ thể Thần của riêng nó khi đứa bé đến tuổi trưởng thành. Đứa trẻ Thần khi đó sẽ có thể sử dụng đến các năng lượng phép thuật như chính một phần cơ thể chúng. Tới lúc cơ thể đó mất đi, các Magistry mới được tách ra và trở về với dòng chảy phép thuật chung. Tất cả như một sự tuần hoàn nhuần nhuyễn để cho dòng chảy phép thuật được tồn tại và phát triển qua các thế hệ thần.

Giao kết Lameputo sẽ có một phương thức khác, nó tạo ra nguồn năng lượng, nuôi sống các cá thể Coak, giúp chúng tồn tại được dễ dàng trên vùng đất khắc nghiệt Opesa.

Cũng từ đó, để ngăn chặn cũng như bảo vệ các sinh vật sống khỏi vùng đầm lầy chết Meripo, hai tường rào năng lượng được hình thành, ngăn chia rõ ràng ranh giới giữa Lithendu và Opesa. Hai đại thụ Onmid và Feety trở thành kênh kết nối thông tin duy nhất giữa hai tiểu bình diện và cũng là nơi lưu giữ dòng chảy phép thuật quan trọng của từng thế giới. Onmid của Coak và Feety trở về với Thần.

Trải qua nhiều năm, các đứa bé thần sinh ra và lớn lên, chúng sở hữu những khả năng đặc biệt (gọi tắt là phép thuật) nhờ có các Magistry tương ứng. Tuy nhiên, chỉ những đứa bé ở Menvor - nơi gần với cây Feety mới nhận được món quà này, những đứa trẻ ở các xứ khác thì không do mối liên kết không có tác dụng khi ở quá xa dòng năng lượng gốc. Mong mỗi được mang phép thuật đến toàn thể những người dân ở Menvor của Hội Đồng trở thành hiện thực khi đại thụ Feety chấp thuận tự tách mình ra thành 15 cây nhỏ hơn. Mỗi cây được đặt ở một xứ, niềm hân hoan vui sướng theo đó lan tràn khắp nơi. Nhân dịp này, Hội Đồng ở đại tiệc trên toàn vùng đất. Buổi yến tiệc tưng bừng lôi kéo các phù thủy đến và những bí mật về nguồn năng lượng phép thuật được chúng rỉ tai nhau mau chóng.

Lời đồn đại băng qua nhiều vùng đất, mỗi nơi các phù thủy đi qua. Cho đến một ngày, nhà vua Tiên là Jazcurly biết tới. Hẳn hiểu rằng, phép thuật là cơ hội duy nhất để các Tiên có thể sống một cách dễ dàng hơn ở thung lũng khắc nghiệt Fisifa. Nhưng trước tiên tiến hành xâm chiếm Lithendu, hẳn cần đến một vài yếu tố có thể giúp cơ hội chiến thắng của hắn nâng cao hơn. Vùng đất Vodill trở thành tâm ngắm sau khi một phù thủy có tên là Gionew phát hiện về sự tồn tại của các yêu tinh và phát minh phép thuật của chúng.

Jazcurly bị mê hoặc bởi những sức mạnh phép thuật ít ỏi sau khi tiêu diệt toàn bộ yêu tinh vùng Vodill nên không gì có thể ngăn chặn kế hoạch tranh cướp mà hắn đang muốn tiến hành lên vùng đất của các vị thần.

Một trận chiến lớn nhất trong lịch sử diễn ra giữa Tiên và Thần để nhằm tranh cướp những nguồn lợi phép thuật nở ra. Cuộc đấu tranh vĩ đại này đi vào lịch sử như một cột mốc đen tối nhất và nhuốm nhiều máu nhất của cả hai thế giới. Phía Tiên là những tay thiện chiến và mưu lợi, phía thần là thường dân yếu đuối. Tuy có được sự giúp sức của phép thuật nhưng mọi thứ lúc đó còn là quá mới, chưa hề có cái gọi là “kỹ năng sử dụng phép thuật”, mọi thứ chỉ mới là bản năng. Sau hơn sáu tháng chiến đấu, các Thần đã giành lại được chiến thắng nhưng sự mất mát cũng vô cùng lớn lao.

Ba nhánh cây thần bị tiêu diệt kéo theo sự xoá sổ vĩnh viễn của hơn bốn mươi ngàn người ở ba xứ này. Hội Đồng ngay sau đó cho phá huỷ toàn bộ các cổng vận chuyển để cắt đứt mọi con đường thông qua hai thế giới.

Về phía Tiên, với ba nhánh cây cướp được, chúng chia các nguồn năng lượng ít ỏi đó ra, hoà chung vào dòng máu và cơ thể của mình để phá vỡ liên kết và hằng mong các phép thuật này sẽ có thể di truyền lại mãi mãi các thế hệ con cháu sau này.

Một lịch sử phát triển dài đằng đẵng của phép thuật còn kéo theo nhiều nhiều những cuộc chiến tranh nhỏ lẻ khác, xảy ra trong chính những thế giới của cả Tiên và Thần sau này.

26. Chương Xxv: Có Kẻ Theo Dõi

Chương 25

Có Kẻ Theo Dõi

Nó trở về phòng trọ lúc hơn 9h. Danton và Brandon chắc vẫn còn ở công viên trò chơi, nó không thể nào tìm ra hai đứa đó ở đâu khi nó chui ra khỏi phòng thí nghiệm của anh Jim một mình vì anh còn bận làm lốt một vài việc khác ở đó. Lang thang trên con đường tắt hẻo lánh phía sau công viên để trở về nhà trọ của bà Danny với một cảm giác hết như có ai đó đang theo dõi nó từ sau những lùm cây rậm rạp và tối thui, nó bước nhanh đến mức chân nó cứ quỳnh vào nhau và đầu thì không dám nhìn lại cho đến khi những dây đèn lồng sáng rực mở ra con đường chính trở vào tầng trệt của thị trấn.

Căn phòng mà gia đình nó thuê trọ khá rộng rãi, đó gần như là một tầng nhà hoàn chỉnh với đầy đủ nội thất với hai phòng ngủ tiện nghi, một phòng bếp nhỏ và một phòng khách. Mẹ đón nó với một nụ cười hiền từ, bà hỏi khi dẫn nó tới xem phòng ngủ:

- Công viên thế nào con?

Nó cá là mẹ nó chưa được thông báo về tình hình sức khoẻ của con mình tệ hại thế nào suốt gần hai tuần qua, nó mơ hồ đáp:

- Tuyệt lắm ạ... Người ta vừa ra mắt thêm mấy trò chơi mới!

- Dành cho người bị mất khả năng phép thuật tạm thời à?

Nó như bị hoá đá. Nó cố tình hỏi lại mặc dù nó biết mình đã nghe rất rõ:

- Cái gì ạ?

Bà đặt bộ quần áo mà bà chuẩn bị sẵn cho nó xuống giường. Ngồi xuống ngay cạnh, tay bà nhẹ đưa lên vuốt tóc nó. Giọng bà đầm ấm đến lạ lùng:

- Carl! Nhà trường có thông báo với bố mẹ việc con bị Tri Được đốt... Lúc đó bố con còn ở nhà, ông ấy đã rất muốn bắt chuyến xe lửa sớm nhất có thể đến Morgus để thăm con nhưng đúng lúc đó ông nhận được lệnh từ Menvor... Đó là một nhiệm vụ rất quan trọng - Bà ngừng lại đôi chút, giọng bà nghẹn lại - Cả cuộc đời của bố con, có hai điều cực kỳ quan trọng mà ông không bao giờ đem gia so sánh... Đó là gia đình và lý

tưởng... Lý tưởng đó là bảo vệ sự bình yên của toàn Lithendu này... Vì vậy nên... con đừng giận ông ấy khi không thể đến gặp con...

Nó nắm chặt đôi tay mẹ, nó hiểu được sự đau khổ của bố khi ông cũng nắm lấy tay bà như lúc này và nhìn vào đôi mắt đang trực trào ra nước mắt của bà mà nói lời xin lỗi tới nó:

- Con hiểu, con không giận bố đâu!

Mắt mẹ nó sáng lên, trong ánh mắt ấy như bùng lên một lời xin lỗi và một vài điều khó nói:

- Vậy với mẹ?

Nó ngơ ngác nhìn rồi hỏi:

- Mẹ làm sao cơ?

Bà tránh nhìn thẳng vào mắt nó. Giọng bà ngập ngừng:

- Thực ra, mẹ cũng nhận được lệnh triệu tập... Nhưng mẹ đã hoãn lại để tới gặp con!... Con biết đấy, mẹ làm liên lạc cho đội của bố con mà!

Cái gì đó trống trải như bót nghet lồng ngực nó, nó không biết nên nói gì, nên hành động ra sao nữa. Cảm giác lúc này của nó không hẳn là buồn. Nó hiểu rằng đôi khi phải có những khi hạnh phúc không hoàn hảo như thế này thì mới có cái gọi là sự xum họp gia đình. Nó cố gắng không để một điều gì làm mẹ nó phải lo nghĩ, nó hỏi:

- Vậy bao giờ mẹ đi?

- Chuyến tàu đầu tiên của sáng mai... hoặc có thể chò hoãn đến trưa mai!

Nó không nghĩ rằng mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn nếu nó tỏ ra không vui, vậy nên nó toét ra một nụ cười mà nó cho là hóm hỉnh nhất. Nó đưa ra một đề nghị:

- Vậy mẹ nhớ nhắn với bố rằng con yêu bố và sẽ không bao giờ giận bố cho dù có chuyện gì đi chăng nữa... Mà sao mẹ con mình không đi ăn cái gì đó trước khi mẹ lên đường nhỉ? - Nó cố trở lên hào hứng nhất có thể.

Mặt mẹ nó tỏ rõ sự ngạc nhiên, có vẻ phản ứng của Carl không giống như những gì bà đã hình dung lúc đầu. Mất vài giây trước khi bà ôm trầm lấy nó, đập liên tục lên lưng nó mà nói:

- Con thật sự không giận chứ?

Nó cũng quàng tay ôm lấy bà, một cảm giác ấm áp tràn đầy buồng phổi khiến nó như bị ngạt. Nó nói:

- Thật mà mẹ!

- Vậy con muốn ăn gì? Chúng ta sẽ đến quán ăn Bobby bên kia đường nhé?

Nó không nghĩ đến việc ra ngoài ăn là một ý hay. Nó trả lời ngay:

- Con chỉ muốn ăn món Pabess thôi!

Mẹ rời ra những hai tay vẫn bám chặt lên vai nó. Bà băn khoăn:

- Mẹ không nghĩ ở đây người ta có làm món đó đâu!

Nó gật đầu, giọng nó bình thản như là đang muốn nói một điều rất hiển nhiên:

- Đúng! Không nơi đâu làm mà ngon được như mẹ cả... Con nghĩ là mẹ con mình sẽ có bữa tối tuyệt vời tại ngay đây đây!

Mẹ cười rạng rỡ, bà hôn chụt một cái lên trán nó trước khi bật dậy khỏi giường, túm chiếc áo khoác treo ngay cửa, bà không quên để lại lời nhắc trước khi ra ngoài:

- Mẹ sẽ trở về ngay... Trong lúc đó, sao con không ướm thử bộ đồ mẹ mới mua cho con nhỉ?

Ngay khi cánh cửa phòng vừa đóng lại, nó mới dám thở dài một tiếng. Nó không muốn mọi việc trở nên quá nghiêm trọng, dù gì thì nó cũng quen với cảnh bố mẹ vắng nhà trước đây rồi mà? Nhưng lần này thì khác, có cái gì đó bất an cứ lớn dần lên trong nó. Nó không hiểu sao đầu óc nó lúc này cứ bị ám ảnh bởi một thứ đang lẩn khuất trong bóng tối của những tán cây mọc bên ngoài cửa sổ. Có cái gì đó như đang theo dõi nó.

Mất một lúc tự trấn an, nó giữ đầu óc, quyết tâm nhắc mình lên khỏi giường. Cầm lấy bộ đồ mà mẹ đã để ngay cạnh, nó giơ lên ướm thử trước một cái gương dài đặt ở cuối phòng. Một chiếc áo thun màu trắng với những sọc xanh đều đặn và chiếc quần jeans đen hợp mốt, nó hý hửng chui tọt vào nhà tắm, xả nước ấm vào đầy bồn, cho thêm một chút tinh dầu bạc hà, nó thả mình êm ái, tận hưởng một cảm giác thư thái đến mê mẩn.

Nó bước ra khỏi nhà tắm trong bộ đồ mới, nó tự thấy mình trông cũng bánh choẹ gớm và tự thưởng mình một nụ cười khi nhìn vào trong gương. Nhưng ngay lập tức, nó thấy cái gì đó, một bóng đen đang ngồi ngay đó, sau những tán cây rậm um ngoài cửa sổ. Nó dám chắc là mình không nhìn nhầm nhưng nó không thể quay đầu lại để nhìn cho rõ ràng. Nó cố làm tỉnh như chưa có gì, mở cửa phòng, nó bước về phía cửa chính nằm đối diện ngay với cửa phòng nó vẫn còn đang để mở. Giữ thái độ bình thường như chưa có chuyện gì, nó muốn ra khỏi phòng và tìm hiểu xem kẻ nào đang ẩn núp dưới tán cây kia và âm mưu của hắn là gì.

Khi nó vừa kịp đặt tay lên nắm cửa thì cánh cửa lập tức mở ra. Mẹ nó rạng rỡ bước vào mang theo một bịch đầy nhóc đồ ăn trên tay. Nó nghe có tiếng bước chân rậm mạnh xuống đất trước khi nó phóng thật nhanh quay trở lại phòng. Đặt tay lên bậc cửa sổ, nó nhướn người ra ngoài, cố nhìn sâu hơn xuống những gốc cây tối thui. Một vật áo choàng vụt biến mất ngay đó, ngay dưới bậc cửa sổ nó đang đứng. Mẹ nó cũng vừa đến, bà dõi theo nơi nó nhìn với ánh mắt lo lắng. Bà hỏi:

- Chuyện gì vậy Carl?

Nó giấu giếm mọi mối nghi ngờ về một kẻ lạ mặt đang ngấm ngầm theo dõi nó từ khi nó dời công viên trò chơi đến giờ. Nó không muốn tạo thêm căng thẳng cho bà:

- Không... không có gì đâu ạ! Hình như... Danton vừa về!

Mẹ xoa nhẹ lên lưng nó, ánh mắt bà còn dán chặt lên gương mặt thất thần của nó từ nãy giờ trước khi quyết định quay trở lại bếp:

- Mẹ sẽ chuẩn bị thức ăn, nhanh thôi!

Nó lén lại bên cửa sổ, bắt đầu suy nghĩ mung lung về cái dấu hiệu mà nó nhận được lúc còn ở trong bệnh xá của trường. Nó tự hỏi, phải chăng có kẻ muốn hại nó thật và hắn đã tìm tới tận nơi này để thực hiện mưu đồ xấu xa đó. Thực sự kẻ trong bóng tối đó là ai? Có phải là một trong những tên MACBA đó không? Và cái bí mật quan trọng đằng sau tấm huy hiệu kỳ lạ kia là gì? Còn trường của nó nữa... không biết bọn chúng có đang âm mưu điều gì ở đó lúc này? Những điều mà nó đang cố quên và đã quên được hơn một tuần nay bỗng dừng lại tràn ngập hết tâm trí. Không biết nó đang vướng phải những rắc rối gì nữa thế này. Rồi nó nghĩ đến ba thằng bạn của nó, không biết chúng có việc gì không.

Nó quyết định cực nhanh trước khi rời cửa sổ, ý thức mách bảo nó lên đi tìm những thằng bạn để xem chúng có ổn không và có thể sẽ cảnh báo chúng về sự xuất hiện của tên lạ mặt trong bóng đêm kia. Nó mở cửa, băng qua bếp. Tiếng mẹ nó gọi theo khi nó vừa chạm bậc thang đầu tiên ngoài cửa phòng:

- Con đi đâu vậy?

Nó bịa ra một lý do nhanh nhất có thể:

- Danton gọi con! Con xuống phòng bạn ấy chút! Con sẽ về trước khi mẹ nấu xong món Pabess!

Chiếc cầu thang vang lên theo mỗi nhịp chân nó bước. Ánh đèn treo tường toả ra, in hằn cái bóng ngoằn ngoèo của nó trên những bậc thang dẫn xuống tầng dưới. Gia đình Danton trọ ở tầng hai, còn nhà nó thì ở tầng bốn. Nó cố gắng bước thật nhanh, tiếng gõ kéo kẹt vang lên càng khiến nó thêm lo lắng và sốt ruột.

Khi vừa xuống đến tầng hai, nó trông thấy Danton đang hý hửng huýt sao, bước nhịp nhàn lên những bậc thang dẫn lên tầng hai. Nó tiến tới, hồi dồn dập trong khi Danton còn chưa kịp nhận ra chuyện gì:

- Mà không sao chứ?

Danton ngơ mắt nhìn nó:

- Tao khoẻ! Mà sao mày về sớm vậy? Bọn tao...

Chưa để Danton nói hết câu, nó lại hỏi:

- Còn Brandon và Jack?

Vẫn giữ thái độ chả-hiểu-chuyện-gì của mình, Danton trả lời nó:

- À... Brandon cũng về với tao, nó ở nhà trọ Kingdom, cách đây mấy dãy nhà. Còn Jack thì tao không gặp nó từ tối đến giờ...

Nắm bắt ngay ý định chen ngang câu nói của mình lần nữa, Danton vội hỏi lại ngay:

- Mà có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Nó cố gắng diễn đạt ngắn gọn và rõ ràng nhất có thể:

- Tao nghĩ có kẻ đang theo dõi bọn mình... hoặc chỉ mình tao thôi! - Nó bổ sung thêm.

Danton nheo mắt dò xét Carl với ánh nhìn ngờ vực, thẳng băng hỏi nó:

- Khi nào?

- Từ lúc tao trở về từ công viên... Rồi ngay khi nãy, bên ngoài cửa sổ phòng tao nữa. Tao thấy hắt ngời ngay trên cành cây ngoài cửa sổ.

- Nghe giống trong phim kinh dị quá! - Danton lấy tay cào cào bên ngoài mặt làm trò. Nó nói - Chắc hẳn định nửa đêm sẽ nhảy vào từ cửa sổ để... - Chưa nói hết câu thì gương mặt nhẵn nhụi của nó hoá xanh nhợt. Nó lắp bắp hỏi Carl: Mày có nghĩ kẻ đó là...

Carl cắt ngang:

- Và tao hy vọng là không phải!

27. Chương Xxvi: Bất Ngờ Trong Buổi Lễ

Chương 26

Bất ngờ trong buổi lễ

Sáng hôm sau là một buổi sáng sương mù dày đặc với làn không khí lạnh buốt của những ngày cuối tháng mười. Sân ga càng trở lên ảm đạm khi chuyến tàu sáng bắt đầu lăn bánh sau nhiều hồi còi hú hú ầm ầm và nhả khói um xùm. Carl đứng một mình trên sân ga, giáng nhìn theo mẹ nó qua ô cửa kính khoang tàu mờ mờ đục đục. Bà vẫy tay chào tạm biệt và nó cũng vậy, cố gắng giữ mọi cảm giác trở lên thật đơn giản và không có gì.

Mãi tới khi con tàu khuất sau những hàng cây rậm rạp ở phía cuối nhà ga nó mới hạ tay xuống, cảm giác giá buốt tràn ngập khắp buồng phổi khiến nó cảm thấy khó thở. Kéo cao cổ áo, nó quay lưng rời khỏi nhà ga để trở về căn phòng trọ, hằng mong sẽ có thể để lại tất cả những phiền muộn theo những đường ray ngoằn ngoèo, lắt léo dẫn ra khỏi Mindi.

Trở về phòng trọ, nó nằm vật xuống giường, những suy nghĩ ập đến nhưng rồi mọi thứ cũng mau chóng qua đi khi nó nhận ra mình đang chìm dần vào trong bóng đêm mật mù tăm tối. Rồi nó bắt đầu cảm nhận được hương vị của thịt dê nướng mà mẹ đã làm cho nó hồi tối qua rồi đến hình ảnh bố bé nó trong lòng bàn tay, cuộn lại trong lòng một chiếc ghế êm ái vào một ngày mùa đông ướt át lúc nó còn là một cậu bé 5 tuổi. Ở đó, ông đã cho nó xem những quả cầu lửa tuyệt đẹp, cháy xì xèo trong lòng bàn tay cùng những niềm cảm

hứng tuyệt diệu về công việc Vệ Thần. Tiếng nó cười vui sướng như còn vang mãi trong đầu cho đến khi mọi thứ lại trở về với màn đêm đen đặc rỗng tuếch. Mọi thứ lại bắt đầu hiện ra trở lại, từ xa nó nhìn thấy những dáng người trong bóng tối lơ mơ của một khu rừng nhợt nhạt với những thân cây cao và thô cứng. Khung cảnh ấy hiện rõ dần lên, những tiếng gươm dao vang lên khắp nơi, máu chảy, lửa cháy, tiếng gào thét thảm thiết vang vọng. Khắp nơi, mọi thứ bỗng chốc trở lên hoang tàn, nó đứng ngay đó, suy sụp và đốn đau. Một lưỡi gươm chém ngang màn đêm khiến nó choàng tỉnh giấc với cảm giác hoảng hốt và lo sợ.

Nó nhìn ra ngoài, trời đã ngả vàng, chiếc đồng hồ để bàn báo hiệu 4h chiều. Cơ ác mộng vừa trải qua khiến tim nó quặn thắt, mồ hôi túa ra ướt đầm. Nó đứng dậy, vợ một bộ đồ xuề xoà trong tủ, nó bước vào nhà tắm để rửa sạch sẽ những phiền muộn.

Nó trở ra với một cái bụng đói cồn cào thôi thúc nó bước ra khỏi nhà để đi ăn cái gì đó. Lần này nó không thấy cái bóng đen theo dõi ngoài cửa sổ nữa. Mọi thứ vừa qua với nó như là một giấc mơ kinh khủng, khi nó quyết định mở mắt thì mọi thứ coi như chấm hết. Nó biết sự thật không phải thế nhưng nó cứ tự cho là thế cũng đâu có tổn hại gì.

Bữa ăn tối sớm hôm đó chỉ có mình nó. Nó chọn inh cái bàn nằm khuất sâu trong một góc ở tầng hai của quán ăn Bobby ngay đối diện. Mọi thứ thật đơn giản và nhanh chóng trước khi nó trở về phòng trọ và tự nghĩ rằng sẽ thưởng thêm inh một giấc ngủ dài trên chiếc giường đệm êm ái. Nhưng khi nó vừa đặt mình xuống giường thì có tiếng gõ dồn dập lên cửa. Nó nhận ra Danton, thằng bạn hăng hái bước vào nhà bất chấp sự chưa chào hỏi. Nó ngồi phịch xuống ghế ngoài phòng khách, hăm hở hỏi han:

- Cô Edna đâu rồi?

Carl thực tình không hề muốn ử giữ khi nó thành thật trả lời:

- Mẹ tao cũng có lệnh triệu tập, bà vừa rời thị trấn sáng nay!

Danton tỏ rõ sự ngạc nhiên đan xem với lỗi niềm thấu hiểu sâu sắc. Nó động viên Carl:

- Coi nào! Mẹ mày đi làm nhiệm vụ chứ đi đâu mà mặt mày kinh khủng thế kia?

Carl không nói gì, nó chỉ cố lảng đi chỗ khác. Danton liền đứng phắt dậy, nó đề nghị:

- Sao mày không đến Khu Tổ Chức với tao luôn nhỉ? Tao chọn sẵn ghế ày ở hàng đầu rồi! Nhanh lên!

Chưa kịp để Carl phản ứng, Danton tức tốc kéo nó đứng lên khỏi ghế, phóng ra khỏi phòng và đi thẳng tới Khu Tổ Chức nằm chơi vơi trên tầng bốn - tầng cao nhất của thị trấn. Những bậc thang bằng đá trắng nhẵn nhụi với hai hàng cột điêu khắc tỷ mỉ mở ra một sân có mái che rộng lớn, thấp đèn sáng lung linh. Hai hàng khán đài xếp cong cong quanh một sân tròn rộng. Phía còn lại, ngay đối diện với các khán đài là nơi dành ột cái cây vô cùng to lớn với nhiều những tán cây nhẵn nhụi toả ra che khắp một khoảng rộng phía dưới. Trước đây nó chỉ nghĩ đó là cái cây bình thường nhưng giờ thì nó biết, đó là một nhánh của đại thụ Feety - sinh vật canh giữ nguồn phép thuật quan trọng của Lithendu. Ở đây người ta cũng hay gọi nó là Cây Lớn.

Trên này hiện giờ đã đông người, đa phần là những người tới tham dự. Họ xúng xính trong những bộ đồ choàng ánh kim lấp lánh cùng với váy xoè cách điệu hoặc áo choàng dài cổ với những đường gấp nhăn độc đáo. Một số ít còn lại là người tham gia chuẩn bị cho buổi lễ, họ đang tắt bật với những dây đèn, những tràng hoa, những tượng sáp nhỏ, những duy-băng... Mọi thứ được điều khiển nhịp nhàng bằng những cái hất tay chính xác. Một dãy dài những con bướm bằng phép thuật hiện ra trên những bệ hoa bằng xứ xếp quanh sân tròn sáng lấp lánh. Những chiếc đuốc tạo hình từ nước cũng vừa được thắp lên bởi những thợ thần xung quanh khán đài. Họ cũng tắt bật trang trí những dây hoa kết dài cứ chốc chốc lại nở ra rồi chum lại, trông rất vui nhộn và lạ mắt.

Danton dẫn nó đến Khu Chuẩn Bị, ngay phía sau khán đài bên phải. Gia đình Danton đã họp mặt đông đủ ở đây từ khi nào, họ đang rối rít vây quanh anh chàng 15 tuổi với mái tóc vàng đang mặc bộ áo choàng lễ phục màu trắng với những viền xanh sáng mà Danton giới thiệu với Carl là Bill - cậu em họ của em gái mẹ nó. Trông thành bé có vẻ khá ổn, thứ duy nhất cần phải trấn tĩnh tinh thần là mẹ của Bill. Trông bà

có phần vui mừng và hạnh phúc hơi quá mức bình thường khi cứ không ngừng căn chỉnh lại chiếc thắt lưng cho Bill khiến thằng nhỏ trở nên bực mình hết sức với gương mặt ngại ngùng nhìn chúng bạn.

Mọi việc ổn thoả khi gần đến 7h, bên ngoài trời đã tối hẳn và Khu Tổ Chức càng trở lên lung linh và sắc sảo hơn với những hàng đèn lồng treo dọc quanh những khán đài và tấm thảm đỏ trải dài từ những bậc thang phía dưới tới tận sân tròn phía trong. Một bức cao lưng trừng cũng đã được dựng lên ngay dưới gốc Cây Lớn. Carl nhớ rằng gần một năm trước nó cũng đã đứng ngay đó để nhận Magistrý của riêng mình. Nhưng năm nay có vẻ người ta đã thêm nhiều hàng hoa chấp nối quanh những thành cao của chiếc bục hơn khiến nó có phần hơi bị loè loẹt.

Cả cùng gia đình Danton có được chỗ ngồi ngay hàng ghế đầu, nơi có thể chứng kiến mọi thứ một cách rõ ràng nhất. Anh Jim cũng thỉnh thoảng xuất hiện ngay cạnh nó trước lúc buổi lễ bắt đầu chừng năm phút với bộ dạng thảm hại hết sức. Anh hỏi nó trong lúc chỉnh lại chiếc khăn quàng hiện được quần cầu thả:

- Em khoẻ không Carl?

Nó gật đầu đáp:

- Dạ ổn ạ! Còn anh?

- Ừm... Từ hôm qua đến giờ anh phải làm việc gấp đôi để có thời gian đến tham dự lúc này đây! - Anh Bill trả lời và không quên thăm dò ý kiến của nó - Em thích dự án chứ?

Carl gật đầu đáp:

- Thích ạ, em mong là sẽ trở thành người đầu tiên được chơi thử?

Anh Bill tỏ ra vui mừng hết sức:

- Chừng hai tháng nữa là hoàn thành xong...

Tiếng kèn vang lên làm át đi câu nói của anh Bill. Lúc này, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào đám những cô thân, cậu thân 15 tuổi trong bộ lễ phục, hàng hoàng đỉnh đạc bước lên thảm, tiến vào phía trong khu sân tròn. Gương mặt chúng đều hiện rõ vẻ rạng rỡ và thích thú khi những ánh đèn chiếu thẳng tới chúng và những cánh hoa được tạo ra bằng phép thuật tung lên theo mỗi bước chúng đi.

Mẹ của Bill ngồi cách nó hai người bất ngờ ré lên khi nhìn thấy con mình bước đi ngay hàng đầu, bà đổ gục vào vai chồng mà nức nở:

- Ôi David! Bill lớn thật rồi anh ạ!

Ông David cũng vỗ nhè nhẹ lên vai vợ, sụt sùi:

- Anh đã mong chờ ngày này lâu lắm rồi!

Carl chợt nhớ về bố mẹ nó, ngày này một năm trước, chắc ông bà cũng đang ngồi đây để ngắm nhìn sự trưởng thành của con mình. Nó thấy trong mắt có cái gì cay cay trước khi nó bị một giọng nói khá quen lồi kéo trở về thực tại:

- Và bây giờ, hãy chào mừng ngài Thống Đốc Moris, ngài Charvon Dechanter!

Tiếng vỗ tay vang lên không ngớt khi một người đàn ông trong bộ áo choàng màu đỏ tía với những hàng lông trắng dài may cẩn thận theo đường vạt áo xuất hiện sau một làn khói xanh lè xoắn xít. Ông ta đứng trên một tầng lan can được làm nhô ra từ một bên khán đài, đưa cánh tay béo lức nhích vẫy chào quan khách:

- Chào mừng các bạn đến với Mindi! - trước khi ra hiệu im lặng để ông phát biểu bài diễn thuyết thường niên dài ngoằng của mình:

- Kính chào những công dân từ khắp các trấn của Moris, chào mừng các bạn đến với Mindi hôm nay để chứng kiến và công nhận nghi thức trưởng thành của những nam thần nữ thần bên dưới kia. Như các bạn cũng đã biết, Nghi Lễ Trưởng Thành là nghi thức quan trọng mà mỗi các vị thần khi đến tuổi 15 đều cần phải trải qua. Nó không chỉ đánh dấu sự trưởng thành trong con người các bạn mà còn là để nhắc nhở về

công lao to lớn của những người lãnh đạo xa xưa. Nó thể hiện sự biết ơn cũng như quý trọng những nguồn lợi phép thuật cao quý mà những thế hệ đi trước đã dày công bảo vệ và phát triển...

Có thứ gì đó ngăn cản ông Thống Đốc tiếp tục với bài diễn thuyết của mình khi người ông ta rung lắc dữ dội. Một vài tiếng la hét bắt đầu vang lên khi Carl nhận ra mặt đất bên dưới bắt đầu rung chuyển, trên những khán đài mọi người đang hoảng loạn, ai cũng nhón người lên để tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra bên dưới kia. Những Vệ Thần trong bộ đồng phục xanh xám xuất hiện, họ kêu gọi mọi người giữ bình tĩnh trong khi cố gắng đưa bọn trẻ ra khỏi sân. Không khí bỗng chốc trở nên nhốn nháo với những gương mặt lo lắng và thất thần khi mọi người nhận ra những vết nứt bắt đầu xuất hiện trên mặt đất và mau chóng nở rộng xuất phát từ gốc Cây Lớn.

Carl bị dòng người xô đẩy, nó mau chóng lồi theo sau một vài người khác để chạy xuống khỏi những khán đài tránh. Nó tưởng đang có một trận động đất xảy ra nhưng hình như không phải. Một rễ cây khổng lồ bắt nhờ bật lên khỏi một rãnh nứt kéo theo nhiều đất cát văng tung toé, nó quật đổ một khán đài trông trơn trượt khi những cái rễ khác trồi lên theo cách tương tự. Mọi người sau một hồi ngạc nhiên thì bắt đầu la hét dữ dội hơn, họ chen nhau chạy xuống khán đài để tránh những cú quất trời giáng của một cái rễ cây to xù bắt ngờ bật tung lên khỏi khe nứt nào đó và đập trở lại với một sức mạnh khủng khiếp.

- Cái cây nổi điên rồi!

Một người hét lên khi suýt bị một cái rễ trồi lên rồi đập trở lại mặt đất đánh phải. Cây Lớn đang nhô dần lên, nó như đang muốn đứng dậy khỏi mặt đất.

Bất ngờ, hàng loạt những tiếng rắc rắc của đồ vật đổ vỡ vang lên ngay khi những cái rễ cây cuối cùng cũng đã trồi lên khỏi lòng đất kéo theo nhiều đọt đất cát bắn ra xung quanh làm những bình hoa trang trí vỡ tan tành. Những hàng đèn lồng cũng bị đứt đứt và lớp thảm trải bị hất tung lên, xô lệch vào một góc. Cây Lớn sừng sững đứng những cái rễ to khoẻ và vững chắc với những tán cây không ngừng xoay chuyển trong không khí.

Một thoáng im lặng trước khi Cây Lớn lại quật những cái rễ khổng lồ xuống nền đất cứng để bắt đầu bước đi, ngược hướng so với chỗ mọi người đang đứng để xuống thị trấn bên dưới. Những bước đi khó nhọc in hằn dấu tích đổ nát mỗi khi nó quật những cái rễ cây trắc khoẻ và to lớn để nhấn mình tiến về phía trước. Băng qua một lùm cây rậm rạp bên dưới tầng một thị trấn, cái cây càng sai thêm những bước dài lớn hơn.

Mọi người lúc này đã tụm lại, họ dõi theo bóng cái cây khuất sau những rặng rừng um tùm phía sau Mindi. Những tiếng bàn tán nhốn nháo bắt đầu vang lên, ai cũng hoảng hồn tự hỏi không biết có chuyện gì đang diễn ra và rằng đây là chuyện chưa từng có trong lịch sử.

Ngay lúc đó, Carl bắt ngờ nhận ra cái bóng đen đang hoảng loạn di chuyển sau những bóng cây gần đó. Có vẻ như hắn đã mất dấu nó trong lúc nhốn nháo vừa rồi và đang cố gắng tìm lại nó trong những đám đông bàn tán ngoài kia. Mắt chùng vài tích tắc ngăn ngừ trước khi nó nảy ra một ý tưởng táo bạo: nó sẽ săn lại kẻ đang định săn nó!

28. Chương Xxvii: Cô Gái Và Con Sư Tử

Chương 27

Cô gái và con sư tử

Nó thận trọng và nhẹ nhàng trong từng bước đi một. Đằng sau những cái cây này khá tối, ánh sáng hắt ra từ những chiếc đèn bên ngoài kia chỉ đủ để làm nó nhìn thấy mờ mờ những thân cây và mặt đất ngay trước mặt. Nó lặng lẽ bước cho đến khi nó nhìn rõ ràng một kẻ trong bộ áo choàng đen đang đứng lấp ló sau một gốc cây khá lớn. Chiếc mũ chùm đầu cứ ngó nghiêng thể hiện việc hắn đang cố gắng tìm Carl trong đám đông nhốn nháo ngoài kia. Tìm nó đập loạn xạ, nó tự hỏi không biết có lên tiến lại không. Liệu rằng hắn có phải là kẻ đang muốn giết nó và khi đó thì hành động này coi như tự nộp mạng một cách ngu xuẩn rồi

còn gì? Sau một hồi đắn đo, nó quyết định sẽ tiến lại, nó hy vọng rằng nếu có gì xấu xảy ra thì nó vẫn còn thời gian để mà hét lên báo động cho những người đang đứng ngay ngoài kia, hơn nữa nó lại là người đang nắm thế chủ động.

Nó tiến tới thêm ba bước rồi dừng lại, nó nhặt một viên đá ngay dưới chân lên và thủ sẵn trong tay. Nhưng khi nó vừa ngẩng lên, nó phát hiện ra kẻ kia không đứng một mình. Có một cái bóng đen đang đứng ngay cạnh hắn, nó thấp hơn (chỉ cao tới nửa người hắn) nhưng to hơn và trông kỳ dị. Nó cố gắng nhìn thật kỹ và cố gắng vận dụng mọi trí tưởng tượng mà mình có. Sau cùng Carl hoảng hồn nhận ra, cái bóng đó, nó không phải người mà là... một con sư tử.

Cơn sợ hãi ập đến, nó nhận thấy cơ hội đối đầu với một con sư tử mà để bảo toàn tính mạng gần như là bằng không. Nó quyết định rút lui, nó bước lùi lại vài bước trước khi quyết định quay mình. Nhưng rồi một tiếng rắc gãy gọn vang lên. Nó nhận ra chân mình vừa đạp gãy một cành cây khô xấu số trên mặt đất. Tiếng động mà nó tạo ra khiến kẻ đội mũ và con sư tử của hắn đồng thời quay lại. Một đôi mắt rực sáng nhìn chằm chằm khiến nó bủn rủn cả người trước khi nó kịp định thần lại. Nó dùng hết sức lực mà mình có lúc này nó, lật người lồm cồm bò dậy, hai tay cào đất trước khi nó đứng được thẳng người để chạy.

- Đợi đã, Carl!

Một giọng nói quen thuộc vang lên khiến nó bất động chừng vài giây để nhận ra rằng không thể nào là người đó vì cô ấy đã nói rằng cô ấy không thể đến Mindi. Trước khi ý định chạy tiếp của nó được thực hiện, giọng nói ấy lại vang lên từ phía sau:

- Carl! Là tôi đây... Ellen!

Nó từ từ quay lại. Từ trong bóng tối, một chùm sáng trắng loé lên phản chiếu gương mặt quen thuộc của Ellen. Cô tiến lại gần nó và con sư tử cũng vậy. Khi họ chỉ cách nó chừng hai mét, nó dơ tay ra hiệu dừng lại:

- Dừng lại... Người là ai?

- Là tôi đây! Ellen!

Nó gạt phăng đi:

- Nói dối! Cậu ấy nói rằng cậu ấy không đến Mindi và cậu ấy cũng không hề có mặt trên bất cứ thuyền nào! Nói đi! Người là ai? Tại sao người đóng giả cậu ấy để theo dõi ta?

Cô ta tiến thêm vài bước khiến nó vội lùi lại. Cô ta nói:

- Chuyện dài lắm... Mình muốn nhờ bạn giúp... Chỉ là rất khó để gặp bạn mà không muốn bạn nghi ngờ!

Nó gằng giọng:

- Giúp chuyện gì?

- Tôi muốn bạn giúp tôi đến Menvor!

Nó thu dọn vội vàng quần áo và nhét thêm vài vật dụng thiết yếu vào trong túi. Đến tận bây giờ nó vẫn không thể tin vào quyết định của chính mình. Chỉ chưa đầy mười phút trước, một cô gái mà nó nghĩ là kẻ muốn ám hại nó hoá ra lại chính là một cô bạn học cùng lớp. Dù không phải là bạn thân nhưng bằng cách nào đó mà cô đã khiến nó bằng lòng chỉ đường cho cô đến Menvor bất chấp nhiều điều còn chưa rõ ràng về mục đích hay cái cách mà cô thành linh xuất hiện sau hàng loạt những bí ẩn về thân thể còn đang bày ra trước mắt. Nó nhớ rằng mình đã nói rằng đường tới Menvor rất dài. Nếu mọi chuyện thuận buồm xuôi gió, chỉ nói đi đến đó thôi cũng phải mất tới năm ngày. Chưa kể chuyện nó không đủ tiền mua vé tàu cho cả hai đứa cả đi dù chỉ là chỗ ngồi trong khoang thường nhất.

Rồi nó không khỏi rùng mình khi cô ấy trả lời một cách hồn nhiên rằng chúng sẽ không đi bằng tàu hoả. Cái hình ảnh cô vượt lên cái lưng mướt như nhung của con sư tử có ánh mắt sáng quắc khiến nó không khỏi cảm thấy gai sống lưng mỗi khi nhớ lại. Ellen đã nói với một thái độ nghiêm túc hết sức:

- Chúng ta sẽ đến đó bằng con Riftholion này!

Nó nhớ rằng lúc đó nó chắc đã nghe nhầm và nó hỏi lại:

- Riftholion? Cái con sư tử quá khổ này á?

Nó nhớ là mình đã lùi lại đến cả chục bước khi con vật đó nhe hàm nanh trắng muốt hàm hè và nếu như không có Ellen ở đó thì nó sẽ bị xé bay chỉ trong chưa đầy một phút. Ellen nói:

- Riftholion rất khỏe... nó có thể trở cả bạn và tôi, và nó di chuyển rất nhanh.

- Thực ra nó là cái gì vậy? - Nó hỏi lại.

- Là con gì? - Ellen sửa lại câu hỏi trước khi trả lời - Tớ nói rồi mà. Một Riftholion... Một thú cười!

- Nhưng làm sao một thần vị thành niên như cậu lại có thú cười? - Nó vẫn tiếp tục với vấn đề mà nó đang theo đuổi về con vật nhìn vất ghê gớm kia.

Câu hỏi đó có vẻ đã làm Ellen rất bối rối. Cô đã không trả lời mà lảng sang chuyện khác:

- Carl! Ta không có nhiều thời gian đâu! Mọi thứ tôi sẽ giải thích cho bạn trên đường đi!

Nó biết là nguồn gốc về con Riftholion kia có vẻ đã làm khó Ellen. Tuy nhiên có một vấn đề mà nó nghĩ rằng quan trọng hơn hết mà nó cần làm sáng tỏ trước khi quyết định là có nên đi hay không. Nó hỏi:

- Nhưng làm sao chúng ta có thể trở về trước khi kịp ngày học ở trường? Nhớ không? Chúng ta chỉ còn hai ngày nghỉ nữa thôi!

Lúc đó, Ellen đã nắm lấy tay nó. Một cảm giác kỳ lạ xen lẫn chút hồi hộp và lo lắng bùng lên ở mọi giác quan. Cô ấy đã nói một câu mà nó cho là mấu chốt dẫn đến quyết định lúc này của nó:

- Nếu bạn tin tôi thì bạn nên biết... Mọi thứ đang thay đổi... - Một lúc im lặng rất lâu trước khi Ellen đột ngột nói tiếp với một giọng nói chứa đầy cảm xúc - Chiến tranh đang đến!

Có thể những đứa bạn của nó mà biết chuyện này chắc chắn chúng sẽ túm lại mà gọi Carl là một thằng đại gái. Nhưng nó hiểu rằng có cái gì đó đang thực sự thay đổi ngoài kia. Bằng chứng là Cây Lớn ở Khu Làm Lễ đã bật dậy mà bước đi trước sự ngạc nhiên và lo sợ của hàng ngàn con người. Nó không biết rằng bố mẹ nó sẽ nghĩ gì về hàng động bỏ học đại đột này của nó để đi giúp một cô gái mới quen chưa đầy một tháng. Và rồi điều gì sẽ xảy ra nếu thật sự không có bất cứ chiến trận nào hết ngoài kia?

Một thoáng trần trụi trước khi nó nghĩ lại về lời tiên tri và thái độ của mẹ nó trước lúc bà rời Mindi hay chuyện bố nó bất ngờ bị triệu tập trong kỳ nghỉ. Nó chợt hiểu rằng nếu bố nó là nó thì ông cũng sẵn sàng giúp một cô gái muốn đi tìm mẹ vì lo lắng cho sự an nguy của bà với những bằng chứng mà cô nói rằng cực kỳ xác đáng cho dù cô không hề nói đó là gì.

Vậy là nó lại tiếp tục thu dọn đồ đạc, không quên mang theo chút đồ ăn nhẹ, nó viết vài dòng lên giấy trước khi đóng cửa phòng và bước ra ngoài.

Giờ đã là gần mười giờ, trong quán vắng tanh vì mọi người hầu như đã tập trung ở quảng trường để tìm hiểu về vụ Cây Lớn. Nó cẩn trọng đặt tờ giấy lên quầy phục vụ, mở cửa bước ra ngoài.

29. Chương Xviii: Khởi Hành

Chương 28

Khởi hành

- Chúng ta đi luôn chứ?

Nó khỏi ngạc nhiên lúc thấy Ellen lại sốt sắng đến vậy khi nó gặp lại cô ở bìa rừng cách quán trọ của bà Danny không xa.

- Ủ! Mình đi thôi! - Nó trả lời và đưa cho Ellen túi đồ vì đến giờ nó vẫn không dám tự tay mình đựng chạp đến con sư tử (mặc dù Ellen đã cực kỳ nhấn mạnh rằng đó không phải sư tử mà là Riftholion) nhìn rất đáng sợ này.

Ellen gợi ý nó:

- Bạn thực sự không muốn ngồi trước chứ?

Nó trả lời ngay tức khắc:

- Tất nhiên rồi!

- Nhưng sẽ xóc lắm đấy! - Ellen cảnh báo.

- Được mà! Tôi chịu xóc giỏi lắm đấy! - Nó nói mặc dù không chắc rằng nó có chịu nổi việc cưỡi trên lưng một con sư tử quá năm phút không.

Ellen nhanh nhẹn như một con sóc khi chỉ trong chớp mắt mà cô nàng đã trèo tốt lên lưng con sư tử. Nhìn con vật bình thản, không có vẻ gì là nó đang bị một người cưỡi lên lưng và chuẩn bị có thêm một người khác nữa cũng làm tương tự như thế. Nhưng khi nó vừa chuẩn bị tinh thần để trèo lên cái lưng to bè và cực kỳ nhiều lông làm nó phát gai người thì nó chợt nảy ra một ý nghĩ. Nó nói với Ellen:

- Đợi tôi ở đây nhé! Tôi sẽ quay trở lại ngay!

- Bạn đi đâu vậy? - Ellen quay ngoắt lại hỏi.

Nhưng khi chưa nghe hết câu hỏi ấy thì nó đã phóng vụt ra khỏi tầm mắt của cô và quay trở lại vùng thị trấn sáng choang.

Phải mất mười lăm phút sau nó mới quay trở lại chỗ Ellen. Trông cô ủ giũ hết sức vì chắc tưởng Carl đã sợ quá mà chạy mất tăm luôn. Nhìn thấy nó trở lại, mắt Ellen sáng lên, gương mặt hớn hở hết sức. Cô hỏi:

- Bạn đã đi đâu vậy?

- Tôi đi tìm chỉ dẫn cho chúng ta! - Nó úp mở câu trả lời. Thực chất là nó đã quay trở lại, băng qua ba hay bốn dãy nhà để tìm Brandon và mượn cái vật có tên là “la bàn” - Thứ mà nó nghĩ rằng có thể sẽ giúp ích và tránh không để lạc đường mặc dù nó đã phải hứa rằng sẽ làm bài tập về nhà trong một tháng cho Brandon. Nó tự hỏi không biết chẳng bạn sẽ nghĩ gì nếu phát hiện nó không quay trở lại trường sau kỳ nghỉ lễ. Càng nghĩ nó càng cảm thấy bất an.

Sau khi Ellen ngồi chắc chắn trở lại trên lưng con sư tử thì nó mới dám trèo lên. Cái đầu tiên mà nó cảm nhận là sự êm ái như ngồi trên một tấm đệm dày chứ không giống như ngồi trên một đồng xương mà nó đã tưởng tượng lúc đầu. Ellen đưa cho nó một sợi dây và yêu cầu nó choàng qua người để phòng trường hợp bị văng ra ngoài lúc nào không hay. Nó tin chắc rằng sợi dây này dùng để buộc hai đứa vào với nhau vì ngay khi Ellen thắt chặt hai đầu còn lại thì nó bị kéo lại gần với cô ấy. Nó không biết Ellen có cảm thấy như nó lúc này không nhưng ngược nó lại như bị ai đè nén khủng khiếp và nó đang cảm thấy cực kỳ khó thở.

Ellen hỏi nó:

- Bạn sẵn sàng chưa?

- Rồi! - Nó đáp ngắn gọn.

Ellen giật nhẹ người về sau và con sư tử bắt đầu rậm chân xuống đất một cách mãnh liệt. Gió nổi lên từ hai bên cuốn theo nhiều cát và bụi khiến nó phải nhắm mắt lại. Một cảm giác nâng nâng giống kiểu nó ngồi trên một đám mây và đám mây ấy đang bay vút lên với một tốc độ khủng khiếp.

Nó mở mắt ra và suýt chút nữa đã ngã lặn xuống dưới nếu Ellen không đưa tay giữ và đẩy nó về đúng vị trí ban đầu. Đến giờ thì nó chắc chắn là mình đang bay mà đúng hơn là đang cưỡi trên một con thú bay. Những dãy phố với hàng dài đèn lồng và ánh sáng từ những ngôi nhà lấp ló sau những hàng cây ở Mindi bị

thu lại nhỏ tí ở phía dưới chân nó. Thậm chí đồng hồ nát hoang tàn ở Khu Làm Lễ trên tầng bốn thị trấn cũng trở lên khá mờ nhạt. Gió thổi làm át đi tiếng nói của nó:

- Chúng ta đang bay sao?

Ellen nói lớn để trả lời:

- Đúng thế!

- Sao cậu không nói rằng con sư tử này biết bay?

- Riftholion!- Ellen nhấn mạnh - Mà bạn sợ độ cao à?

- Không! Nhưng tớ tự hỏi làm cách nào mà cậu lại có một con vật nuôi dễ thương như thế này? - Nó nói kháy.

Con sư tử trao nhẹ một cái để tránh một con quạ đêm bay qua và không ngừng gào thét kinh hãi khi nhìn thấy loài vật có thể bay mà không cần đến cánh này. Thậm chí trong thế giới đầy đầy những phép màu, một con vật không lông vũ hay màng cánh mà biết bay cũng là một hiện tượng kỳ lạ cần phải được mổ xẻ tìm hiểu bằng những cuộc khảo cứu nghiêm túc. Ellen trả lời cắt ngang dòng suy nghĩ của nó:

- Nó là của cha tôi...

Từ đằng sau nó có thể hiểu được rằng chắc chắn lại có thêm một bí mật mà cô bạn này đang giấu giếm nó vì cô ấy bỏ nửa chừng câu nói và cứ để thế mà thôi.

Nó nhắc nhở một cách cẩn trọng, cố gắng nhớ lại con đường tới Menvor:

- Phía trước là dãy Angasdill, ngay sườn bên kia là thị trấn Losswaft. Cậu nên bảo con sư tử bay thấp xuống khi qua đó và vòng qua trái nếu không muốn có người ở đó phát hiện và nghĩ chúng ta là quái vật không trung hay những tên gián điệp.

Ellen gật đầu hiểu ý và không quên căn chỉnh lại câu nói của nó:

- Hiểu rồi! Nhưng sao bạn không thể gọi nó là Riftholion?

Cuối cùng thì nó cũng phải nhân nhượng cái tính khí gan lì mà đến giờ nó mới phát hiện ra ở cô bạn kỳ lạ này. Nó nói:

- Được rồi! Thì Riftholion! Nhưng cái tên này phát âm lạ quá!... Mà sao cậu lại đến được Mindi vậy?

- Thì bằng Riftholion!

- Không... Ý tớ là làm sao cậu biết đường tới Mindi kia? Cậu không phải là người ở vùng này mà, nhớ không?

Ellen dường như đang nhớ lại:

- Tôi chỉ đơn giản là đi theo linh tính thôi. Tôi nghĩ rằng nếu cứ men theo bờ biển thì sẽ tìm được nơi các bạn đến!

- Và cậu đã tìm được! Thật xuất sắc! - Nó tiếp lời kèm theo một lời khen ngợi chẳng-chết-ai.

- Sau chừng vài lần bỏ cuộc!

Rồi cả hai phá lên cười. Nó chưa bao giờ nghĩ rằng có ngày nó và Ellen lại gần gũi và thân thiết như lúc này. Nó muốn tiếp tục câu chuyện như để giải tỏa những thắc mắc trong lòng một cách thật thản trọng:

- Nhưng sao cậu nghĩ tớ biết đường tới Menvor?

- Tôi không biết! Tôi chỉ quen mỗi bạn từ khi đến Morgus. Và tôi hy vọng rằng sẽ bạn sẽ giúp tôi... hoặc đơn giản là đi cùng!

Nụ cười tắt ngay trên gương mặt nhợt nhạt vì lạnh của nó, thay vào là cái gì đó như lửa cháy âm ỉ trong dạ dày khiến người nó như muốn nổ tung. Nó lên tiếng phá tan cái khoảng lặng u ám đang bao trùm bốn xung quanh nó và Ellen:

- Thật may là tớ đã đến Menvor thăm bố mấy lần và hy vọng là giờ tớ vẫn nhớ đường!

- Hy vọng thế!

Con sư tử bỗng đứng phóng vọt lên. Dây Angasdill sừng sững hiện ra với những mảnh đá chơ chọi chứa đầy nguy hiểm. Gió càng lúc càng thổi mạnh hơn cuốn theo cảm giác giá buốt khủng khiếp tạt mạnh vào mặt và hai bàn tay trần của nó. Nó bay càng lúc càng cao, không khí trở lên loãng hơn khiến nó khó thở và ho sặc sụa. Tay chân nó bắt đầu trở lên lạnh cóng và người thì run lẩy bẩy. Ellen ngồi ngay trước nó nhưng cô không hề tỏ ra bất cứ dấu hiệu nào của sự yếu ớt trước cái lạnh thấu xương. Nó tự hỏi, không hiểu đó có phải là con gái không nữa.

Một cú lộn vòng điệu nghệ kéo một luồng gió tạt ngang mặt khiến nó như muốn đứt hơi lúc con sư tử bay đó vượt qua đỉnh núi cao chót vót của ngọn Angasdill. Ngay sau đó là cú thả mình rơi tự do với một tốc độ còn khủng khiếp hơn lúc nó lao từ mặt đất lên khiến Carl phải gì chặt vào sợi dây chới với Ellen. Không khí tràn về trở lại sau một cú đập mạnh vào không khí của con sư tử để bay lên khi họ cách mặt rừng chừng vài mét.

Carl thả lỏng người, cố gắng hít hà tối đa có thể nguồn không khí mà nó tưởng chừng như đã bị ai đó hút cạn ra khỏi người cả thế kỷ nay. Loáng thoáng sau những rặng cây già cao vút, ánh sáng hắt ra từ những ngôi nhà nằm vắt vẻo trên những ngọn cây báo hiệu điểm đến tiếp theo là thị trấn Losswaft. Nó mau chóng nhắc nhở Ellen:

- Quẹo phải đi, chúng ta sẽ bay xa thị trấn nếu không muốn bị những cung thần bắt được hai đứa trẻ chưa đầy 18 tuổi bay lang thang vào ban đêm.

Ellen giật mạnh tay ra hiệu cho con thú cưỡi bay theo hướng Carl chỉ. Cô hỏi nó:

- Sao ở đây người ta lại làm nhà trên cây vậy?

- Vì ở đây có nhiều sinh vật nguy hiểm, chúng rất hay xuất hiện vào ban đêm. - Nó trả lời. Bỗng chốc nó cảm thấy mình trở thành một giáo sư uyên bác một cách lạ lùng.

- Vòng qua phía phải đồi, bay càng xa thị trấn càng tốt. Qua được bên kia chúng ta có thể nghỉ chân một lát! - Nó lại tiếp tục với vai trò người dẫn đường trẻ tuổi của mình.

Ellen phản ứng ngay:

- Bọn ta mới bay gần hai tiếng thôi mà?

Nó giải thích với giọng giống như của một người bản địa sinh sống ở đây đã rất lâu:

- Vì qua bên kia đồi sẽ là vùng đồng cỏ lớn. Vào thời gian này, khi đêm xuống sẽ có tuyết và gió mạnh. Chúng ta không thể bay trong điều kiện như thế được.

Chúng bỏ khá xa những ngôi nhà trên cây tại thị trấn Losswaft khi đường bay được vạch sẵn là sẽ lượn vòng theo đường chân đồi để đề phòng vài trạm canh xa của thị trấn được đặt bí mật và rải rác dọc theo sườn và trườn lên tận phía trên đỉnh đồi.

Một vùng đồng cỏ mênh mông hiện ra với lớp tuyết mỏng bao trùm khắp mặt đất khi chúng qua khỏi ngọn đồi của thị trấn Losswaft. Ngọn đồi nhìn giống như một con rắn đen khổng lồ, nằm vắt ngang trên vùng đồng cỏ, kéo dài đến tít xa. Ở đây tuyết đã bắt đầu rơi và gió ngày càng lớn, báo hiệu nửa đêm đã tới. Tìm được một nơi trên vùng đồng cỏ hoang vắng giữa trời đêm lạnh giá cuối tháng mười quả thực là một thử thách lớn.

Chúng cứ bay lòng vòng cho đến khi con sư tử bất ngờ đáp xuống một tảng đá lớn, nhô cao lên để lộ một chỗ trọ hạng sang tuyệt hảo. Hai đứa thu dọn hành lý xuống khỏi lưng con sư tử, lách thếch kéo đồng đồ vào trong hang.

Nó hít hà đủ kiểu vào đôi tay đã gần như đóng băng như một phản xạ tự nhiên mà nó nghĩ rằng có thể xua tan đi cái lạnh giá. Một cảm giác ấm nóng phả ra khắp người đúng lúc nó vừa kịp dựa lưng vào tường đá lạnh cứng, kéo sức sống trở về với mọi giác quan của nó. Ellen đã tạo ra một ngọn lửa rực rỡ cháy tí tách

trong không trung từ lúc nào. Nó thật sự bất ngờ và tự hỏi không hiểu sao cô bạn này lại có thể làm được điều đó:

- Làm sao cậu có thể?

Ellen trả lời một cách hết sức bình thản kiểu trò-trẻ-con-ấy-mà khi đang lau lau một mặt đá và cố tựa mình vào đó:

- Một chút phép thuật thôi mà!

Nó bỗng chốc cảm thấy mình giống đứa con nít ba tuổi chưa biết đến cái gọi là phép thuật. Nó hỏi tiếp:

- Nhưng ở trường đã ai dạy việc tạo ra lửa trong không trung đâu?

Ellen trở mắt nhìn nó. Trông cô có vẻ hoảng hốt, giọng lắp bắp khó hiểu:

- Tôi... thực hành thêm... ngoài giờ!

Mặc dù nó chẳng tin lắm nhưng nó biết rằng nếu cứ tiếp tục hỏi về vấn đề đó biết đâu chừng Ellen sẽ làm cháy luôn đầu nó chứ chẳng chơi. Nó nhìn lại túi xách, cố lôi ra hai chiếc áo choàng đi đường. Nó đưa cho Ellen một cái. Cô nàng nhận với một thái độ tò mò:

- Đưa tôi làm gì vậy?

Câu trả lời khiến nó thấy bối rối vì sự thiếu thông minh đột xuất của con người này:

- Cậu không lạnh sao?

Ellen gật gật hiểu ý trước kho cười cảm ơn với nó một cái. Nó trùm chiếc áo lên choàng người, dựa đầu vào tường suy nghĩ. Nó tự hỏi không biết giờ này bà chủ quán Danny đã biết về sự ra đi của nó chưa? Không biết mọi người sẽ nghĩ gì và có ai báo tin này với bố mẹ nó không? Đến tận lúc này nó vẫn không biết rằng mình đang hành động một cách bông bột đến như vậy. Có hai ba lần trong đêm nó bỗng nảy ra ý định muốn quay trở về nhưng rồi khi nhìn thấy Ellen đang say sưa ngủ với gương mặt tiêu tụy khác hẳn lúc nó mới gặp lần đầu, nó biết rằng nó là cơ hội duy nhất của cô lúc này để đi tìm mẹ. Tuy vậy, những thắc mắc cứ nảy sinh khiến nó cảm thấy rất khó chịu và nó quyết định phải khám phá bằng được trên đường tới Menvor.

30. Chương Xxix: Buổi Sáng Đầu Tiên

Chương 29

Buổi sáng đầu tiên

Carl thức dậy sớm vào sáng hôm sau với cái cổ cứng đờ và đau buốt. Nó không bao giờ nghĩ rằng nó có thể ngủ trong một cái hang nhỏ xíu với cửa hang đã bị tuyết lấp đầy một màu trắng xoá. Nó không phải là một công tử nhà giàu nhưng cũng chưa bao giờ ngủ giữa đồng nguyên hoang vu hẻo lánh như thế này. Nó cũng không được trang bị những kỹ năng tự vệ giữa thiên nhiên hoang dã mặc dù bố nó là vệ thần và mẹ nó cũng làm trong quân đội. Trong một thoáng nó tự cảm thấy mình vô cùng yếu đuối so với Ellen - cô gái hiện giờ vẫn đang ngủ ngon lành bỏ quên cái lạnh bên ngoài với lớp áo choàng đắp mà nó đưa tới qua bị lệch sang một bên. Mái tóc xoả ra và gương mặt mệt mỏi in hằn những suy nghĩ, rất có thể tới qua Ellen đã ngủ khá muộn, có thể là để nghĩ về mẹ cô.

Carl lồm cồm bò ra khỏi hang với cái lạnh thấu xương lùa vào gan bàn tay khi nó cố gắng vạch lớp tuyết phủ kín cửa để ra ngoài. Ở bên ngoài, trải một màu trắng xoá ngút ngàn tầm mắt bao trọn lên toàn bộ vùng đồng nguyên trống trải. Đôi lúc, lác đác trên nền trời mờ đục, thì thoảng có vài đám mây lơ đãng trôi bông bênh, phớt lờ cái giá buốt đang bủa vây khắp nơi xung quanh chỉ sau có vài tiếng của một đêm ngắn ngủi.

Carl bỗng thấy khát khô cổ, nó nhìn quanh quất hàng mong có một con suối nào đó vô tình mà vắt ngang qua cánh đồng cỏ trắng xoá nhưng điều đó hẫng như là vô lý. Sau một hồi suy nghĩ khá lâu, nó bỗng nảy ra ý tưởng đun tuyết để tạo nước. “Mình thông minh thật!” - Nó tự nhủ với mình khi cố gắng xua tan cái lạnh buốt cứ len lỏi từ những đụn tuyết mà nó cào cào để mang vào trong hang.

Nhưng một rắc rối nữa lại xảy đến, Carl tìm mãi mà không có cái gì để đựng trong khi đám tuyết trong tay thì đang rỉ rả chảy nước khiến tay nó trở nên cứng đờ vì lạnh.

Bỗng dưng, một vài tiếng động kỳ lạ mà nó nghĩ là tiếng động cơ vang lên và to dần. Nó đoán là chuyến tàu lửa đầu tiên của buổi sáng xuất phát từ ga Mindi phía bên kia dãy Angasdill, giờ đang băng qua con đường sắt vắt lên vùng đồng nguyên bên ngoài. Tiếng động cơ nghe vui tai và khiến nó cảm thấy nó không phải là con người duy nhất có mặt trên vùng đồng hoang chỉ toàn gió với tuyết này. Nó chợt nghĩ đến con sư tử trong đồng hồ độn những liên tưởng trước khi tự hỏi không hiểu con thú đó giờ đang ở trốn nào, chắc rằng nó đang bay lượn trong vô vọng để tìm kiếm một con mồi tươi sống vừa miệng trong một vùng thiên nhiên khô cằn và hoang dã này.

- Bạn làm gì với đồng tuyết đó? - Tiếng Ellen hỏi. Cô nàng đã dậy từ bao giờ, có thể vì tiếng động cơ tàu hoả đang trở lên lớn hơn rất nhiều.

Nó bất giác thả rơi đám tuyết trong tay, nhìn cô nàng với vẻ ái ngại. Nó trả lời:

- Mình muốn kiếm cái gì uống!

Ellen mỉm cười nhìn nó. Kiểu cười mà nó cho rằng cô đang cố tình hạ thấp phẩm giá cũng như kỹ năng sinh tồn của nó. Cô nàng nói:

- Để tôi! - Rồi nhào tay ra khỏi cửa hang, vốc một nắm đầy tuyết mang vào.

Ellen xoay tay còn lại trên cụm tuyết trắng xoá, giống kiểu người ta xoắn những dải socola lên chiếc kem ốc quế. Điều đó quả thực rất có hiệu quả. Cụm tuyết bỗng chốc tan ra thành nước, nhưng chúng không rơi lả tả mà cuộn gọn lại thành một quả cầu trong suốt và không ngừng chuyển động trên tay Ellen.

Cô đưa cho Carl bấp chập cái nhìn đầy tính nghi hoặc của nó về cách mà cô tạo ra một quả cầu nước biết xoay tròn trong không trung. Rồi cô lại làm một cái tương tự thế ỉnh. Cô mời nó:

- Bạn thử chứ?

Nó nhíu mày hỏi:

- Nhưng bằng cách nào?

Ellen lại cười, cái nụ cười mà giờ này nó cho là đã không còn hút hồn nữa mà chứa đựng đầy dẫy vấn đề.

- Nhìn tôi này!

Rồi liền đó là cô nàng đưa quả cầu nước lên miệng, hút dần từng tia nước xoắn xít tách ra từ đám chung trước khi nó cạn kiệt. Carl ngay lập tức liên tưởng tới cách những con nhện hút dịch tiết ra từ con mồi đã chết của chúng. Trông nó cũng na ná như thế này.

- Sao cậu làm được thế?

- Thì đưa lên và uống thôi! - Lại là cách trả lời kiểu trẻ con đó. Carl thực sự không hiểu cô nàng này nghĩ vậy thật hay cố tình trêu đùa nó.

- Ý tớ là - Nó nói chậm từng chữ - Sao cậu có thể tạo ra quả cầu nước đó?

Vài tiếng ậm ừ khó hiểu trước khi Ellen trả lời:

- Tôi đọc trong sách... đọc thêm!

Giờ thì nó có cần che giấu nữa, nó quyết định tấn công để tìm hiểu vấn đề gì phía dưới những câu nói và hành động bí ẩn của cô nàng này. Nó hỏi:

- Thậm chí cậu còn không cần đến thần chú?

- Tôi đọc nhỏ! - Ellen có vẻ bối rối.

- Tôi cam đoan rằng môi cậu không hề mấp máy! - Nó tiếp tục.

- Có mà... Rất nhỏ! - Ellen tránh ánh nhìn của nó.

- Thậm chí là đến những học viên đã tốt nghiệp Morgus cũng không thể nào làm thành thực điều đó chỉ với một câu thần chú đọc thầm! - Nó kiên quyết khẳng định - Trong khi cậu mới chỉ là học viên năm nhất!

Ellen không trả lời. Cô định bỏ ra ngoài nhưng nó kịp kéo ngay tay cô lại. Nó không thể để cô đi dễ dàng như thế được:

- Thực ra cậu là ai?

- Ta cần lên đường ngay! - Cô nói như quát vào mặt nó nhưng nó vẫn kiên quyết giữ chặt.

- Nếu cậu không nói thì tớ e là sẽ không thể giúp cậu được nữa!

Ellen giật mạnh tay ra khỏi cái nắm của nó. Cô nhìn nó chùng nửa phút trước khi chẳng nói chẳng rằng mà bỏ ra ngoài. Cô lao đảo bước đi trong lớp tuyết dày tới cả gang tay mà không hề nhìn lại.

Nó gào lên trước khi theo sau cô:

- Ellen! Đợi đã!

Nó đuổi kịp ngay khi cô nàng đi xa khỏi hang chừng hai mươi mét. Nhưng đúng lúc nó chỉ còn cách Ellen chừng năm bước chân thì từ trên không trung, một vật thể to lớn lao thẳng xuống chắn ngang trước mặt khiến nó ngã ra sau, hai tay tỳ lên mặt tuyết lạnh cóng.

Đó là con sư tử của Ellen. Nó đang nhìn Carl với ánh mắt rực lửa thanh trừng, bốn chân đã lên sẵn móng vuốt sắc cắm sâu vào nền tuyết và hàm nanh trắng muốt nhọn hoắt cũng đã được bày ra một cách lộ liễu. Carl không biết con thú này đang muốn làm gì nó nhưng hai chân của nó giờ đã run lẩy bẩy, một phần vì lạnh nhưng phần nhiều hơn là vì sợ.

Khi nó chưa kịp suy nghĩ lên hành động như thế nào thì con sư tử đã gầm lên một tiếng rùng rợn trước khi nhảy chồm lên về phía nó. Nó chỉ kịp lặn người qua một bên trước khi những cái vuốt sắc nhọn cắm phập một cách hung bạo vào ngay chỗ mà vài tích tắc trước là hai cánh tay của nó. Con thú điên cuồng nhìn nó. Carl tin rằng nó không thể bỏ cuộc nếu như không có tiếng ai đó vang lên với những từ ngữ nghe kỳ lạ:

- Mera! Cal talu in ken!

Con thú vẫn nhìn nó lừ lừ trước lúc quyết định lảng lạng bỏ đi. Khi con sư tử đi một đoạn đủ để nó cảm thấy yên tâm về mạng sống của mình, nó mới nhồm dậy. Nó thấy Ellen đang vội vàng tiến về chỗ nó với gương mặt thất thần. Cô đỡ nó dậy trong khi nó thì vẫn đang cố gắng suy xét xem giọng nói vừa rồi có phải của cô không.

Ellen hỏi:

- Bạn có sao không?

Nó như bị lôi ra khỏi trốn đầy suy tưởng xa mờ và đặt vào thực tại bởi câu hỏi đó. Nó mơ hồ đáp:

- À... Ừm... Ổn! Mình ổn!

- Ta vào trong hang thôi! - Ellen giục nó và định dìu nó vào nhưng nó gạt đi. Nó nói:

- Mình không sao mà! Mình tự đi được!

Khi hai đứa vào trong hang, Ellen lại nhóm lên ngọn lửa cháy rực rỡ trong không trung đó nhưng lần này có vẻ dè dặt hơn và tránh nhìn vào nó lúc làm phép.

- Tôi xin lỗi! - Ellen nói.

- Không sao! Cũng không có gì nghiêm trọng xảy ra và cũng may là tớ chưa tè ra quần! - Nó cố gắng giữ hài hước.

Ellen tiếp tục phân trần về con sư tử hiện giờ đang nằm ngay ngoài cửa hang và vẫn không ngừng nhìn nó với ánh mắt đỏ lòm:

- Nó không chỉ là thú cưỡi - Ellen nói - Nó còn là người bảo vệ cho tôi! Vừa rồi chắc nó hiểu nhầm rằng bạn muốn hại tôi lên...

Nó cắt ngang ngay:

- Đó không phải lỗi của cậu! Do mình đã quá tò mò!

Ellen nói, vẫn rất thận trọng:

- Chỉ là giờ không phải lúc để nói về tôi. Tôi sẽ nói khi cơ hội thích hợp đến!

Nó không nghĩ rằng việc chỉ có hai đứa ngồi trong một cái hang giữa cánh đồng đầy tuyết hoang vu, chưa kể có thêm con sư tử hộ vệ và lũ bọ đồng thỉnh thoảng bay ngang qua có gì là không thích hợp. Chả quá là thiên thời-địa lợi- nhân hoà ấy chứ. Nhưng nó không muốn có thêm điều gì căng thẳng hơn thế xảy ra lúc này. Nó cố gắng cho qua mọi chuyện khi nói:

- Vậy nếu có thể thì ta sẽ chia sẻ trên đường đến Menvor!

Ellen trở mắt nhìn nó. Có vẻ như nó đã nhóm lại chính ngọn lửa vừa tắt ở đâu đó trong ánh mắt cô nàng. Ellen nói:

- Bạn vẫn sẽ giúp tôi?

- Chỉ trong mười phút hoặc lâu hơn... tùy thái độ!

Ellen cười và nó cũng vậy. Hai đứa lại có vẻ hoà thuận mặc dù trong đầu hai bên vẫn có thêm những suy nghĩ riêng.

- Nhưng tớ có một điều kiện! - Nó nói trước lúc xuất phát.

- Điều kiện gì? - Ellen hỏi lại.

- Là cậu có thể gọi tớ là cậu xưng tớ không? Thay vì tôi và bạn? - Nó hỏi.

- Điều đó có gì khác nhau? - Ellen lại hỏi.

- Chỉ là cách nói thôi. Nhưng nghe cậu nói có phần xa cách lắm, không giống bạn bè! - Nó nói.

- Tôi... tớ sẽ!

Rồi cô nàng giật mạnh một nhúm lông trên cái bờm con sư tử để báo hiệu cho nó biết đã đến lúc xuất phát. Mặc dù Carl vẫn chưa thể quên cảnh con quái vật này nhảy vào lấy nó như một con thú thấy mồi ngon, nhưng nó vẫn cố gắng ngồi thật chắc. Chiếc dây thắt chặt eo nó khi con sư tử phóng vọt lên với tốc độ chóng mặt, xé dọc những làn không khí vẫn còn lạnh buốt của buổi sáng ngày đầu tiên nó rời khỏi Mindi.

31. Chương Xxx: Câu Chuyện Của Ellen

Chương 30

Câu chuyện của Ellen

Chúng bay cả ngày hôm đó. Chỉ dừng lại một chút để nghỉ vào bữa trưa cùng với chút bánh mà Carl mang theo. Con sư tử trong có vẻ đã quen với Carl hơn, nó thôi gầm hè khi Carl ném cho nó một mẩu mặc dù con vật này không ăn mà ngoảnh đi chỗ khác.

Đến gần chiều chúng đã bay qua con sông Honga- ranh giới ngăn cách giữa xứ Moris và xứ Pallux. Bỏ lại nhiều nhánh rừng nhỏ trợ trụ lại toàn thân và cành, một vài ngọn đồi phủ đầy hoa thược dược vài tháng trước thì giờ đã bị băng tuyết đóng chặt nhìn điêu tàn. Trán Pallux tỏ ra là một vùng khá hoang dã khi

đã gần đến tối mà chúng vẫn không hề nhận thấy sự tồn tại của một thị trấn hay ngôi làng nào trên đường chúng bay.

Ellen tìm được một cái hang tầm trung làm chỗ nghỉ chân trên sườn một ngọn núi thấp. Mặc dù đã thu lượm khá nhiều lá và cỏ khô nhưng thứ có ích nhất vẫn là quả cầu lửa của Ellen. Cô nàng càng ngày càng tỏ ra dè dặt mỗi lần làm một phép thuật trước mặt nó, ngay cả lúc cô tìm cách cứu vãn mái tóc không hiểu vì lý do gì mà bắt lửa khiến mái đầu của nó toả ra một mùi khét lẹt và cháy xém mất một vài chỗ. Trông khá thê thảm nhưng may là nó vẫn ổn và không bị bỏng ở đâu.

Cũng không hiểu bằng cách nào mà sau nửa giờ ra ngoài không cần Carl đi cùng, cô nàng trở về với một con thỏ tuyết trắng nõn và ít lá cây rừng. Nó lại được một phen ngưỡng mộ khả năng sinh tồn của Ellen. Nó luôn tự hỏi điều gì đã đào tạo một cô gái xinh đẹp trở lên hung bạo khi cô cố gắng cạo sạch lớp lông thỏ và đem nướng nó với kha khá ớt rừng nhồi trong bụng mà cô đã vô tình tìm được trong lúc đi săn.

Vị ớt rừng cay sẽ khiến nó cảm thấy nóng rát cổ họng. Các vị thần hầu như rất ít khi ăn cay mặc dù hiện giờ trời đang khá lạnh và cái vị nóng âm ỉ có thể phần nào giúp nó cảm thấy ấm áp hơn khi nghỉ ngơi trên đồng lá và cỏ khô nhộn nhạo.

Nó nói khi hai người đã ở vị trí ngủ của riêng mình và con thú cười cuộn tròn ngay bên ngoài cửa hang:

- Cậu săn bắn giỏi quá nhỉ?

Ellen khẽ trả lời:

- Cũng tạm được!

- Tớ hỏi điều này... - Nó ngừng lại để xem xét phản ứng của Ellen trước khi nói tiếp: - Cuộc sống của cậu quá khó khăn?

Ellen ngay lập tức quay lưng lại phía nó. Nó nghĩ rằng mình đã làm quá vấn đề và đối với Ellen bây giờ, nó vẫn chưa đủ là một người mà cô có thể tin tưởng. Nó đang định quay lại để bỏ qua vấn đề này thì bỗng có tiếng nói vang lên - tiếng của Ellen:

- Mẹ mất ngay khi tớ vừa được sinh ra!

Nó quay lại để đối diện với cô nàng. Trong đầu nó dấy lên nhiều suy nghĩ rất mâu thuẫn về điều cô nàng này vừa nói. Nó toan hỏi nhưng Ellen nói ngay:

- Tớ biết cậu muốn nói gì. Người đang ở Menvor chỉ là mẹ nuôi. Mẹ tớ và bà là bạn rất thân và bà hơn mẹ tớ 5 tuổi.

Nó không nói gì, chỉ lặng lẽ nghe câu chuyện của Ellen đang được chính cô nàng nói ra với nó.

- Bà nhận nuôi tớ từ ngay khi mẹ sinh tớ ra. Mẹ mất vì sinh khó. Tuy nhiên bà chỉ đến thăm tớ vài lần mỗi tháng, thay vào đó bà gửi tớ ột người vú nuôi tên là Gollny.

Cái tên Gollny nghe lạ tai. Nó cá là nó chưa nghe ai có cái tên như thế này trước đây nhưng nó không hỏi lại.

- Bà Gollny và tớ sống trong một túp lều nhỏ, rất sâu trong rừng, tách biệt với thị trấn bên ngoài. Khi tớ lớn hơn, tớ thường thắc mắc vì sao tớ và bà chỉ sống mãi ở nơi hoang dã đó vì tớ biết rằng luôn có một thế giới đông đúc và vui nhộn ngoài kia. Nhưng mẹ nuôi tớ trả lời rằng tớ khác biệt, và tớ chưa đủ trưởng thành để đón nhận sự khác biệt đó như một món quà. Đối với tớ lúc đó và cả bây giờ, sự khác biệt này chỉ đem đến tai họa và những điều kinh khủng hơn thế!

Carl không biết sự khác biệt mà Ellen nhắc đến là gì ngoại trừ việc cô nàng lúc nào cũng xinh đẹp, cuốn hút, tài năng và đại khái là rất rất bí ẩn. Nhưng nó không cho những thứ bên ngoài đó là thứ gì quá quan trọng, nó chắc rằng cô nàng có những tiềm ẩn bên trong. Hoặc là quá mạnh mẽ hoặc quá yếu đuối. Hoặc quá nguy hiểm hoặc quá siêu phàm.

- Tuy chỉ gặp bà có vài lần mỗi tháng nhưng tớ luôn coi bà là mẹ và bà cũng coi tớ như con gái. Bà kết hôn với một người và ông ấy cũng rất hay đến thăm tớ cùng với bà. Họ mang cho tớ nhiều đồ chơi đẹp, nhiều món ăn ngon và váy áo sặc sỡ. Nhưng không vì những điều đó mà tớ yêu quý họ. Đó là cảm giác ấm áp của

một gia đình mà tớ luôn hằng mong muốn. Ông bà không có con và cũng vì vậy tớ trở thành người thân duy nhất còn lại của hai người và ngược lại.

Carl chợt nghĩ đến bố mẹ nó. Không biết giờ này đã có ai báo tin cho bố mẹ nó về việc nó tự ý bỏ đi chưa và nếu có thì cảm giác của ông bà sẽ như thế nào? Tức giận? Lo lắng? Hay cả hai điều đó? Cơn mong mỏi muốn quay trở về bỗng chốc trào lên mạnh mẽ khiến nó cảm thấy dần vật khó chịu. Nửa nó muốn ở lại để chia sẻ với Ellen và tiếp tục giúp cô gái này tìm gặp mẹ ở Menvor, nửa nó lại muốn quay về để bố mẹ nó không phải nhọc lòng lo lắng.

- Hai tháng trước, chỉ ba ngày sau khi tớ được phép ra khỏi rừng và trở về sống bên cạnh họ như một gia đình thật sự, một tai hoạ bất ngờ ập đến. Ông bị giết bởi tên tay sai dưới quyền độc ác trong lúc cố gắng mở đường cho tớ và mẹ chốn thoát.

Carl thấy mắt Ellen long lanh. Những ánh lửa bên ngoài đang phản chiếu những giọt nước vừa trào ra khỏi khoé mắt. Ellen vẫn tiếp tục kể:

- Phải quay trở vào rừng. Nhưng hần không hề muốn tha cho tớ và mẹ. Quân lính của hần đuổi đến ngay trước khi tớ và mẹ chạm tay đến cánh cửa sau và bà Gollny cố gắng chặn cho tớ mũi tên từ một tay kị sỹ.

Kỵ sỹ? Nó không nghĩ ở Lithendu còn sử dụng chức danh này? Nhưng điều làm nó quan tâm hơn là tại sao những điều tệ hại đó lại có thể xảy đến với cuộc sống của một cô gái vừa bằng tuổi nó. Nó bỗng thấy mình kém cỏi và yếu đuối một cách lạ lùng.

- Giờ thì tớ chỉ còn mỗi bà. Tớ đã cố gắng liên lạc nhưng bà không hề trả lời kể từ khi bà đến Menvor. Đó là lần đầu tiên như vậy!... Và có nhiều điều khiến tớ chắc chắn rằng bà đang gặp nguy hiểm!

Ellen dừng kể. Nó không biết nói gì để xoa dịu cái cảm giác mà nó nghĩ rằng sẽ rất đau khổ và cực kỳ tuyệt vọng nếu nó quay trở về để lại cô một mình lúc này.

Cố gắng lắm nó mới nói được vài từ:

- Vậy thì chúng ta nên nghỉ ngơi để sáng mai lên đường sớm. Menvor vẫn còn khá xa đấy!

Ellen nhìn nó và hất ra một nụ cười gương gạo:

- Cảm ơn cậu đã giúp mình! - Ellen nói.

- Không có gì đâu! Đó là những điều mà bạn bè sẽ giành cho nhau. - Nó nói thật lòng. - Mà chiến tranh cậu nói... có phải là từ kẻ đã... - Nó tránh nói đến từ "giết bố cậu".

Ellen khẽ gật đầu.

- Hần sẽ không dừng lại cho đến khi hần đạt được tất cả mọi thứ!

- Không một vị thần nào có thể chống lại Hội Đồng. - Nó nhắc nhở.

- Hần ta không phải thần! - Ellen nói - Mà là tên ác quỷ!

Nó không biết nói gì thêm. Mọi thứ có vẻ đang lộn xộn và Ellen tỏ ra quá đỗi cương quyết về nguy cơ chiến tranh đang cận kề. Trong một thoáng nó đã tin rằng, ngoài kia, dưới những đợt tuyết rơi trắng xoá, người ta đang lâm than và khốn khổ vì chiến tranh. Có rất nhiều người đã phải chết bởi một cơn ác quỷ tàn bạo, khao khát thứ gì đó còn hơn là quyền lực và vinh quang.

Cả đêm đến sáng, nó cố gắng chớp mắt nhiều nhất có thể nhưng hầu như lần nào nhắm mắt lại nó đều vắng vắng nghe tiếng bố mẹ gọi nó trở về. Mỗi lần như thế nó đều choàng tỉnh với nỗi lo lắng bóp chặt vào từng thớ thịt. Nhưng rồi khi nhớ lại câu chuyện của Ellen, nó lại muốn ở lại để giúp mặc dù trong đầu nó vẫn chưa thôi những mâu thuẫn.

Sáng hôm sau, nó dậy muộn vì cơn buồn ngủ kéo đến vào lúc gần sáng khiến nó không tài nào kháng cự lại được. Hai đứa lại tiếp tục dong duổi trên cuộc hành trình đến Menvor. Càng đi lên phía Bắc, thời tiết càng dễ chịu hơn nhiều. Tuyết thưa hơn và gió cũng bớt gay gắt khi chúng hầu như không còn xé ngang, tạt dọc vào mặt nó lúc hai người bay ở tít cao để tránh xa những đoàn tàu hoả bất ngờ xuất hiện sau những rừng

cây rồi lại biến mất ngay sau những tán rừng thông khác. Thứ duy nhất để nhận ra vị trí của con tàu khi đó là những làn khói xám xịt mà chúng thải ra cùng tiếng động cơ xịch xịch vang lên rất đều đặn.

Ngày thứ hai trôi qua nhanh chóng khi bình minh của ngày mới lôi kéo nó ra khỏi một hốc cây lớn (là chỗ nó dùng để ngủ vì hai đứa không thể nào tìm ra được một cái hang nào quanh đó). Chỗ đồ ăn nhẹ ít ỏi mà nó mang theo chỉ còn đủ cho hai đứa một bữa sáng đơn giản, vì vậy nó quyết định chỉ đường cho Ellen về hướng thị trấn Sawtin, cách đường ray tàu hỏa chừng mười dặm về phía tây bắc.

32. Chương Xxxi: Cờ Đồ

Chương 31

Cờ đồ

Thị trấn Sawtin nằm trọn vẹn giữa hai cánh rừng dài và rộng, bao trọn lấy bốn mặt của những toà tường thành, hiện vẫn còn được giữ lại từ thời chiến tranh xa xưa vì nơi này khá cô quạnh và tách biệt. Carl đã có lần được bố dẫn đến đây trên đường ông đến Menvor để thực thi một công vụ nho nhỏ hồi nó mười tuổi. Nhưng hiện giờ con đường mòn dẫn vào Sawtin có vẻ rậm rạp và um tùm hơn rất nhiều bởi người ta đã xây dựng một con đường nhựa dài, ngoằn ngoèo, phẳng lì, rộng thênh thang dẫn từ trạm ga cũng mới xây Sawtin-Wickest vào bên trong cổng thành chính. Nó và Ellen phải đi bộ dọc theo đường mòn băng qua rừng đó để tránh bị những thị vệ gác thành phát hiện lúc bay lập lờ trên bầu trời. Và có điều thú vị là con sư tử bay lượn anh dũng như chúa tể bầu trời thực ra lại rất chậm chạp và nặng nề lúc đi lại bằng bốn chân trên nền đất cỏ vốn là nguyên thủy so với những con khác.

Thời tiết ở đây khá hơn ở Mindi nhiều, vẫn lạnh nhưng chưa hề có tuyết rơi phủ đầy mặt đất khiến con đường chúng đi bớt phần nhiều vất vả. Đến lúc này, nó tự dừng nhận ra hai đứa trông chẳng khác gì những tay tội phạm bị truy nã đang đi cùng với một sinh vật đột biến đã trốn thoát khỏi một trung tâm nghiên cứu động vật phép thuật nào đó và đang cố gắng bỏ trốn gia đình, pháp luật để đi trên con đường heo lánh hoang vu mà bình thường ít ai muốn bước tới.

Quá trưa, hai người mới đến được bìa rừng, ngay gần con đường đá dẫn vào cổng chính Sawtin. Trên suốt đường đi, nó đề nghị Ellen vào thị trấn để mua một vài cái bánh mỳ, gia vị và đồ ăn nhẹ với số tiền ít ỏi mà nó đã mang theo bởi nó nghĩ những người phụ nữ luôn muốn tự mình đi mua sắm để tỏ ra đảm đang và tháo vát những chuyện nội trợ gia đình, nhưng cô nàng bốp nát ngay ý tưởng đột phá của nó. Thay vào đó, nó mới là người được cử vào thành trong khi Ellen sẽ cố gắng kiếm vài con thú hoang cho bữa trưa muộn hôm đó, nếu có.

Vậy là nó cố gắng dùng mọi trí thông minh để bày đặt ra một cái cớ nho nhỏ cho nó để có thể vào trong thị trấn mà không bị cản vạ nhiều bởi những tay gác cổng rằng: nó có một người bà con đang thời kỳ hấp hối chờ nó đến phía trong thị trấn và nó đã vội vã đến ngay đây mà không mang được nhiều hành lý. “Nghe cũng tạm!”- Carl tự nhủ.

Những cột đá dày, cao, rêu mốc hiện ra thấp thoáng sau những bóng che của các tán cây rừng, giờ trông đã thưa thớt thấy rõ. Nó háo hức vì cuối cùng, sau hơn hai ngày ăn hang ở lỗ, nó cũng đã được tiếp xúc trở lại với nền văn minh của các thần. Con vui sướng trào lên khiến chân nó như nhịp nhàng và nhẹ đi rất nhiều sau hàng giờ liền đi bộ. Nó bước qua một gốc cây lớn, đối diện với cánh cổng thành đá sừng sững trước mặt của thị trấn Sawtin, xứ Pallux. Nhưng đúng lúc nó muốn bước thêm một bước nữa ra vùng sáng mạnh, nó nhận ra một dấu hiệu cảnh báo khác thường và đôi chân nó nặng chịch suy tư và lưỡng lự.

Một lá cờ đồ với biểu tượng cây trắng bên trong được treo ngay ngắn trước cổng thành. Những barie được kéo xuống ngăn cản bất cứ sự ra vào bất thường nào. Lính canh được tăng cường nhiều thêm trên những bức tường thành dày đặc với thanh gươm dài và nặng treo trang bị ngay ngắn bên hông. Carl biết dấu hiệu đó. Hồi nó còn học ở trường giáo dục văn hoá, khoảng năm lớp năm hay sáu, người ta có giảng dạy một môn

là “Lithendu học”. Trong mỗi tiết, chúng sẽ học một vài thứ khác nhau như về: địa lý, lịch sử hình thành, văn hoá vùng miền... và cả về những quy tắc trong điều hành cũng như đảm bảo an ninh của Hội Đồng. Có những dấu hiệu được quy ước chung nếu như có tình huống khẩn cấp cần được loan báo đến người dân tức thì, chẳng hạn như chiến tranh, bệnh dịch hay thảm hoạ thiên tai. Khi một nơi nào đó ở Lithendu xảy ra một trong những sự cố đó, người ta sẽ bắn pháo hiệu lên cao cả trăm dặm để cảnh báo tới các ngôi làng, thị trấn khác và đến tận Menvor, giúp họ có những chuẩn bị tối cần thiết về trị an, lương thực, thuốc men... trước khi người đưa tin chính thức được cử đến. Và khi nhận được tín hiệu đó, người ta sẽ treo một lá cờ như lá cờ hiện đang được treo trên cổng thành Sawtin lúc này để cảnh báo người dân, khách thăm quan du lịch... và mọi cổng chính phụ sẽ được phong tỏa, người dân bên trong sẽ ở yên đó cho đến khi lệnh chính thức từ Menvor được ban xuống. Còn người bên ngoài muốn vào sẽ phải qua rất nhiều những biện pháp nhận dạng để được chấp thuận cho trú tạm, thậm chí là bị bắt giam không ăn uống cho đến khi chứng minh là mình hoàn toàn vô hại.

Lá cờ được treo hiện giờ là màu đỏ. Màu đỏ là biểu trưng cho chiến tranh. Vậy là có chuyện chẳng bình an đang xảy đến với Lithendu. Lệnh giới nghiêm đang được ban ra ở Sawtin. Biểu hiện là những barie chắn, những Vệ Thận trang bị kiếm, cung sáng choang. Carl nhận ra hai điều: một là nó không thể vào thành lúc này vì nó không hề mang một chút gì giấy tờ nhận dạng bản thân. Hai là, những gì Ellen nói có thể là sự thật, chắc chắn người ta đã bắn dấu hiệu cảnh báo chiến tranh từ một nơi nào đó gần nơi Ellen sống và Sawtin đã nhận được.

Nó vội vàng lùi lại vào trong rừng. Ellen nhìn nó ngỡ ngàng:

- Có chuyện gì vậy?

Nó chỉ cho Ellen lá cờ. Nhưng có vẻ cô nàng không nhìn ra hoặc cố tình phủ đi những nguy hiểm từ dấu hiệu đó. Cô hỏi lại:

- Là sao?

- Cậu bị mất trí à? - Nó nói trong đôi chút tức giận - Cậu không nhận ra lá cờ sao?

Ellen gật gật:

- Có nhưng...

Nó lấy tay bịt miệng Ellen ngay trước khi một con ngựa bay đang dầm dề lao tức tốc vượt qua một rừng cây phía trước. Những chiếc móng đóng đinh sắt đập gọn gàng trên nền đường đá cứng nhắc và tiếp tục lao đi với tốc độ tối đa có thể. Carl nhận ra biểu tượng của Menvor trên vạt áo choàng người loan báo đang cười trên con ngựa đó.

Nó kéo tay Ellen, hai đứa chạy sâu hơn vào chỗ những tán rừng đậm để tránh bị phát hiện và để không phải chuốc lấy thêm rắc rối.

- Có chuyện gì vậy? - Ellen lại hỏi.

Nó bắt đầu trở lên bực bội. Nó nói khá nặng trong khi vẫn cố quan sát người loan báo sau một thân cây lớn.

- Cậu không thấy dấu hiệu cảnh báo chiến tranh sao?

- Lá cờ đó? - Ellen hỏi lại.

Nó quay nhìn Ellen. Tự hỏi về điều gì trong những thứ chúng ăn hoang dại trong rừng làm cô nàng trở lên mất trí.

- Đúng thế! Lệnh giới nghiêm rồi!

Ellen có vẻ hoang mang. Cô hỏi :

- Vậy là không vào được thị trấn, đúng không?

- Tất nhiên! - Nó trả lời không cần nghĩ.

- Vậy ta đi đường nào đây? - Ellen hỏi.

Nó suy nghĩ mất một lúc trước khi vạch ra hai con đường:

- Một là quay lại đường mòn, hai là băng qua khu rừng phía trước. - Nó nhấn mạnh thêm về phương thức di chuyển - Cả hai sẽ đều phải đi bộ, ít nhất là đến khi đủ xa để lính canh Sawtin không nhìn thấy.

- Cánh rừng này dẫn đi đâu? - Ellen lại hỏi và chỉ về cánh rừng trước mặt.

- Tớ nghĩ là vòng qua thị trấn. - Nó không chắc chắn khi trả lời.

- Nhưng sẽ rất dễ bị lạc nếu ta đi bộ!

Nó chưa nghĩ đến điều đó. Nhưng rồi mọi thứ lại trở lên sáng như ban ngày. Nó vội vàng lục túi đồ của nó mang theo. Và cái la bàn được lôi ra ngay sau đó.

- Cái gì vậy? - Ellen hỏi khi nó chường ra cho cô nàng xem.

- La bàn - Nó trả lời - Thứ giúp ta không bị lạc.

Vậy là yên tâm. Chúng quyết định đi vào khu rừng ngay phía bên phải thị trấn, cứ hướng thẳng theo phương bắc thì sẽ đến Menvor được nhanh hơn thay vì sẽ không phải quay lại mui dăm đường mòn rậm rạp.

Trời ngày càng tối hơn và khu rừng càng trở lên u mịch với những cành cây trơ trụi, thẳng đuột, cao vút và xằn xụi. Có vẻ đây là một khu rừng cổ thụ bởi Carl để ý thấy trên nhiều tầng đá, rêu mọc thành nhiều tầng dày trơn trượt. Phải cố gắng lắm nó mới trụ vững trên những bước đi siêu vẹo, nghiêng ngả. Ellen cũng không có gì là thành thạo kỹ năng đi trong những khu rừng loại này. Con sư tử đi sau cùng, rõ ràng nó đang cố tỏ ra là một tên giám sát cử khôi khi nó cứ không ngừng ngo trái, nghiêng phải với ánh mắt sắc bén lia thành những hàng chớp đồ lôm, trông cũng ma mị không kém gì hơi hướng của khu rừng này.

Mỗi bước đi là một dấu ấn của sự mệt mỏi. Carl không rõ là vì nó đói hay đôi chân của nó đã hoạt động hết công suất mà càng lúc nó càng cảm thấy mình khó mà có thể đi tiếp nếu không dừng nghỉ để hồi phục sức. Đầu nó bắt đầu quay mòng mòng với những hình ảnh méo mó khó hiểu.

- Mình nên nghỉ lại một lát đã! - Nó gợi ý - Trời cũng tối rồi!

Ellen cũng có vẻ thấm mệt. Cô nàng ngồi phịch xuống một tảng đá bóng lưỡng, dăm chiêu nhìn vào không không vô tận trong bóng đêm đang đe dọa ập đến nhanh chóng xung quanh. Có vẻ cô nàng đã tự hỏi như nó rằng không biết bao giờ thì khu rừng này mới kết thúc.

Đốt lại ngọn lửa không khói không mùi, Ellen một lần nữa mang hơi ấm trở về cho cả hai đứa khi chúng quyết định nghỉ chân trong một khoảng trống với nhiều tảng đá lớn xếp vòng quanh. Chúng đánh chén nửa phần lớn thịt thỏ còn sót lại mà hồi chiều con sư tử đã săn và mang về cho chúng. Carl cá rằng nó đã kiếm được nhiều hơn thế nhưng lại chỉ cho tụi nó có một con. Nhưng đó cũng là món thỏ nướng ngon nhất vì cái bụng đang đói cồn cào hiện giờ của nó, thêm khát được có một chút đạm và chất béo động vật. Nói vài câu chuyện phiến trước khi nó lôi trở ra hai cái áo choàng dạ nó mang theo và chia đều, làm chần chập cho hai đứa.

Suốt cả tối đó, khi nó đã chọn inh chỗ nằm cạnh một tảng đá lớn với lớp lá khô tạm làm đệm, nó cứ bần khoăn, trần trọc về tất cả mọi chuyện đã và đang xảy đến. Nó không muốn nghĩ quá nhiều nhưng có vẻ, kể từ lúc nó quyết định giúp Ellen đến Menvor bằng con đường không chính thống (ý là không đi bằng tàu hỏa) thì nó đã bỏ qua khá nhiều thứ và cũng nhận được nhiều điều quan trọng tương tự.

Nó chợt nghĩ về dấu hiệu chiến tranh ở Sawtin. Nó biết là có những điều cực kỳ tồi tệ đang xảy ra ngoài kia. Nó tự hỏi không biết có ai đã bị giết không và chúng đã lan tràn đến đâu? Nó muốn biết tình hình gia đình nó hiện giờ thế nào và vì sao cuộc chiến này lại diễn ra. Nó cần thông tin, nó cần phải trở về. Đi lang thang trong rừng như thế này thật quá nguy hiểm. Nó ý thức rằng mọi việc nó làm với Ellen suốt ba ngày qua có vẻ chỉ là chút bốc đồng không đáng có. Lẽ ra nó lên khuyên cô nàng ở lại Mindi và chờ hồi đáp của mẹ hơn là lặn lội nguy hiểm đến Menvor. Ellen biết về cuộc chiến đang diễn ra và có vẻ cô nàng còn che giấu nhiều điều về thân thế của mình với nó.

Rồi nó nghĩ về lời tiên tri mà nó gần như đã cho là đồ xỏ lá nhăng nhút suốt cả tuần nay. Lời tiên tri đã nói về chiến tranh, phải chăng nó là đây? Và nếu đúng là thế thì nó sẽ phải chết trong cuộc chiến đó. Lỗi sợ hãi bắt đầu vây kín nó như cái lưới đang vớt lên một con cá lực nhỏ nhoi giữa đại dương. Vậy thì nếu còn ở ngoài, nó và Ellen sẽ càng dễ gặp điều chẳng lành hơn. Nó quyết định sẽ khuyên Ellen quay về Sawtin, tìm kiếm một cơ hội giúp cả hai an toàn. Người ta sẽ cho phép thôi. Cùng lắm là nó sẽ bị nhốt trong ngục. Đó còn hơn là chết mất xác trong rừng thế này. Nó quyết định ngay điều đầu tiên nó cần làm vào sáng mai là khuyên Ellen trở về, trước khi mi mắt nó lặng trĩu suy tưởng cảm giỗ và nó chìm sâu vào giấc ngủ.

Nó bật dậy khi cảm nhận được có khá nhiều nước rơi xuống áo choàng khiến người nó ướt sượt vài chỗ và lạnh cóng. Nó tưởng là mưa nhưng hình như không phải, nước chỉ rơi có một vài giọt quanh chỗ nó và ngừng hẳn. Con sư tử vẫn ngủ im lìm trên một tảng đá gần đó, ánh lửa đã tắt từ bao giờ, không gian xung quanh trở lên đen đặc và tĩnh mịch đến rợn người. Nó nhìn mãi từ trái sang phải rồi lại từ phải sang trái nhưng không thấy Ellen đâu. Một nỗi lo sợ ập đến. “Phải chăng là cô nàng bị kẻ nào đó bắt cóc trong lúc nó ngủ?”- Nó nghĩ. Nhưng rồi nó lại tự phủ định ý tưởng đó bởi nếu thế thì chúng đã bắt luôn cả nó rồi. “Hay là họ không thấy nó?” Không thể nào, nó chỉ cách Ellen vào lần cuối nó nhìn thấy cô có vài bước chân. Thậm chí một tên cận nặng cũng có thể nhìn thấy nó. Vậy là nó quyết định đi tìm, nhưng nó không dám hét lên tên cô vì sợ sẽ đánh động cái gì đó từ trong bóng đêm.

Và rồi ngay sau lúc nó khoác tấm áo choàng lên người, nó nghe có vài tiếng rì rầm cùng một thứ ánh sáng tím trắng, sáng loá lên phía sau một gốc cây lớn cách chỗ nó đứng chừng hai chục bước chân.

33. Chương Xxxii: Strigost

Chương 32

Strigost

- Cậu đang làm gì vậy? - Nó hỏi khi phát hiện ra người tạo ra thứ ánh sáng tím đó là Ellen. Cô nàng đang núp vào sau một gốc cây, với hai tay nắm chụm vào một thứ gì đó, rất sáng.

Thấy nó, Ellen bất ngờ đứng bật dậy, đáng rơi vật đang cầm trong tay. Cô nhìn nó kinh hoàng:

- Không có gì đâu. Chỉ là...

Cô định nhặt lại vật đang toả sáng dưới đất nhưng nó đã nhanh hơn. Nó cầm thứ đang tỏ ra nóng ran lên khỏi mặt đất cứng. Và trong một vài tích tắc ngắn ngủi, nó vắt vật đó trở lại ngay dưới chân Ellen. Thứ đó tắt ngúm và im lìm.

Nó không biết rằng mình nên làm gì, nên cư xử ra sao. Nhưng điều đầu tiên nó nghĩ đến là phải lùi lại, tránh càng xa con người trước mặt nó càng tốt. Nó đã lùi lại chừng mười bước, tránh xa tầm tay với của Ellen và nhanh chóng nhặt lên một hòn đá ngay đó để làm vật tự vệ.

Nó gất lên:

- Là cô?

- Có chuyện gì vậy? - Ellen trả lời nó bằng một thứ giọng mà nó coi là sự giả dối trắng trợn.

Nó tiếp tục quát lên:

- Cô là chủ của nó! Cô là kẻ đã đột nhập vào trường tối đó, phải không?

Mặt Ellen trắng bệch. Mắt mở to. Cô nói:

- Làm sao cậu biết...

Nó ngắt ngang, nó không muốn cô ta đặt câu hỏi cho nó:

- Và cũng chính cô gửi chiếc huy hiệu đó đến cho tôi khi tôi nằm trong bệnh xá, đúng không?

- Đúng nhưng điều đó...

- Và tôi còn biết những kẻ đi cùng cô là ai! - Nó tiếp tục, phớt lờ câu nói dang dở của Ellen. - Cô là kẻ đã giúp chúng vào trường! Và cũng có thể cô là kẻ tiếp sức cho chúng vào Lithendu, đúng không?

- Chúng? Ý cậu là gì? - Ellen hỏi.

- Lũ tiên! Hai tên mặc đồ đen đã đi cùng cô! Kẻ đã xâm chiếm giấc mơ của tôi để giành lại nó! - Nó chỉ tay về cái huy hiệu nằm ngay dưới chân Ellen.

Ellen gạt phăng đi. Cô ta tiến thêm vài bước nhưng nó vội lùi lại. Tay nó vẫn cầm chắc hòn đá. Nó giờ cao và nói:

- Đúng yên đó!

Cô ta vẫn có tỏ ra ngây dại trước mặt nó. Cô ta nói:

- Nghe này! Họ đúng là tiên nhưng tớ chắc rằng cậu đang hiểu nhầm câu chuyện rồi!

- Không nhầm lẫn gì hết! Cô đã giúp bọn chúng xâm nhập Lithendu. Giờ thì cô hài lòng rồi đấy! Bọn chúng đã mang chiến tranh trở lại nơi này! Tại sao cô làm thế? - Nó không biết mình cảm thấy giận dữ như thế nào khi nói những lời đó nhưng quả thật, nó đã cảm thấy rất ghê tởm con người mà nó đã từng coi là bạn này.

- Bọn tôi không gây ra chiến tranh! - Ellen cũng bắt đầu không giữ được bình tĩnh, cô ta hét vào mặt nó - Bọn tôi chỉ là nạn nhân của nó!

- Bọn tôi? - Nó lặp lại - Vậy ra cô chấp nhận bán đứng cả giống loài mình chỉ vì hai từ “bọn tôi” đó thôi à?

- Cậu khinh miệt các tiên đến thế sao? - Mắt Ellen dóm lệ khi cô nói những điều đó.

Trong một thoáng, nó bắt đầu cảm thấy rằng mình đã đi hơi quá xa trong vấn đề này và dường như nó đã làm Ellen tổn thương thật sự. Nhưng rồi nó chợt nhận ra, nó không thể yếu đuối. Nó trả lời dứt khoát:

- Đúng! Tôi đã tưởng chúng có thể khác sau ngần đó thời gian. Nhưng tôi đã nhầm, chúng là ác quỷ, chúng không bao giờ đáng được tôn trọng!

Một quả cầu lửa vụt qua, cách đầu nó chừng hai phân ngay trước khi nó kịp nhảy qua một bên để tránh bị thiêu rụi. Nó quát lên:

- Chắc chúng đã dạy cô những thứ đó đúng không? Chẳng lẽ những phép màu của thần không đủ cho cô sao?

Lại một quả lửa bay vụt đến nhưng lần này nó đã bay lệch đích quá xa. Quả cầu đập vào một cây gỗ gần đó và tàn lụi khi vừa chạm xuống nền đất lạnh ngắt. Ellen có vẻ không muốn ngừng tay, khi quả cầu thứ ba bay vọt đến và làm xém mất một mảnh vạt áo của nó khiến nó phải cuống cuống đập bằng cách nắm chặt tay. Nó cảm nhận sức nóng khủng khiếp và sự tê rất lan ra khắp lòng bàn tay nó.

Nó cũng đáp trả nhưng không bằng cầu lửa, vì nó đâu đã được học làm điều này. Thay vào đó, nó ném những hòn đá mà nó nhặt được về phía kẻ đang cố gắng muốn thiêu chín nó trong rừng.

Nhưng khi nó vừa nhặt lên viên đá thứ hai thì con sư tử của cô ta lao đến từ phía phải, quật đổ nó xuống đất một lần nữa khiến nó không tài nào cử động được. Hai chân trước của con thú đè chặt hai tay khiến nó cảm thấy tê dại cả lòng bàn tay. Con vật gầm lên trước khi có ý định bổ nhào tới và cắn xé nó tan tành. Nhưng rồi, cũng giống hệt cách đó gần hai ngày, chủ của nó lại ra lệnh cho nó dừng lại bằng một thứ tiếng nghe nhói tai:

- Mèra!

Nhưng lần này con vật vẫn không buông nó ra, hai tay nó vẫn bị khoá chặt mặc dù con thú đã thôi ý định cắn những cái răng to đùng đầy đốt dài vào cổ nó. Nó cố gắng dùng mọi sức lực mà nó có để thoát khỏi những thứ ghê tởm này nhưng vô vọng.

- Mèra! - Cô ta lặp lại và tiến đến gần con thú hơn đúng lúc nó gầm lên một tiếng thống thiết.

Ánh mắt đỏ lòm của con sư tử vẫn dán chặt vào mặt nó trước khi nó bắt ngờ lăn kên sang một bên. Ellen hốt hoảng nhìn quanh, còn nó thì vừa kịp nhận ra điều gì đã hạ gục con vật to lớn này. Ngay bên mạng sườn phải, có năm cái gai lớn (trông như những mũi tên mà người ta hay phi ra từ những ống thổi nhưng trông sắc sù và rêu mốc hơn) găm sâu vào lớp lông dài và rậm của con sư tử. Máu từ đó chảy ra ngày càng nhiều.

Nó cố gắng gạt chân con vật ra khỏi người trước khi lế một mũi tên tương tự bay vụt qua trước mặt. Ellen thì vừa phóng ra một cửa cầu lửa về hướng mà cô ta cho là vị trí của những tên xạ thủ bóng đêm giấu mặt.

Trong vài giây ngắn ngủi của khoảnh khắc quả cầu lửa phóng ra và kéo theo một vệt sáng dài, soi rõ hơn vùng tối giữa những cái cây sần sùi trong rừng, Carl nhận ra những hình thù nhỏ bé, nhẩn nha sau lớp da sần sùi màu nâu xám. Những cánh tay dài vươn ra, không ngừng quăng quật vào trong không trung trong khi một bộ mặt xấu xí, cứng nhắc và khô khốc thì liên tục phóng ra những mũi tên nham nhở về phía chúng. Nó gào lên báo hiệu cho Ellen trong vô thức:

- Lũ Strigost đấy!

Cô ta quay lại nhìn nó và hỏi lại trong khi cố gắng phóng thêm một quả cầu lửa khác:

- Cái gì?

- Strigost! - Nó thì thậm chí đã bước đến gần Ellen.

Lần này, quả cầu của cô ta đập trúng một con Strigost khiến nó bay ngược trở lại và đập vào một thân cây ngay đó, gãy vài cánh tay và cháy tàn lụi.

Đoán rằng cô ta định hỏi lại lên nó đã đưa tay lên ngăn trước nhưng cô ta gạt phăng nó ra và nói còn lớn hơn trước đó:

- Cậu định làm cái gì vậy?

Hai quả cầu được Ellen phóng ra cùng lúc nhưng chỉ một quả trúng đích. Nó đẩy văng một con khỏi thành lũy đang ngày càng đông lên của chúng khiến con vật bắt lửa và kéo một vài con khác cháy theo khi những cánh tay của nó không ngừng vung vẩy trong sự đau đớn của những ngọn lửa đỏ lòm, sáng rực.

34. Chương Xxxiii: Magistry

Chương 33

Magistry

Nó không phải là đứa tinh mắt, đặc biệt là trong màn đêm hiu hắt với thứ ánh sáng duy nhất là từ một vài khe hở lộ ra trên trần của khu rừng tối thui tối lụi và những quả cầu lửa được Ellen bắn ra không ngừng, nhưng nó có thể thất rõ ràng một loạt tên có tới cả chục chiếc vừa được lũ Strigost phóng ra, đang xé gió tiến về phía chúng. Phản ứng duy nhất mà nó hành động là nhảy chồm tới Ellen, đẩy cô ta về một bên ngay vừa kịp lúc những mũi tên gai cắm phập nhất loạt vào những thân gỗ hay đập phải đá vỡ tan ra trong rừng. Nó hoảng hồn nhìn lại khi nhận ra mũi tên gần nó nhất chỉ cách mắt cá chân có ba phân và may mắn thay mọi bộ phận khác trên người đều chưa có dấu hiệu mất mát hay đau đớn.

Ellen thì đang dẫy dựa, cô cố gắng đẩy nó ra với một sức mạnh kinh khủng. Nó bị hất văng sang một bên và ngay lập tức nó lặp lại hành động bịt miệng trước khi cô nài hét toáng lên vào mặt nó điều gì đó. Lần này, nó nhất quyết không buông ra để chúng không rơi thêm vào nguy hiểm vì hang động ngu ngốc như thế. Nó thì thầm:

- Cô bị điên hả? Lũ Strigost đó!

Cô ta ầm ừ câu gì đó nó không nghe nhưng nó đoán là cô ta nói “Strigost thì làm sao?”.

- Cô không đọc truyện cổ bao giờ à? - Nó nhớ về những câu truyện được nghe từ thời còn bé xíu. Luôn có Strigost trong mọi câu chuyện. Những sinh vật bé nhỏ nhưng đông đúc, sống sau những gốc cây cổ thụ già nua ở tít sâu trong rừng và luôn muốn tiêu diệt đến tận cùng những kẻ xâm phạm trái phép lãnh địa của chúng. Hồi đó, nó luôn coi chúng là hình tượng hư cấu nhưng giờ thì nó biết chúng là thật, thật hơn cả nó bây giờ. Và nó cũng tự hỏi, chúng đông đến cỡ nào sau ngàn ấy năm tồn tại trong những câu truyện cổ. Nó nói tiếp: - Lũ Strigost đó, chúng chỉ nghe thôi, không nhìn được! Nên im đi! Nếu cô còn muốn sống sót!

Ellen như hiểu ra. Cô gật đầu và ra dấu cho nó thả tay và thì thầm đáp trả:

- Sao cậu không nói sớm cho tôi biết?

- Tôi đã cố rồi đấy thôi!

Lũ Strigost đã ngừng tấn công nhưng chúng vẫn tiếp tục di chuyển về hướng bọn nó đang nằm trên mặt đất. Bất ngờ Ellen lại hốt hoảng nói:

- Sater!

- Ai? - Nó hỏi!

- Sater! Nó vẫn đang nằm đó! - Ellen chỉ tay về phía con sư tử nằm cách nó chừng mười mét. Đến lúc này nó mới biết con vật đó có tên là Sater, sau ngàn đó ngày đi cùng.

Máu vẫn không ngừng chảy từ chỗ những mũi tên cắm vào trên mạng sườn con thú. Trông nó đang yếu dần, nó thở nhẹ trong thoi thóp.

- Ta phải cứu nó! - Trông Ellen rối trí.

- Cứ để nó nằm đó là tốt nhất! Nếu ta làm gì lúc này thì chỉ khiến lũ Strigost phát hiện ra ta thôi! - Nó gợi ý.

- Nhưng chúng sẽ giết nó mất! - Ellen nói ghen lại.

- Hy vọng là nó không gây ra tiếng động gì! - Nó nói.

Nhưng con thú có vẻ không biết những gì Carl vừa nói, nod bất ngờ gầm lên một tiếng thống thiết trước khi nó nằm im lìm. Điều đó thể hiện nó đã chết. Carl biết vì ngay sau đó Ellen cũng gào lên và lao về phía con sư tử. Cô ta oà khóc và run rẩy sờ trên người con vật.

Nhưng nó biết rằng điều đó quả là một sai lầm khủng khiếp. Lũ Strigost bắt đầu sôi động trở lại, chúng hướng về phía Ellen và con sư tử. Những mũi tên được chúng bắn ra không ngừng. Một mũi tên bắn ngay trúng vai Ellen nhưng cô ta vẫn không rời con vật.

Nó không thể để cô ta chết. Nó không hiểu vì sao nó lại suy nghĩ thế sau khi biết tất cả mọi chuyện về cô. Có thể chỉ là nó không muốn nhìn tâm chứng kiến một người mà nó đã từng coi là bạn bị chết ngay trước mặt mà nó lại không hề làm gì. Dù quyết định lúc này của nó là sai lầm nhưng nó không có thời gian để nghĩ quá nhiều. Nó phải làm gì đó trước khi quá muộn.

Nó nhặt lên một hòn đá, nhắm hướng con Strigost đang tiến gần Ellen nhất. Nhưng ngay khi nó vừa ném, hòn đá bắt lửa, đập vào con quái vật tỵ hon khiến nó văng xa cả nửa dặm. Ngay sau đó là hai quả cầu lửa khác bay tới, đẩy lùi một đợt tấn công khác của hơn chục con Strigost đang lăm le phun tên.

Nó tưởng Ellen đã hồi phục và bắt đầu tấn công trở lại nhưng không phải, cô ta vẫn đang gục mặt vào co sư tử. Nỗi đau như lan toả thêm vào không gian sau mỗi tiếng khóc nấc lên của cô gái. Nó không biết kẻ nào đã phóng ra những quả cầu lửa vừa rồi nhưng điều đó quả thật có vẻ đã tạo hiệu quả hơn cả mong đợi. Lửa bắt thành một bức tường ngăn lũ Strigost tiến thêm, tạo cho hai đứa thêm thời gian ít nhất là nếu chúng muốn thoát thân. Nó tiến về phía Ellen:

- Chúng ta phải đi ngay thôi! Lũ Strigost đang tiến đến ngày càng đông thêm! - Nó nhấn mạnh mối nguy hiểm mà chúng đang đối đầu.

Ellen không trả lời. Nhưng rồi cô chợt đứng phắt dậy, mắt trợn trừng nhìn vào xác con vật xấu số.

Con sư tử bắt đầu đông lại, đông theo kiểu nước đông lạnh thành đá. Và sau chừng mười giây, nó hoàn toàn trở thành một khối đá hoàn chỉnh. Cái khối ấy, hiện giờ đang bị hơi nóng của tường lửa xung quanh làm tan chảy. Ellen lại hét lên. Nhưng trước khi cô định lao trở lại với con vật thì nó đã kéo tay cô chạy ngay trước khi một con Strigost thỉnh linh hiện ra phía bên kia bức tường lửa và bắn mũi tên huyệt vào nó. Lũ đó đang tìm cách đi vòng qua và tấn công chúng.

Nó vẫn kéo Ellen chạy sâu hơn vào trong rừng. Nó biết rằng chúng đang tạo ra quá nhiều tiếng động từ tiếng bước chân chạy nhưng nếu chúng dừng lại, lũ Strigost sẽ vẫn lần theo hướng chúng đã đi và cơ hội thoát chết sẽ rút đi đáng kể.

Nó dẫn Ellen vòng qua phải sau khi những mũi tên cắm phập ngọt sót vào một thân cây lớn bên trái đường chúng chạy. Nhưng sau khi chạy được chừng năm mươi mét, nó bị kéo khuy xuống bởi thân hình đổ rạp về trước của Ellen. Trông cô nàng thảm hại hết sức với gương mặt trắng bệch và máu không ngừng chảy ra, ướt đầm một bên vai. Nó đã quên mất việc cô nàng bị thương lúc đó trong khi nó lại không ngừng lôi kéo cái tay đau thảm hại đó.

Nó nhìn xung quanh, lũ Strigost đang tiến tới với tốc độ chóng mặt trong khi những mũi tên vẫn chưa giảm đi mật độ thậm chí là còn nhiều và lướt bắn dày thêm nữa. Chắc chắn lũ Strigost đang nghĩ rằng chúng là những tên phá hoại rừng nghiêm trọng và quyết tiêu diệt cho bằng được.

Nó vợ vợi một cành gỗ gần đó, cố gắng thử dùng phép thuật để đốt cháy thanh gỗ nhưng vô ích. Nó đang mệt mỏi và sợ hãi, khó mà tập trung để đọc chuẩn câu thần chú. Nó ném vào hướng bọn tấn công trong vô vọng. Nhưng cũng như lần trước, cây gỗ bắt lửa và hắt văng nhiều con Strigost.

Nhưng điều đó là chưa đủ, lũ đó đang ngày càng đông và mạnh mẽ thêm. Đến khi chúng cách nó chỉ còn hai mươi mét, nó nghĩ rằng ngày tàn của nó đã tới. Cái chết cận kề và nó hối tiếc về những thứ còn dang dở. Nó chưa kịp gặp bố nó lần cuối, mẹ sẽ đau khổ như thế nào nếu nó ra đi mà không lời tạm biệt. Thậm chí, thậm chí nó còn chưa có mối tình đầu. Mọi thứ kết thúc như thế này thì còn quá sớm. Nhưng rồi nó mong sao cho cái chết đó không phải là một cái chết đau đớn và dai dẳng.

Một loạt tên được lũ Strigost phóng ra, tiếng chúng lao vút đi trong không khí. Nó nhắm chặt mắt, răng nghiến lại, chờ đợi. Nhưng rồi nó bỗng nghe tiếng những mũi tên cắm mạnh vào bề mặt gỗ, gần lắm. Nó nghĩ là chúng đã bắn chệch đích, nhưng chẳng lẽ lại là như thế? Có hơn hai mươi mét chứ nhiều nhận gì? Nó mở mắt nhìn lại.

Một thân cây lớn chắn ngang lưng nó hiện giờ để che cho nó thêm một đợt tấn công bằng mũi gai tiếp theo. Nó không biết ở đâu ra cái cây này nhưng quả thật cái cây rất lớn và khi nó nhìn cao hơn để xem xét, nó bàng hoàng nhận ra thứ đang chắn ngang lưng nó chỉ là cành của một thân cây còn lớn hơn thế nhiều lắm. Cái cành cây lao thẳng vào đám Strigost và hắt đi cả trăm con một lúc, khiến chúng văng đập toát loạn khắp nơi.

Cái cây rõ ràng là đang chuyển động, nhưng điều khiến nó ngạc nhiên hơn là khi nó nhận ra. Trong bóng tối của khu rừng, một sinh vật mỏng manh và nhỏ bé với thân mình trong suốt như pha lê, sáng rực lên những tia sáng màu cam và vàng. Sinh vật đó đang tiến gần hơn về phía nó. Và khi chỉ còn cách nhau có năm mét, nó nhận ra hình dáng quen thuộc của một Magistry - sinh vật chứa đựng phép thuật của các thần. Nó tự hỏi, không hiểu sao một Magistry lại xuất hiện ở nơi như thế này và vào lúc không mấy thích hợp để gặp gỡ. Nhưng điều đáng lưu tâm hơn là con Magistry lao thẳng tới không phải với Carl mà là tới Ellen, nó nhập vào cô ta ngay khi nó chạm tới lớp da cánh tay. Toàn thân người Ellen rung lên, sáng chói một lần trước khi mọi thứ trở về với tư thế im lìm, yếu ớt vốn có.

35. Chương Xxxiv: Căn Chòi Biển Mất

Chương 34

Căn chòi biển mất

Carl buông Ellen xuống. Nó nhìn cô với ánh mắt lạ lẫm, nghi hoặc và trên hết là sợ hãi. Có chuyện gì đang xảy ra với người con gái này vậy? Cô ta chưa kết hợp với Magistry mà những ngày vừa qua cô ta sử dụng phép thuật còn thành thạo và mạnh mẽ hơn nó rất nhiều. Chẳng lẽ đây là điều mà cô ta nói là sự khác biệt? Nhưng rồi nó chợt nghĩ rằng, rất có thể những gì cô ta nói cũng chẳng có gì là sự thật. Rồi nó lại nghĩ về những gì nó vừa làm, nó đã nhảy đến để cứu cô ta khi đã biết cô ta đã lừa dối nó như thế nào và đặc biệt, nó còn một lỗi lo lớn về mục đích cô ta mong mỗi sự chỉ dẫn của nó đến Menvor. Mục tiêu của cô ta là gì và nó có góp phần nào trong kế hoạch phản bội lại các thần ở Lithendu của Ellen cùng đồng bọn của cô ta ngoài kia không? Những suy nghĩ cứ dồn dập ủa vào đầu nó, bất chấp tình thế ngàn cân treo sợi tóc xung quanh.

Nó đứng phắt dậy, bước lùi lại vài bước trong khi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cái thân hình yếu đuối, bất động của người con gái mà nó đã từng rất yêu quý và đã coi cô ta giống như một người bạn, một người bạn thật sự.

Nhưng rồi nó bỗng cảm thấy bị bóp chặt ở dưới bụng. Nó nhận ra thứ đang cuốn lấy nó là một cành gỗ lớn, xần xùi và thô cứng. Đến lúc này nó mới kịp nhận thức lại tình hình xung quanh và có vẻ, chính xác là thứ đã cứu nó khỏi một cái chết tức tưởi trong rừng. Nó bị kéo lên cao ngay tức khắc bởi lực nâng mạnh mẽ của cành cây lớn đó.

Phía bên dưới, lửa đã lan gần đến rất gần chỗ chúng, lũ Strigost không ngừng tấn công với những loạt tên bắn dày đặc và những cánh tay cây vẫn phải gồng lên chịu đựng. Nó để ý thấy Ellen cũng vừa được một cành cây khác nâng lên và đưa gần lại chỗ nó.

Đến lúc này, hai đứa đã ở vị trí rất cao. Nó có thể cảm nhận thấy những mũi tên bắn ngang dọc bên dưới không thể chạm tới chúng và tay nó có thể sờ vào tầng lá trần dày đặc bao phủ khắp khu rừng. Ở trên này, nó cũng mới có thể nhìn rõ ràng thứ đã cứu chúng. Một thân cây lớn với nhiều cánh tay dài và cứng. Cái cây này là bản phóng to hoàn hảo của Cây Lớn ở Mindi - Cái cây đã bật để sống dậy trong đêm Lễ Trưởng Thành. Nó nghĩ ngay đến việc cái cây đã lang thang suốt thời gian đó và vào đêm nay, giữa rừng hoang vu, Carl được nó phát hiện rồi cứu thoát chỉ trong gang tấc.

Carl không nói gì mà thực ra là không dám vì nó đang được mang đi với một tốc độ chóng mặt. Cái cây đứng hơn là đang chạy, chạy trốn khỏi lũ Strigost hung hăng và giận dữ phía bên dưới kia. Những cái rễ khổng lồ không ngừng quăng quật lên mặt đất, hất đổ những thân cây mảnh dễ hơn trong rừng suốt quá trình nó tự dẹp đường để thoát thân. Carl để ý thấy Ellen đang yếu dần. Cô ta trong tái nhợt, có thể vì mất máu nhưng cũng có thể vì ánh trắng xanh ma mị, phản chiếu loang lổ sau những tán cây phía trên. Nhưng dù thế nào thì cô ta cũng đã kiệt sức. Mũi tên của lũ Strigost xem chừng đã cắm khá sâu và có thể có chứa độc được, tuy không đủ để khiến đối phương chết ngay tức lự nhưng cũng khiến nạn nhân của chúng phải mất máu, mê man, bất tỉnh.

Cây Lớn phóng vọt qua một rãnh sâu, đứng hơn là cái vực. Điều đó làm Carl suýt chút nữa rớt tìm ra ngoài khi nó nhìn xuống cái rãnh đen hun hút bên dưới. Vậy là chúng đã bỏ lại lũ Strigost ở bên kia rừng. Trong khi những mũi tên cuối cùng được chúng phóng ra trong vô vọng, Cây Lớn vẫn không ngừng chạy. Tiếng rễ cây quật mạnh xuống nền đất để tiến lên, làm náo động mọi nơi chúng đi qua.

Đến khi đã chắc đủ an toàn, nó buột miệng nói với Cây Lớn, vì nó nghĩ, nếu cây đã biết đi thì nói chuyện cũng là điều có thể xảy ra. Nó nói trong hơi thở bị bóp nghẹt vì tức bụng:

- Làm ơn! Cho bọn tôi xuống!

Cái cây vẫn chưa dừng lại. Nó tiếp tục bị xóc lên khi cái cây quật đổ một hàng thông dài để rẽ đường.

Nó gào lên:

- Có người bị thương!

Cây Lớn vẫn tiếp tục di chuyển, không hề có ý định đáp trả.

Đến lúc này thì nó lại nghĩ đến việc cái cây không hề biết nói. Chẳng lẽ tránh được vỏ dưa biết phóng tên độc thì lại gặp phải một cái vỏ dưa biết di chuyển nhưng không thể hiểu ngôn ngữ của các thần. Không

biết nói, có nghĩa là không thể suy nghĩ. “Vậy thì nó đang bị mang đi đâu nữa đây?” - Nó lại tiếp tục suy tưởng về những điều khủng khiếp sắp xảy ra.

Cây Lớn vẫn chạy bằng bằng cho đến khi chúng bước ra một vùng đồng cỏ với những thân cây thấp, mọc dày như một tấm thảm màu trắng bạc, phản sáng long lanh dưới ánh trăng xanh lơ mờ. Những cơn gió thỉnh thoảng lại vẽ lên những đường gợn sóng mềm mại, uốn lượn, đuổi nhau đến một vùng trống trải, nền đất gồ ghề, mọc những nhện nhện những loại dây leo gai lớn, nằm thụt sâu xuống khỏi bề mặt chung, tạo thành một vùng lòng chảo khá rộng.

Cây Lớn vẫn bước đi, nhưng đã chậm rãi và những rễ cây có vẻ cẩn thận hơn như để tránh làm dập nát quá nhiều những thân cỏ mềm yếu phía dưới.

Khi cách vùng lòng chảo chừng năm mươi mét, Carl nhận ra, trong bóng đêm của những thân cây cao đến lưng người, một bóng dáng nhỏ bé, lom khom, ẩn giấu dưới lớp áo choàng cũ nát bay phất phới, thân hình một phụ nữ đã lớn tuổi bất chợt hiện ra. Bà ngược lên nhìn nó với nụ cười hóm hỉnh và ánh mắt sắc lẹm. Bà ta khẽ quay người, đi vài bước và mất hút vào trong vùng tối của bóng đêm.

Cây Lớn dừng lại ngay chỗ bà lão đó xuất hiện lúc trước, đưa những cành cây vẫn đang quấn chặt lấy Carl và Ellen ra phía trước.

Ngực nó như bị bóp nghẹt bởi ý nghĩ nó và Ellen đang bị nhét vào một nơi cực kỳ khủng khiếp nào đó, theo sau bà lão kia. Nó cố gắng đẩy dụa khi nói:

- Có chuyện gì vậy? Làm ơn, thả chúng tôi ra!

Nhưng Cây Lớn vẫn tiếp tục đưa nó và Ellen vào vùng không trống trải cho đến khi nó bất ngờ cảm nhận thấy có điều gì mềm mại như nước, vượt nhẹ lên khắp cơ thể nó, một cảm giác lạnh buốt lan dọc từ đầu tới tận chân khiến nó có phần rùng mình. Nó nhìn sang Ellen, những mong cô cũng cảm nhận được điều như nó nhưng cô nàng vẫn bất động, toàn thân mềm giũ và yếu ớt. Nó lấy lại tinh thần để nhìn về phía trước, để xem rõ ràng thứ mà chúng sắp phải đối mặt.

Nó phải chớp mắt đến cả chục lần để chắc chắn rằng nó không hề nhìn nhầm. Ngay nơi mà chỉ vài giây trước là màn đêm rỗng không thì giờ đã định hình ra đầy đủ một căn chòi cũ kỹ được xây vượt ra hẳn ngoài khỏi vùng lòng chảo với những bậc thang méo mó và xô lệch, nằm đè lên những thang gỗ được dựng một cách cầu thủ, nối dài lên cao chừng ba thước. Một cánh cửa để mở với bên bản lề đã cong vênh, phía trong căn chòi hắt ra ánh đèn màu sáng vàng, điều duy nhất tỏ ra ấm áp so với những thứ đã cũ kỹ và mục nát xung quanh.

Lò sưởi đã được thắp lên. Carl biết điều đó bởi nó nhận ra lớp khói mỏng tang xuất hiện qua đường ống khói trên mái nhà được lợp ngói màu tím thẫm. “Có lẽ bà lão vừa rồi sống ở đây!” - Carl thầm nhủ trước khi nó được đặt xuống một cách nhẹ nhàng lên mặt sàn gỗ cọt kẹt và yếu ớt, ngay trước cửa vào căn chòi. Ellen cũng vừa được đặt xuống ngay cạnh nó. Máu vẫn rỉ ra từ chỗ vết thương trên vai nhưng giờ đã ít hơn nhưng có vẻ chúng đang chuyển dần sang màu thẫm. Carl không rõ điều đó là tốt hay xấu nhưng nó đang thực sự lo lắng cho Ellen.

Bà lão kia khập khiễng bước ra từ trong căn chòi, cắt ngang dòng suy tưởng của nó. Bà ta nhìn khắp người Ellen một lượt trước khi vẫy tay ra hiệu cho Carl, bằng mọi cách hãy mang Ellen vào bên trong.

36. Chương Xxxv: Phù Thủy Grin

Chương 35

Phù thủy Grin

Carl chần chừ trước quyết định có nên mang Ellen vào bên trong hay không. Nó nghĩ về việc, bên trong căn chòi kia ẩn chứa những điều còn kinh khủng hơn cả đội quân Strigost trong rừng. Nhưng rồi nó biết, nếu bà ta muốn hại nó và Ellen thì cần thì phải cầu kỳ, phức tạp đến vậy. Hiện giờ nó chẳng khác gì các nằm trên thớt, không nhận thức được nó hiện đang ở đâu, không có bất cứ thứ gì có thể dùng để tự vệ, chưa kể đến việc chân tay mỗi đã dờn và miệng khô như cháy. Vậy là nó quyết định sẽ nghe theo lời bà lão đó, hy vọng bên trong căn chòi rách nát kia sẽ là một cơ hội, cho Ellen và cho cả nó.

Nó khập khiễng nhắc Ellen lên bằng hai tay. Với thể trạng nó lúc này, việc bê theo một người đi khoảng nửa mét thôi cũng là điều không dễ dàng, nhưng nó vẫn cố gắng. Bố nó sẽ nghĩ về đứa con trai của ông thế nào khi ông biết nó bỏ mặc một cô gái chết ngay trước cơ hội có thể cứu sống cô ta có vài bước đi. Tiếng bước chân nó lặng lẽ dậm xuống nền gỗ tạo ra những tiếng mà nó phải dè chừng đến độ an toàn nếu muốn bước tiếp.

Cuối cùng thì nó cũng vào được phía trong căn chòi. Bên trong là một nơi bề bộn những vật dụng han gỉ, méo mó và vắt lung tung ở khắp các góc. Một chiếc lò sưởi lớn, hình cột tròn, nằm chính giữa căn chòi, với bốn mặt đều dễ mở, đủ để giúp cho hơi ấm của lửa có thể xua tan đi mọi lạnh giá của thời tiết bên ngoài. Trên hai hàng kệ gỗ méo xệch là những chai lọ thủy tinh đủ mọi kích cỡ, màu sắc, một số cái đã sứt mẻ đến độ Carl phải thắc mắc rất nhiều về độ hữu dụng của chúng nhưng vẫn được chủ nhân giữ lại, có thể để làm kỷ niệm hoặc vật dụng trang trí thêm cho độ tồi tàn, héo mốc của căn phòng. Một cửa sổ đang được nâng lên ở ngay đối diện cửa chính với lớp bụi bám dày lên thành cửa và những mạng nhện giăng mắc khắp mọi nơi. Một bức tranh treo tường, thứ duy nhất sáng bóng và hầu như không hề có bụi được treo trên biệt lập trên vách tường bên phải cửa ra vào. Ngay dưới bức tranh là chiếc giường bằng đệm cỏ khô đã được phủ bên trên bằng tấm vải màu xanh xẫm loang lổ. Phía đối diện, bên kia lò sưởi, một chiếc bàn méo mó bằng gỗ với hai chiếc ghế nhỏ và ngắn. Bên trên bàn bày la liệt những chai lọ thủy tinh trong chứa đủ thứ dung dịch từ trắng hồng đến nâu đỏ và xanh dương. Bông gòn, vải lưới trắng có lẽ chỉ vừa mới được bày ra bên cạnh những chai đó.

Bà ta lại ra hiệu cho Carl đặt Ellen lên giường trong khi lợm khộm treo lên trên chiếc móc câu bên trong lò sưởi một ấm nước nhỏ. Khi đi ngang qua chỗ Carl, bà ta dúm vào tay nó một cốc nước nóng. Nó nghi hoặc nhìn vào thứ dung dịch màu mật sẫm sánh và bốc khói nghi ngút:

- Nước gì đây... thưa bà?

Bà ta bước tiếp về phía Ellen đang nằm. Cho đến lúc ngồi hẳn lên trên một mé giường, bà ta mới cất giọng khản đặc trả lời nó, phá tan nghi ngờ về khả năng không thể nói được của Carl dành cho bà:

- Trà đặc nóng! Giúp hồi phục sức khỏe!

Rồi bà ta quay lại với Ellen. Bàn tay rà nhẹ nhàng nên vết thương như để kiểm chứng xem chúng có phải là thật không hay chỉ là sản phẩm của bột màu và tài vẽ tranh trang trí.

Carl vẫn không dám uống thứ dung dịch kỳ lạ đó. Nó chăm chú nhìn nhận mọi hành động của bà lão như để đảm bảo rằng nó sẽ có đủ thời gian hành động nếu bà ta có ý đồ gì không được tốt đẹp.

Đúng như nó hình dung, bà ta vừa định lôi ra từ trong vạt áo thứ gì đó mà nó không thể không cho thứ đó tiềm ẩn những nguy hiểm bất ngờ. Nó đặt cốc nước lên trên bệ lò sưởi, vợ với một thanh gỗ ngay cạnh chỗ nó đứng và chìa về phía bà ta, cố gắng tỏ mọi sự đe dọa tối đa mà nó có.

Bà ta nhìn nó, hơi nheo mắt để xô lại những vết nhăn dày đặc quanh khoé mắt và nụ cười hóm hém toét ra với vài chiếc răng đã bị mất đi đâu đó. Cuối cùng, sau mọi nỗ lực, bà ta lôi hẳn ra một chiếc gậy ngoằn ngoèo, dài chừng hai tấc mà phải mất nửa phút nó mới nhận ra đó là một chiếc đũa phép.

- Bà là phù thủy? - Nó hỏi, tay vẫn lăm le thanh gỗ, mặc dù nếu đã biết bà ta là phù thủy thì biện pháp tự vệ đó cũng chẳng hiệu quả lắm.

Bà lão hất nhẹ cây đũa phép về hướng bàn gỗ. Ngay tức khắc, hai chai thủy tinh, một cây kéo, bông, vải lưới nhắc mình lên khỏi mặt bàn, bay nhẹ nhàng theo một đường ngang về phía bà phù thủy. Sau cùng bà ta mới lặp lại trả lời nó:

- Một phù thủy!

Vậy là nỗi lo của nó cũng được giảm đi đôi chút bởi một phù thủy thường là những kẻ không hẳn tốt nhưng chưa có một vị thần nào bị hại dưới tay một phù thủy, ít ra là sử sách hay những câu chuyện cổ chưa ghi chép lại điều đó. Ngày nay, một vài phù thủy thường tới Mindi để bán thuốc dạo, được thảo của họ rất hiệu nghiệm, đặc biệt nếu dùng để chữa những bệnh liên quan tới nội quan và xương khớp. Nhưng có điều giá của họ thường khá đắt và thỉnh thoảng, khi người ta cần thì họ lại biến đi đâu mất rồi xuất hiện khi mọi việc đã xong xuôi theo chiều hướng tồi tệ hơn nhiều. Các phù thủy thường rất hay thể hiện vai trò theo kiểu đó, để nâng tầm giá trị của họ cũng như có thêm một cái cớ thuận lý để tăng thêm vài mức cho giá thuốc.

Nhưng Carl luôn có ấn tượng với một phù thủy có tên là Grin. Bà ta cũng là một phù thủy già, nhưng không bằng bà lão đang xem vết thương cho Ellen lúc này, ít nhất là phải kém tới chục tuổi. Bà thường đến sống ở ngay cạnh nhà nó ở Moris chừng hai tháng một lần, trong một tiệm thuốc cũng tồi tàn và nhếch nhác tương tự căn chòi hiện giờ nó đang đứng. Nó nhớ về hôm đó, hồi nó bốn tuổi, trong một lần nó được đám bạn thách đố về việc khám phá trái phép tiệm thuốc của phù thủy Grin vì chúng tội cùng tò mò về lý do vì sao một người bán thuốc lại có lối sống âm u và tách biệt đến thế. Nhưng rồi tai họa ập đến với Carl lúc vừa đặt chân qua hàng rào kim tước, con chó canh cửa Daptoo từ đâu phóng vọt đến và cắn đứt lìa hai ngón chân của nó. Đó là một trải nghiệm kinh hoàng và đau đớn, nhưng dù sao phù thủy Grin cũng đã chữa lành lại vết thương và tìm cách ọc ra đầy đủ hai ngón chân hoàn hảo như cũ cho nó mà không lấy một đồng nào. Sau đó, mỗi lần bà quay trở lại tiệm thuốc, bố mẹ nó thường mời bà đến dùng bữa tối như để cảm ơn cho lòng tốt khác lạ của bà. Cũng từ khi đó, con chó Daptoo không bao giờ xuất hiện trở lại ở tiệm thuốc. Và cũng chỉ một năm sau bữa tối cuối cùng ở gia đình Savior, phù thủy Grin không hề quay trở lại thêm lần nào nữa. Nó đã tự hỏi nhiều lần về sự ra đi bất thường đó nhưng nó chưa bao giờ có một lời giải đáp.

- Ra ngoài nào, cậu Savior! - Bà lão nhắc nhở nó, kéo nó ra khỏi những hồi tưởng về quá khứ.

Nó khẽ đặt thanh gỗ xuống, hy vọng rằng mọi thứ đều ổn. Nó hỏi lại:

- Có chuyện gì sao?

Bà ta đổ một thứ dung dịch lên vết thương của Ellen trước khi nói:

- Ta cần thay áo cho cô bé!

Nó gật đầu hiểu ý. Nó định quay bước để đi ra ngoài nhưng rồi nó chợt nghĩ lại về những gì mà bà lão vừa nói.

- Bà vừa gọi cháu là ‘cậu Savior’ sao? - Nó hỏi đầy nghi hoặc.

Bà ta ngừng việc cắt phần trên của mũi tên bằng cây kéo lớn. Bà ta lại lặp lại để trả lời:

- Đúng! Cậu Savior!

- Nhưng cháu vẫn chưa giới thiệu tên cháu mà? - Nó lại hỏi, trong đầu dấy lên thêm nhiều băn khoăn.

Bà phù thủy nhìn nó mỉm cười rồi lặp lại hành động vẩy cây đũa phép trong tay. Cái ẩm ướt hiện giờ đang bốc khói nghi ngút tự động ngưng đọng lại làm Carl hơi hốt hoảng và chân nó tự động lùi xa lò sưởi đôi chút. Rồi như một con bướm khổng lồ, cái ẩm ướt nhàn nhay bay ngang qua căn phòng và hạ cánh ngay trước mũi giày của bà phù thủy.

Nó buột miệng hỏi khi nhìn hành động bà ta rót nước vào một chiếc thau vừa được lôi ra từ dưới giường:

- Bà Grin? - Nó nhớ lại cách mà phù thủy Grin rút ra một chiếc khăn tay từ trong vạt áo và cẩn thận xem chừng độ nóng của nước để lau vết thương cho nó hồi nó còn rất nhỏ.

37. Chương Xxxvi: Tasscal Cuối Cùng

Chương 36

Tasscal cuối cùng

Bà phù thủy ngừng lau vết thương cho Ellen, chùi đôi tay vào lớp vải đã cũ mền và rách nát của bộ đồ đang mặc, bà chống hai tay rồi đứng dậy. Trông bà yếu ớt và già nua hơn nhiều, khiến Carl không khỏi nghi ngờ về suy nghĩ của mình. Bà ta bước về phía nó.

- Bà là Grin, có phải không? - Nó hỏi lại.

Bà không trả lời, chỉ nhìn nó rồi cười trước khi nhấc trở lại tay nó cốc trà nóng và đẩy nó ra ngoài.

- Ta sẽ nói chuyện đó sau! - Bà nói trước khi kéo một tấm rèm để che cửa chính bởi cánh cửa bằng gỗ đã cong bần lẽ chắc chỉ để cho đầy đủ chứ không thể dùng được nữa.

Nó gạt tấm rèm và quay trở vào. Nó muốn tìm hiểu ngay sự thật:

- Bà đúng là Grin rồi! - Nó nói như để hỏi lần nữa.

Bà hóm hỉnh trả lời:

- Nếu cháu không ra ngoài thì con Daptoo sẽ cắn đứt luôn cả đầu cháu đấy!

Nó có phần hơi sợ khi nghĩ lại hình ảnh nó phải chịu đau đớn thế nào với vết cắn của con Daptoo, nhưng rồi nó nhận ra đó chỉ là một lời nói đùa hóm hỉnh của phù thủy Grin. Nó vui mừng, chỉ ít là sau gần tuần trời với bao nhiêu chuyện rắc rối và nguy hiểm, gặp lại bà cũng là điều khiến nó cảm thấy an toàn và bình yên, giống như việc ai đó tặng quà cho bạn vào thời khắc cuối cùng của ngày sinh nhật sau vô vàn những thất vọng khi nghĩ rằng người ta đã quên mất ngày quan trọng đó trong cuộc đời bạn. Bất ngờ và sung sướng.

Ngay lúc đó, nó muốn hỏi nhiều thứ từ bà, như rằng trong suốt từng ấy năm, sao bà không trở lại tiệm thuốc, sao bà lại bỏ đi, sao bà lại sống ở nơi hoang vu hẻo lánh thế này, nó cũng muốn cho bà biết rằng nó và bố mẹ đã chờ mong bà chờ lại cho bữa tối cuối tuần đến như thế nào, thậm chí nó còn muốn biết về số phận con Daptoo. Nó bỗng thấy háo hức lạ kỳ, về tất cả mọi thứ từ bà.

Nhưng bà Grin chỉ khẳng khái:

- Ta còn nhiều thời gian! Trước tiên thì ta cần chữa thương cho cô bé này đã! - Bà hỏi thêm khi đẩy nó ra ngoài trở lại - Cô bé là bạn cháu à?

Nó không biết phải trả lời thế nào. Nó chỉ hơi gật đầu, nó không nghĩ rằng, sau tất cả mọi chuyện nó biết về Ellen, nó và cô có còn có thể là bạn được nữa hay không. Nhưng rồi nó vẫn không có từ gì khác để gọi Ellen hơn là từ “bạn”.

Cây Lớn vẫn ở ngoài đó. Ông ta đứng ngay trước căn chòi, có thể là ở bên ngoài vùng “ranh giới biển mất” - Carl dùng nó để gọi tên cái thứ đã che phủ quanh căn chòi khiến nó trở lên tàng hình.

Nó ngồi xuống mặt sàn gỗ, hơi hoảng sợ mỗi khi nhìn xuống khu lòng chảo bên dưới. Sâu và tối, nó không nghĩ rằng có nơi nào ở Lithendu lại rừng rợn hơn thế này. Nhưng dù sao thì nó cũng đang được an toàn, với phù thủy Grin, với Cây Lớn. Nó nhấp một hụm trà trong cốc, biết chắc là mọi thứ đều ổn, thứ trà đặc sệt lan toả khắp cơ thể làm người nó nóng bừng lên và tỉnh táo đến lạ thường. Nó thích thú uống thêm một hụm lớn trước khi để ý ra rằng nó hơi thiếu lịch sự. Nó giơ cao cốc trà và nói:

- Chúc ông một buổi tối vui vẻ và dù sao thì cũng cảm ơn ông... ọi chuyện, Cây Lớn!

Nó biết rằng Cây Lớn không thể nói chuyện nhưng nó chắc rằng ông ấy cũng có linh hồn. Một linh hồn thì vẫn có thể hiểu được lời cảm ơn.

Nhưng khi nó đang định uống thêm một hụm nữa để tận hưởng hết một đêm đầy tai hoạ nhưng cũng khá thú vị thì nó bỗng nghe có tiếng nói. Một tiếng nói làm nó bị ho sặc sụa, trà nóng tràn lên mũi, bỏng rất.

- Tên thật của ta là Feety!

Cây Lớn bắt đầu chuyển động, trông giống như lúc người ta xoay mình. Những tán cây to lớn quăng tròn vào trong không khí cho đến khi một gương mặt nhăn nhoe hiện ra ngay ở phần thân cây. Carl đã suýt làm rơi cốc trà trong tay khi nó nhìn thấy thứ đó. Gương mặt bắt đầu giãn ra, nó chớp mắt vài lần trước khi một khuôn mặt vuông vức với hàng râu dài và chỉ chít nếp nhăn nhúm hiện ra rõ ràng, nhìn nó.

- Ông biết nói sao? - Nó áp úng, đầu óc tràn ngập sự kinh ngạc pha thêm phần sợ hãi.
- Còn hơn cả thế! - Feety đáp ngắn gọn.
- Ông là đại thụ Feety? - Nó hỏi lại để chắc chắn mặc dù nó không hề có chút gì nghi ngờ về danh tính của ông.
- Người ta thường gọi ta như vậy, nhưng về bản chất thì ta không phải là cây! Giống loài của ta cao hơn chúng nhiều!
- Vậy ông là gì? - Nó hỏi ngay và rồi tự thấy nói vậy thật vô lễ.
- Một người Tasscal. - Feety trả lời, dường như ông không hề để ý đến những tiểu tiết nhỏ trong lời nó nói.
- Tasscal? - Nó chưa bao giờ nghe về chủng tộc này.
- Đúng vậy! Một Tasscal, ở Ovilmad. - Feety nói.

Carl uống thêm một hụm trà nữa. Thứ nước hiện vẫn còn nóng và đang tỏ ra ngọt lịm. Nó nuốt trọn trước khi nói:

- Cháu đoán đó là một bình địa khác Dencoxy, Ovilmad ấy! - Nó nhớ lại những điều đã được xem ở phòng làm việc của anh Jim. Đến giờ thì nó mới thấy có hiểu thì hữu ích đến thế nào.
- Ta cũng không chắc về điều đó! - Ông trả lời, nó thoáng thấy những biểu hiện như buồn nhẹ xuất hiện trên gương mặt gỗ sù sì của Feety. Ông nói thêm - Khi còn nhỏ, ta không được học ở trường như các cháu! Nó gật gật hiểu ý. Nó đơn giản nghĩ rằng nền giáo dục ở Ovilmad có thể không phát triển như ở Lithendu.
- Ở Ovilmad có nhiều người như ông không? - Nó hỏi.
- Trước đây thì có... Nhưng giờ thì ta là Tasscal cuối cùng.
- Có chuyện gì đã xảy ra sao ạ? - Carl hỏi.
- Đó là một lịch sử dài! - Feety nói.
- Cháu nghĩ là ta có đủ thời gian để nghe hết câu chuyện của ông trước khi trời sáng! - Carl bị tính tò mò của nó thôi thúc.
- Nhưng ta thì không có nhiều thời giờ đến thế! - Feety lại nói.
- Ông phải đi sao?
- Ta có nhiệm vụ quan trọng cần làm!

Carl hơi thất vọng, nó cố gắng uống thêm một hụm trà nữa. Thứ trà này đã nguội đi nhiều và đang chuyển dần sang vị chát. Nó định đứng dậy để quay trở vào xem tình hình của Ellen và phù thủy Grin thì đại thụ Feety lên tiếng:

- Nhưng ta muốn hỏi vài thứ từ cháu.
- Carl hơi bất ngờ, nó không nghĩ là nó có gì để Feety phải thắc mắc nhưng nó vẫn quyết định ngồi xuống trở lại. Khước từ một người già là chuyện vô lễ, trong khi theo những gì nó đã biết, Feety còn hơn là già rất nhiều. Nó nói:
- Cháu sẵn sàng!

Feety trầm trù trước câu hỏi đầu tiên. Có vẻ ông không biết bắt đầu từ đâu:

- Ta có thể biết về lý do vì sao hai cháu có mặt ở rừng Rosenwith không?
- Carl chưa bao giờ nghe đến tên Rosenwith, nhưng nó biết là Feety muốn ám chỉ đến khu rừng có đầy Strigost mà chúng vừa được cứu sống chỉ trong gang tấc.
- Tại cháu muốn tới Menvor vì Ellen muốn tìm mẹ của bạn ấy ở đó! - Nó đáp ngắn gọn theo những gì mà nó biết về cái mục đích còn ẩn chứa đầy những điều chưa rõ ràng.

- Cô gái bị thương đó à? - Feety hỏi, ông ấy hơi cúi người làm những cành cây loạt xoạt chuyển động.

- Dạ! - Carl đáp.

- Mà tên cháu là gì? - Feety lại hỏi.

- Carl... Carl Savior! - Nó đáp ngắn gọn.

Một thoáng im lặng trước khi Feety lại bắt đầu hỏi nó về Ellen:

- Carl này, ta tự hỏi cháu có biết gì nhiều về xuất thân của cô gái tên Ellen này không?

Nó không hiểu sao Feety lại hỏi như vậy nhưng nó chắc rằng ông ấy đã biết được điều gì đó và tốt nhất là nó lên thành thật với những câu trả lời của mình, tuy nhiên vẫn cần phải tránh để lộ ra việc cô ta đã mưu đồ phá hoại Lithendu với các tiên. Feety là sinh vật canh giữ phép thuật cho các thần, tức là ông cũng sẽ cảm tức những kẻ nhắm tâm phá hoại sự bình yên ở Lithendu như nó lúc này, nó tự suy luận thế.

- Cháu mới chỉ biết Ellen được hơn một tháng, bạn ấy mới chuyển tới trường cháu! - Nó trả lời.

- Cháu có cảm nhận điều gì bất thường hoặc đặc biệt ở cô gái này không? - Feety lại hỏi.

- Bất thường? Đặc biệt? - Nó thoáng suy nghĩ - Cũng không hẳn ạ! Tuy nhiên thì bạn ấy quá giỏi! - Nó nghĩ rằng nó lên bỏ qua chi tiết về con sư tử và cái huy hiệu.

- Quá giỏi? - Feety lặp lại lời nó.

Mặc dù cũng có đôi chút thắc mắc lý do Feety hỏi nó về Ellen nhưng nó vẫn kiên nhẫn trả lời:

- Bạn ấy có thể làm nhiều thứ thật sự xuất sắc.

- Chẳng hạn như...? - Feety bỏ ngỏ câu hỏi.

- Chẳng hạn như... bạn ấy có thể sử dụng phép thuật mà không cần thần trú, mặc dù bạn ấy mới chỉ 16 tuổi.

- Nó nói như để mong muốn Feety giúp nó giải thích, biết đâu ông có quen Ellen chẳng. - Hay chuyện bạn ấy cực giỏi về môn chiến đấu!

Feety một lần nữa im lặng. Lần này thì đến lượt Carl muốn hỏi:

- Ông biết bạn ấy ạ?

- Tất nhiên là không! - Feety đáp ngay. - Nhưng ta có vô tình nghe được câu chuyện giữa phù thủy và tiên về một cô gái mà ta nghĩ là cô bạn của cháu.

Carl nhíu mày:

- Phù thủy và tiên? Ở Lithendu? - Nó thắc mắc tuy giờ nó không còn ngạc nhiên như hồi một tháng trước.

- Một buổi tối trước ngày ta gặp hai đứa, trên đường ta rời Menvor. - Feety trả lời.

Carl bỗng dừng nhớ về cái đêm ở Mindi. Nó hỏi ngay:

- Cái đêm ở Mindi, ông đã đi đến Menvor phải không?

- Ta nhận được cảnh báo từ bạn ta, Onmid và ta cần đến Menvor để gặp Hội Đồng. - Feety đáp

38. Chương Xxxvii: Nhiệm Vụ Của Carl

Chương 37

Nhiệm vụ của Carl

- Không lẽ là cảnh báo về chiến tranh? - Nó hỏi, đúng hơn là nó nghĩ thế nhưng lời nói bị bật ra một cách vô thức trước khi nó kịp ngăn lại.

Feety nhìn nó. Carl không biết trong đôi mắt của ông có ẩn chứa phép thuật gì không nhưng nó có cảm tưởng như ánh mắt ấy nhìn xoáy vào tận tâm khảm. Rồi ông khẽ gật đầu.

Đến lúc này thì nó mới kịp nhận ra những điều khá quan trọng mà nó đã bỏ qua từ lúc nãy tới giờ. Nó đã lãng quên ý muốn có thêm những thông tin về cuộc chiến nào đang xảy ra ngoài kia. Cuộc gặp gỡ với phù thủy Grin làm đầu óc tràn ngập hết với những ý thức về bà. Nó phải tận dụng cơ hội này.

- Ông biết gì về cuộc chiến ở ngoài kia không?

- Ta tưởng cháu đã biết? - Feety nói, giọng ông có phần ngờ vực.

- Cháu chỉ thấy dấu hiệu cảnh báo ở Sawtin. - Nó thành thật. - Tình hình đã trở nên nghiêm trọng chưa ông? Ai là những kẻ đã bắt đầu chiến tranh vậy? - Trong đầu nó lúc này là rất nhiều hình dung về những xác chết nằm la liệt khắp nơi. Đó luôn là dấu hiệu sớm nhất và rõ nhất khi chiến tranh xảy ra.

- Là Tiên. Chúng muốn thông qua Opesa để đến Lithendu, vì đó là con đường thông quan duy nhất còn lại giữa Fisifa và Deconxy. Hiện giờ, ta tin rằng những người Coak đang chiến đấu để bảo vệ vùng đất của họ.

- Feety nói. - Nhưng sẽ không được lâu nữa đâu...có thể là sẽ không quá một tuần. Chúng ta đều biết lý do để tin điều đó.

Carl không bắt ngờ khi biết đó là Tiên, nó hỏi chỉ để chắc chắn ọi chuyện. Nhưng có điều nó không hiểu, theo nó nghĩ thì Ellen là kẻ đã dẫn đường cho chúng vào Lithendu, vậy thì tại sao chúng lại phải đi qua Opesa trong khi những kẻ áo choàng đen đêm đó lại có thể có mặt ngay tại trường của nó. Vẫn còn nhiều ẩn số còn chưa được lý giải về Ellen. Có thể nó đã quá vội vàng khi quyết định nhìn nhận Ellen như một kẻ tội đồ.

- Ông có biết ai đã giúp họ vào được Opesa không? - Nó hỏi.

- Một phù thủy! - Feety nói thêm. - Ở Opesa có một màng bảo vệ bao bọc khắp vùng đất, không ai có thể vào hay ra mà không có sự cho phép của Onmid. Tuy nhiên, nhiều năm qua, một phù thủy có tên là Cinda đã được cho phép đến đây, bà mang thuốc men cho các bộ tộc Coak, giúp họ chữa bệnh, xây nhà và tìm kiếm những nguồn thức ăn. Cũng vì thế mà Onmid đã coi bà ta như là một người bạn của Opesa. Và bạn bè thì luôn tin tưởng lẫn nhau.

- Bà ta đã phản bội lại niềm tin đó? - Carl rạo rức. Nó luôn căm tức những kẻ phản bội. Và nó càng căm thấy sai lầm khi quy chụp cho Ellen là một kẻ phản bội mà chưa dành cơ hội để lắng nghe một lời giải thích.

- Đó là sai lầm lớn nhất trong đời bạn ta. Cinda đã đầu độc Onmid để phá bỏ màng bảo vệ, giúp Tiên giới có thể vào Opesa.

- Thật không công bằng với ông ấy! - Nó nói. - Ông ấy đã chết sao?

- Luôn có những niềm tin được đặt nhầm chỗ! - Feety nói. - Còn về Tasscal, chúng ta không bao giờ chết, chỉ là chúng ta vỡ ra thành hàng trăm các cây con khác và mất đi ý thức thôi!

Nó hiểu cảm giác của sự phản bội. Đó là lúc mà nó phát hiện ra chiếc huy hiệu, nó biết nó đã nghĩ ra đủ những điều tồi tệ khiến nó căm tức và điên loạn đến thế nào. Lại một phút im lặng trước khi nó hỏi:

- Vậy Hội Đồng sẽ giúp họ chứ ạ?

Feety lắc đầu, ông nói:

- Có trạm chuyển từ Opesa đến Lithendu nhưng không có cái ngược lại. Đó là cổng một chiều. Vậy nên đó cũng là mối lo lớn nhất của Hội Đồng. Chỉ mong sao cho người Coak sẽ phá hủy trước khi Tiên giới chạm được tới nó. Nếu không thì trong trận chiến này, ta sẽ gặp vô vàn khó khăn, chẳng ai biết khi nào thì chúng sẽ tấn công.

- Họ có thể đi bằng đường biển, đúng không ạ? - Nó gợi ý.

- Nếu chúng bắt buộc phải đi bằng đường biển thì đó sẽ là cơ hội tốt hơn cho ta. - Feety nói - Ta sẽ có thêm thời gian để chuẩn bị quân đội và khi chúng phải trải qua nhiều ngày trên biển, quân lính của chúng sẽ rã rời trước trận chiến.

- Vậy tại sao ông lại bỏ đi trước khi trận chiến bắt đầu? - Nó hỏi nhưng thực sự nó không có ý nghĩ rằng Feety là một kẻ trốn chạy hèn nhát.

- Ta được Hội Đồng giao nhiệm vụ đặc biệt. Một nhiệm vụ cho giống loài của Thần sau này! - Feety trả lời nó ngay lập tức.

- Ông đang bảo vệ những nguồn phép thuật đúng không ạ? - Nó hỏi.

- Ta thấy cháu biết khá nhiều thứ đấy! - Feety khen nó.

- Nhưng ông sẽ đi đâu? - Nó tiếp tục thắc mắc, bỏ qua lời khen của Feety.

Feety cúi người, nói thì thầm:

- Về nhà!

Carl hiểu ý. Nó đồng tình với quyết định của Feety khi nói:

- Không nhiều người biết về Ovilmad. Và đó sẽ là nơi cất giấu tuyệt vời!

- Ta không đến đó để giấu! - Feety phản đối ngay. Điều này làm nó ngạc nhiên. - Ta đến đó để ẩn mình, cho đến khi cuộc chiến này kết thúc!

Carl ngỡ ngàng. Nhưng rồi nó nghĩ ngay đây chỉ là một câu nói lịch sự thay cho “Đây là nhiệm vụ tối mật. Ta sẽ không bật mí cho người không có thẩm quyền như cháu!”. Nó nói:

- Cháu hiểu hai từ “bí mật - quân sự” mà!

Feety không trả lời. Điều đó càng khiến cho nó cũng cố thêm về suy nghĩ của mình.

- Carl, cháu có sẵn sàng bảo vệ cho dân tộc mình không? - Feety bất ngờ hỏi sau chừng một phút im lặng nữa.

- Sao ông lại hỏi vậy ạ? - Nó hỏi lại.

- Cứ trả lời đã! - Giọng Feety trầm xuống.

- Cháu chưa bao giờ nghĩ đến điều đó! - Đúng là đến lúc này nó mới có dịp suy nghĩ nghiêm túc về chuyện đó, đối với nó trước đây, những điều như thế luôn là những thứ quá to lớn mà nó không bao giờ nghĩ là nó nên thuộc về. Nó thích cuộc sống tự tại và nó cũng chưa từng có ước mơ sẽ nối nghiệp bố để trở thành một Vệ Thần. - Nhưng nếu có cơ hội, cháu sẽ làm tất cả.

Feety ngập ngừng

- Ta có thứ muốn gửi gắm cho cháu!

Ngay sau đó, một nhánh cây vươn dài ra và Feety đưa nó một vật có hình mặt dây chuyền bằng gỗ, bên trên có khắc biểu tượng của Lithendu - Biểu tượng Cây Lớn.

- Nó là gì ạ? - Carl hỏi ngay khi nó nhận lấy mặt dây chuyền.

- Bản đồ dẫn đường tới nơi ta đã cất giấu những nguồn phép thuật. - Feety nói như thì thầm.

- Ông đã định sẵn nơi cất chúng ư? - Carl không khỏi ngạc nhiên.

- Tất nhiên là ta không thể lo xa đến thế được. Ta đã cất chúng ở nhiều nơi trên đường từ Menvor đến đây. - Feety bình thản trả lời.

- Nhưng cháu tưởng ông sẽ đem chúng tới Ovilmad. - Nó cảm thấy mâu thuẫn trong những lời Feety vừa nói.

Feety cười lớn trước khi nói tiếp với nó:

- Ta đã nói với cháu là ta sẽ trở về Ovilmad đó để tu dưỡng bảo vệ mình trong trận chiến này! Bởi ta là người duy nhất biết nơi giấu những nguồn phép thuật. Nhưng đó là kế hoạch trước khi ta gặp cháu.

- Cháu tưởng ông chỉ muốn lừa cháu về nơi ông sẽ cất giấu! - Nó nói.

- Ta không bao giờ lừa dối cả!... Giờ thì ta sẽ đi cất giấu nguồn phép thuật cuối cùng, nguồn phép thuật của Moris và quay trở về, sẵn sàng cho trận chiến bảo vệ Lithendu và cũng như đánh lạc hướng những kẻ theo đuôi để mở đường cho hai đứa tới Ovilmad! - Feety bổ sung thêm với giọng rất nhỏ. - Ta cảm nhận thấy sức mạnh của kẻ thù đang ở rất gần!

Carl cảm thấy mọi chuyện đang cực kỳ rối ren. Nó chẳng hiểu gì về những điều Feety vừa nói với nó. Nó hỏi:

- Ông muốn cháu và Ellen tới Ovilmad sao?

- Ta muốn hai đứa sẽ kết thúc trận chiến này! - Feety nói chắc nịch.

Nó phải suy nghĩ một lúc mới nảy ra một ý tưởng khả thi để giải đáp những gì Feety vừa nói:

- Ở Ovilmad có thứ có thể giúp ta đánh bại các Tiên và ông muốn tụi cháu lấy nó phải không ạ?

- Ở Ovilmad có một cánh cổng tới Thung lũng Tiên. - Feety lại trả lời theo phong cách của những triết gia cổ đại.

Một lần nữa nó bị Feety đưa vào trò ô chữ trong khi những gợi ý thì quá ít ỏi và hóc búa. Nó hỏi:

- Ông muốn chúng cháu tới Fisifa sao?

Feety gật đầu đồng ý.

- Nhưng đến chỗ của kẻ thù khác gì tự đi nộp mạng? - Nó hỏi. Lúc này nó đã đứng lên, dù đã cố gắng nhưng giọng nó cũng không đủ để kiềm chế.

- Ta đã được nghe một câu nói rất hay thế này: nếu muốn thay đổi một cậu bé hư, hãy tìm hiểu cha mẹ của nó trước. Chiến tranh bắt nguồn từ Fisifa, và ta tin rằng ở đó cũng sẽ có thứ giúp ta kết thúc nó một cách êm đẹp nhất!

Carl cố gắng tự xâu chuỗi lại mọi chuyện khi nó đi vòng lòng trên sàn gỗ với mặt dây chuyền nắm chắc trong tay:

- Tức là ông muốn cháu và Ellen tới Fisifa để tìm kiếm sự một trợ giúp nào đó có thể kết thúc trận chiến này một cách ít thương vong nhất, trong khi cháu sẽ luôn phải luôn giữ cái mặt chuyền có chứa bí mật về nơi cất giấu những nguồn phép thuật của Lithendu cho đến khi mọi việc kết thúc?

Nó nhận được một cái gật đầu đồng tình từ Feety khiến nó phải hỏi ngay:

- Nhưng tại sao lại là cháu và Ellen?

- Ta xin lỗi vì đã đặt lên vai cháu một trọng trách nặng nề và nguy hiểm... nhưng vì hai đứa là hy vọng duy nhất của ta lúc này! - Feety nói - Và cũng vì ta tin cháu.

- Nhưng cháu có thể bán đứng những bí mật này cho các Tiên? - Nó giả thiết.

- Một kẻ lừa đảo chính hạng sẽ không bao giờ nói ra điều đó! - Feety lại cười - Một Tasscal có thể đặt niềm tin ở một phù thủy, nhưng sẽ không bao giờ nhầm khi đó là một vị thần.

Nó không biết phải nói gì. Nó không sợ phải đối mặt với nguy hiểm, mà là nó sợ phải gánh vác một trách nhiệm quá nặng nề. Nó biết mặt chuyền này có giá trị đến đâu và những kẻ nào muốn có nó bằng mọi giá. Nó không tin vào bản thân nó trước những cám dỗ của nguy hiểm, của xấu xa và có thể là cả của những ngọt ngào.

- Mặt chuyền này có thể tách ra làm nhiều phần. - Feety nói, cắt ngang dòng suy nghĩ mừng lung của nó - Nếu cháu không đủ vững tin vào bản thân mình, hãy san sẻ nó với những người mà cháu thật sự tin tưởng. Đó cũng là một cách giúp nó thêm phần an toàn.

Nó thử tách nhưng không được, cả mặt chuyền là một khối gỗ rắn chắc:

- Làm sao... thứ này...?

- Chỉ khi nào có người làm cháu đủ tin tưởng, cái mặt chuyền đó mới tách ra! - Feety nhấn mạnh - Và giờ thì ta muốn nói đôi lời với phù thủy Grin trước khi đi!

Nó nhận ra phù thủy Grin đã đứng ở ngay cửa chính của căn chòi từ lúc nào, tấm rèm đã được kéo lại và phía sau bà, Carl có thể nhìn thấy Ellen vẫn đang nằm bất động trên chiếc giường đệm cỏ khô. Nó không biết bà đứng đó bao lâu, có thể bà đã nghe được khá khá câu chuyện giữa nó và Feety. Nhưng điều đó không đáng lo lắm. Nó toan đứng dậy để vào trong nhà nhưng rồi nó chợt nhớ ra thêm một chuyện còn làm nó băn khoăn rất nhiều mà nó cần phải hỏi ngay.

39. Chương Xxxviii: Đường Vào Ovilmad

Chương 38

Đường vào Ovilmad

- Cháu có thêm một điều muốn hỏi! - Nó nói.
 - Vậy thì nhanh lên nào! - Feety giục nó.
 - Lúc đó... Ở trong rừng, lúc ông cứu bọn cháu...- Nó dừng lại để xem thái độ của Feety nhưng ông không tỏ ra điều gì khác lạ. - Cháu tin rằng cháu đã nhìn thấy một Magistry!
 - Ta không thấy điều đó có gì khác thường cả! - Feety bình thản nói. - Bởi ta vẫn còn đang mang theo một nguồn phép thuật bên mình lúc này!
 - Không! Ý cháu không phải vậy! Nếu ông nhìn cách bạn ấy sử dụng pháp thuật trước đó... - Nó bối rối. - Làm sao bạn ấy có thể làm điều đó khi mà chưa kết hợp với Magistry?
 - Ta có thể nói thế này... - Feety cố gắng giải thích - Một Magistry được sinh ra khi chúng cảm nhận được dòng máu của một vị thần mới và nó chỉ trở về với dòng chảy phép thuật khi vị thần kết hợp với nó chết đi. Một Magistry có thể đợi cả đời cho đến khi nó có cơ hội tốt nhất để có thể được kết hợp, không nhất thiết là phải vào đúng Ngày Lễ Trưởng Thành.
- Nhưng nó phản đối ngay, cố gắng diễn đạt mọi thứ một cách ngắn gọn nhất:
- Nhưng ý cháu muốn hỏi là bạn ấy chưa có Magistry thì làm cách nào bạn ấy có thể sử dụng phép thuật? Bạn ấy đã sử dụng phép thuật nhiều lần trước đây, cháu cũng đã từng nói với ông về điều đó! - Nó nhấn mạnh lại câu nói.
- Mất một lúc lâu trước khi Feety trả lời, mặc dù đó không phải là lời giải trực tiếp cho vấn đề của nó:
- Đó cũng là lý do vì sao ta cần cô bé cho cuộc hành trình trở về Fisifa... Tuy thế, vào lúc này, ta chỉ có thể nói với cháu rằng, Ellen vừa là người mang lại cơ hội giúp ta chiến thắng nhưng cũng vừa là người mà kẻ địch khao khát có được nhất trong cuộc chiến sắp diễn ra... Và ta cũng mong rằng, cháu hãy đợi đến lúc Ellen tự mình nói ra lý do khiến cô bé trở nên đặc biệt! Như vậy sẽ hay hơn cho cả cháu lẫn Ellen!
 - Bạn ấy biết điều đó sao? - Nó hỏi, cảm thấy như chưa từng quen biết con người này. Cô ta có quá nhiều bí mật và dù nó đã là một bạn đồng hành của cô hơn nửa tuần lễ vừa qua, mọi thứ nó biết đều chỉ là một con số không tròn trĩnh.
 - Ta tin là cô bé có những lý do rất chính đáng để cất giấu những bí mật! - Feety nói. - Còn giờ thì phù thủy Grin đang đợi ta!

Nó thức dậy khá muộn vào buổi sáng hôm sau với cái đầu đau buốt và sống lưng cứng đờ do phải ngủ trên chiếc bàn gỗ duy nhất trong căn chòi. Nhưng có điều may mắn là nó đã không phải chịu đựng một đêm giá buốt ở bên ngoài rừng. Đó là một cảm giác tuyệt vời khi được gặp lại một người quen cũ mà nó yêu mến, cũng như được giải đáp phần nào những băn khoăn và thắc mắc.

Tuy nhiên, cái cảm giác tuyệt vời ấy nhanh chóng bị xua tan khi nó nhìn lại chiếc dây chuyền gỗ được đặt ngay ngắn trên mặt bàn. Mọi thứ đêm qua là thật và trước mặt nó lúc này là cả một trọng trách nặng nề cũng như một hành trình gian nan.

Đến tận giờ này nó cũng chưa rõ lý do vì sao nó sẽ phải làm mọi chuyện mà Feety mong muốn là nhận mang theo tấm bản đồ chỉ dẫn đến nơi cất giấu những nguồn phép thuật của Lithendu cho đến khi chiến tranh kết thúc. Rồi nó còn phải cùng Ellen tìm đường tới Ovilmad và từ đó đến Fisifa. Nó tự cười một mình khi nghĩ lại mọi chuyện nó đã trải qua vài tiếng trước. Đã có lúc nó nghĩ đó chỉ là một trò đùa ác ý mà Ellen đã cùng Feety bịa đặt ra để gây bất ngờ cho nó bởi thậm chí nó còn chả biết cổng đến Ovilmad nằm ở đâu nữa là. “Nhưng vì điều gì cơ chứ? Nó không hề quen họ và nếu như họ muốn làm cuộc sống của nó trở lên sôi động thì điều đó mới chính là thứ lực cười và ngơ ngẩn hơn nhiều!” - Rồi nó lại tự phản bác lại những suy nghĩ của chính mình.

Nó nhớ là nó đã bị cuốn vào vô số chuyện kinh khủng kể từ khi nó gặp Ellen, nó đã bỏ lại nhiều thứ quan trọng mà nó có thể sẽ không được gặp lại những điều đó nếu nó còn tiếp tục với Ellen và chấp nhận cuộc hành trình này, chấp nhận trọng trách đầu tiên trong cuộc đời một người đàn ông - bởi nó là “hy vọng cuối cùng” của Feety, ông đã nói như vậy mà.

Nó ghét việc người ta cứ tự ý đặt lên vai nó những mong mỏi của riêng họ, nhưng nó còn căm ghét bản thân mình hơn khi đã không thể thẳng thừng từ chối mọi chuyện để nói rằng là “nó không hề muốn làm chút nào đâu!”. Tính cả nể đã vượt rất xa trong khi lý trí của nó vẫn còn phải lê bước chậm chạp để đến vạch xuất phát. Và cũng chính vì điều đó mà khi lý trí về được đến đích thì cũng là lúc mà nó không còn cơ hội để nói lời từ chối.

Nó giữ nhẹ đầu trước khi quyết định tạm gạt mọi chuyện sang một bên để đứng dậy.

Ellen vẫn còn mê man. Cô nàng vẫn nằm ngay ngắn trên giường với lớp áo choàng phủ lên người. Trông cô đã có vẻ khá hơn, không còn nhợt nhạt và xanh lét vì mất máu do mũi tên của Strigost trên vai mà giờ đã trở lên hồng hào và nhiều sức sống hơn hẳn.

Nó dừng lại trên gương mặt đó chừng nửa phút trước khi đi loanh quanh để tìm kiếm phù thủy Grin.

Nó tìm thấy bà ở bên ngoài căn chòi, ngay dưới chân những bậc thang bằng gỗ dẫn lên lầu trên. Dưới đó có một vùng đất trống, được bao quanh bởi những hàng rào cấm bằng những cành cây đơn giản. Bên trong là nhiều ô đất được vun xới một cách cẩn thận, dùng để trồng những loại cây mà Carl hầu như không nhận ra được bất cứ một loại nào trong số chúng.

- Đó là cây gì vậy ạ? - Carl hỏi khi thấy phù thủy Grin đang thu hoạch kha khá lá từ một loại cây.

- Người ta gọi nó là Aloe Vera, rất công hiệu trong việc làm lành vết thương! - Grin trả lời.

- Cháu có thể giúp một tay không? - Nó đề xuất.

- Được chứ! - Phù thủy Grin nói, không quên cảnh báo nó - Nhưng hãy cẩn thận những bước chân!

Nó giúp Grin thu hoạch thêm vài lá cây Aloe Vera và một ít thảo dược khác trước khi quay trở lại những bậc thang để trèo lên căn chòi.

Phù thủy Grin đặt lên lò sưởi một chiếc vạc đồng và đổ vào đó một ít nước trước khi quay trở về bàn để bào chế những thảo mộc. Loài Aloe Vera sinh ra khá nhiều nhót khi bị lột lớp vỏ bên ngoài, để lộ một lớp ruột trong suốt và mềm nhũn.

Phù thủy Grin tuy đã già nhưng vẫn còn khá tinh tường trong vấn đề bào chế thảo dược. Bà luôn tay với những bát sành, chày giã, lọ thủy tinh hay lưới lọc...

- Bà vẫn là một phù thủy tuyệt vời! - Nó bắt đầu câu chuyện bằng một lời khen.

- Đến giờ thì ta mới thực sự được gọi là một phù thủy đấy, con trai ạ! - Bà nói làm nó khó hiểu.

- Vậy là sao ạ? - Nó hỏi.

Bà ngừng giã một thứ cây có mùi hắc gần giống bạc hà:

- Bởi đến lúc này ta mới học được cách từ bỏ!

- Cháu vẫn chưa hiểu lắm! - Nó nói ngay những gì nó nghĩ.

- Những phù thủy không có một ngôi nhà nhất định,- Bà kể. - chúng ta là những bé gái bị bỏ rơi hoặc mồ côi cha mẹ, được cứu mang và chọn lọc bởi một Phù Thủy. Chúng ta được nuôi dạy, được ban cho phép thuật và những hiểu biết thảo dược quan trọng. - Bà dừng lại để cho thêm một ít thảo mộc - Khi chúng ta đủ lớn, chúng ta sẽ sống cuộc đời như một lũ khách, tức là sẽ cần phải đi qua nhiều vùng đất, sống nhiều thân phận khác nhau. Vào lúc đó thì chúng ta vẫn còn được gọi là một Phù-Thủy-Trẻ!

- Một phù thủy trẻ? - Nó lặp lại.

- Đúng vậy! - Bà gạn những gì vừa già ra một tấm lưới và tiến hành lọc trước khi tiếp tục - Một Phù Thủy Trẻ sẽ phải sống nhiều năm với việc du hành qua các vùng đất, cảm nhận mọi biến đổi của thế giới xung quanh, cho đến khi nào họ thực sự sẵn sàng để trở thành chọn ỉnh một nơi mà họ gọi là Nhà.

- Sẵn sàng... cho điều gì ạ? - Nó hỏi.

- Sẵn sàng để từ bỏ mọi thứ! - Bà lại tiếp tục cho thêm loại lá vừa rồi vào cối để già - Tức là sẵn sàng chấp nhận... cái chết!

Nó giật mình, không biết đó có thực sự là điều nó vừa nghe không:

- Cái chết?

- Cái chết! - Phù thủy Grin lặp lại - Cắm giỗ cuối cùng của cuộc đời một Phù Thủy Trẻ!

- Nhưng bà vẫn ngồi đây mà? - Nó hỏi đầy nghi hoặc.

Bà lọc lần hai và bước về phía lò sưởi, đổ mọi thứ vào vạc trước khi trở lại bàn gỗ để tiếp tục câu chuyện với nó:

- Cái chết không có nghĩa là phải chết ngay lập tức, mà đó còn là việc ta phải chấp nhận cuộc đời của một con người bình thường với tuổi già và sức yếu!

Nó vẫn chưa hiểu lắm. Nó tiếp tục chăm chú để nghe phù thủy Grin kể về thế giới phù thủy của bà:

- Ở ngọn núi của phù thủy có một loại nước đặc biệt. Nó giúp chúng ta lúc nào trông cũng trẻ trung và cuộc đời khi có nó sẽ luôn dừng lại ở tuổi 40... Ta đã dùng nó suốt hơn 60 năm để đi qua nhiều vùng đất và sống nhiều những thân phận khác nhau. - Bà dừng lại một khoảng trước khi tiếp tục, - Nhưng rồi sau những năm tháng dài đằng đẳng đó, ta đã nhận ra nhiều điều còn quý giá hơn cả tuổi trẻ và đó cũng là khi ta hiểu ra cái giá của sự cô đơn. Ta quyết định nên tập quên dần với cuộc sống mà không có những cuộc phiêu lưu, không có tuổi trẻ khi ta từ bỏ thứ nước đó và học cách đón nhận sự yếu đuối của tuổi già như một món quà quý giá...

- Và hiện giờ thì ta đã và đang sống cuộc đời của một Phù Thủy thật sự! - Nó tiếp nối câu nói của bà Grin.

- Đúng! Ta đã sống những tháng ngày nhàn nhã như một vị thần! - Grin nói.

- Thật đặc biệt!... Và bà bỏ đi cũng vì điều đó? - Nó tiếp tục thắc mắc!

Phù thủy Grin lắc đầu, bà nói:

- Không hẳn vậy!... - Grin như nhớ lại. - Đó là lần ta đến Rosenwith để tìm kiếm loại thảo dược có thể chữa bệnh đậu mùa. Trong lúc đang say sưa với thành quả của mình, ta đã không để ý tới lũ Strigost đã âm thầm bao vây ta. Chúng tấn công và ta bị thương khá nặng. Trong thời khắc đó, ta tưởng như mình sẽ phải chết trước khi những vui thú của tuổi già chưa kịp đến, nhưng rồi Feety xuất hiện và cứu thoát ta trong gang tấc. Ông ấy mang ta đến đây và giao ột người đã rất già, có tên là Kastil cứu chữa. Khi ta tỉnh lại thì cũng là những giây phút cuối cùng của ông. Trước khi mất, ông ấy có để lại một mong mỏi cuối cùng cho ta, đó là hãy thay ông trông giữ cánh cổng vào Ovilmad... Kể từ đó ta ở lại đây và hoàn thành lời hứa đó cho đến bây giờ!

- Bà ở đây để canh giữ cổng vào Ovilmad? - Nó hỏi ngay, lại thêm một điều bất ngờ làm nó sững sốt.

- Nó ở chính giữa vùng lòng chảo dưới kia. - Bà chỉ ra ngoài cửa sổ rồi lại chỉ về tấm tranh treo trên vách tường - Từ đây, cháu có thể nhìn thấy nó qua bức tranh kia.

Nó đứng đây để đến gần bức tranh mà nó đã không có dịp quan sát một cách kỹ càng hồi tối hôm qua.

Một khung cảnh rộng rãi hiện ra với nhiều tảng đá lớn, nằm lẫn lộn giữa những bụi dây leo gai dày đặc. Ngay chính giữa bức tranh là hình ảnh một cổng vòm bằng đá đã cũ với hàng dài rêu mốc mọc xen vào những khe nứt trên từng phiến. Một con chim nhỏ từ đâu bay tới đậu lên phía trên bức tranh làm nó giật mình và lùi lại.

Phù thủy Grin nói thêm ngay khi vừa thấy phản ứng của nó:

- Mọi sự việc xảy ra ở đường vào Ovilmad sẽ ngay lập tức xuất hiện tại đây và nhờ đó ta có thể quan sát nó dễ hơn.

Nó định đưa tay chạm vào bức tranh nhưng bị phù thủy Grin ngăn lại. Bà nói:

- Đừng chạm vào nó khi chưa đến thời điểm cần thiết!

Và rồi bà quay trở lại với vạc thuốc đang sôi, nhắc nó ra khỏi lò sưởi và đặt ngay nó vào một thau nước lạnh. Cái vạc ngay lập tức phát ra những tiếng xì xèo và bốc khói nghi ngút.

Bà hỏi khi cố gắng phết thứ thuốc dẻo kẹo và có màu xanh lá lên trên một tấm vải trắng:

- Cháu nghĩ sao về chuyến hành trình?

Nó không ngạc nhiên vì sao bà biết chuyện cuộc hành trình, bởi hồi tối qua bà đã ở ngay sau nó trong cuộc trò chuyện, có thể là bà đã nghe được kha khá nội dung. Nó mệt mỗi khi lại phải nghĩ về thứ đó:

- Cháu vẫn đang suy nghĩ!

- Cháu sợ nguy hiểm sao? - Grin hỏi, trong giọng bà có cái gì trêu trọc.

- Bà biết là không phải vậy mà! - Nó trả lời ngay. - Nhiệm vụ này thật...thật sự quá sức với cháu!

- Cháu còn chưa thử mà! - Grin nháy mắt với nó làm cho cuộc trò chuyện trở lên bớt căng thẳng.

Nó không trả lời khi nhìn phù thủy Grin thay băng cho Ellen. Bà hoàn thành việc đó nhanh chóng trước khi quay trở lại với cuộc trò chuyện:

- Carl này... đôi khi, người ta chỉ thực sự nhận ra mình là ai và mình có thể làm được những gì khi chúng ta dám chấp nhận những thử thách. Ta tin rằng Feety có lý do để chọn cháu. Cháu là một chàng trai đặc biệt! - Grin nói, bà cố gắng nhấn mạnh hai từ cuối.

- Cháu cũng mong vậy! - Nó nói, gắng không biểu lộ những điều đang rối ren trong lòng.

40. Chương Xxxix: Cuộc Đấu Của Phù Thủy

Chương 39

Cuộc đấu của phù thủy

Nó cùng phù thủy Grin vào rừng kiếm vài thứ cho bữa trưa đầu tiên tại căn chòi của bà. Nó kiếm được chút hạt rẻ và củi khô, trong lúc đó, phù thủy Grin đã quá xuất sắc trong tình trạng mà bà cho là tuổi già và sức yếu khi kiếm cho họ được một con thỏ béo lúc với kha khá nấm và một chút rau rừng. Nó tin chắc là phép thuật đã trợ giúp rất đắc lực cho công việc sinh tồn đó của bà.

Hai người trở về ngay sau khi phù thủy Grin chỉ cho nó nơi có thể hái vài quả dâu. Bà nói rằng dâu rất tốt cho người bị thương và yêu cầu nó nên hái nhiều hơn một chút.

Bằng qua bì rừng, họ trở về vùng đồng cỏ rậm rạp với những thân cây mềm có màu trắng bạc, cao tới quá người, khiến nó và phù thủy Grin phải khó khăn lắm mới có thể đi được tới vùng đất trống bên dưới chân căn chòi tàng hình. Nhưng vừa lúc bước chân ra khỏi vùng cỏ rậm, nó và Grin bất ngờ nhận ra dáng hình một người đàn bà trong bộ đồ bóng màu đen, đang đứng ngay trước ranh giới biến mất. Bà ta đội một chiếc mũ chớp nhọn, đang hướng nhìn về phía căn chòi với cây đũa phép được xoay tròn liên tục trong lòng bàn tay.

Như nhận ra có sự xuất hiện của những người chủ, bà ta quay phắt lại và lập tức chìa cây đũa về phía Grin. Phù thủy Grin cũng đã lôi cây đũa của bà ra từ bao giờ, bà nheo mắt, nhìn chăm chăm vào người kia như để chắc rằng mọi hành động của họ ta đều có thể được bà ghi nhận và phản xạ kịp thời.

Hai người phù thủy chìa đũa vào nhau như thể sẵn sàng ột cuộc đấu tay đôi, nhưng chưa ai muốn ra tay trước. Trong khi phù thủy Grin vẫn nhìn chăm chăm vào đối thủ thì người kia không ngừng đảo mắt về phía căn chòi. Carl nghĩ rằng có thứ gì đó không ổn đang xảy ra, điều này làm nó lùi lại vài bước.

Nhưng rồi Grin ra lệnh cho nó:

- Vào kiểm tra căn chòi!

Nó không biết có nên tiến lên không nhưng vì thái độ hốt hoảng của phù thủy áo đen khi nghe câu nói đó của Grin khiến nó tin chắc rằng họ ta đang muốn che giấu thứ gì đó khủng khiếp bên trong.

Nó quyết định thận trọng tiến về phía căn chòi, cố gắng tránh xa chỗ phù thủy áo đen đang đứng. Nhưng khi nó vừa tiến lên được ba bước, một thứ ánh sáng màu trắng xoá trần ngập hết mọi giác quan khiến nó giật bắn người và ngã ngược trở về phía sau. Rõ ràng là người áo đen đã tấn công nó nhưng phép thuật của họ bị phù thủy Grin chặn đứng bằng một lá chắn. Biểu hiện là nó vẫn lành lặn và an toàn, ngoại trừ một sự choáng váng nhẹ trong đầu.

Tay cầm đũa phép của họ ta run rẩy hướng về phía phù thủy Grin trong khi bà vẫn rất bình thản.

- Từ bao giờ mà một phù thủy trẻ dám tấn công trước một phù thủy vậy? - Phù thủy Grin nói, vẫn nhìn chăm chăm về người mặc áo đen.

- Bà ép tôi, Grin! - Tiếng họ ta ngắt quãng.

Phù thủy Grin lại ra lệnh cho nó:

- Vào xem căn chòi đi!

- Đứng yên đó! - Họ ta hét lên, hết hướng về phía Carl lại hướng về phía Grin.

- Ta sẽ yểm trợ! - Bà Grin nói với nó.

Ngay lúc đó, một tia sáng lao tới từ phía người áo đen, họ ta lại nhắm vào nó. Phù thủy Grin lập tức chặn đứng đường tấn công một lần nữa, điều tạo lên một tiếng xẹt inh tai.

Ngay lập tức, nó nghe có tiếng bước chân rậm xuống nền gỗ và điều này khiến nó có thể lấy hết can đảm để phóng về phía căn chòi. Phù thủy Grin lập tức xoay ngược lại tình thế khi bà tạo một đường tấn công mạnh mẽ với một động tác gạt đũa phép điều luyện để yểm trợ cho đường đi của nó.

Một tia lửa loé lên khi hai đòn tấn công chạm nhau và nhanh chóng biến mất. Liên tiếp những tia sáng màu xanh và trắng loé lên được tạo ra bởi Grin và phóng dồn dập về phía phù thủy áo đen làm họ ta phải liên tục chống đỡ.

Nó mau chóng bước vào vùng ranh giới biến mất và căn chòi hiện ra rõ rệt. Nó tiếp tục phóng lên những bậc thang với tốc độ tối đa nó có.

Bên trong căn chòi, mọi thứ vẫn y như cũ và nó không hề thấy một bóng người nào như nó đã tưởng. Ellen vẫn nằm bất động trên giường với lớp áo choàng đắp bị hất tung, rơi xuống nền nhà.

Nó không biết điều đó có nghĩa là gì nhưng nó tin rằng có kẻ đã ở đây trong lúc nó và Grin vào rừng tìm kiếm bữa trưa, và họ phù thủy áo đen ở dưới kia để làm nhiệm vụ canh gác để hắn có thể vào trong, lục lọi và tìm kiếm thứ gì đó ở đây.

Nó chỉ kịp hình dung rằng kẻ đó đã trốn thoát khi nghe tiếng động từ trận chiến bên dưới. Nghĩ vậy, nó phóng ra khỏi căn chòi, lao xuống theo những bậc thang và nhìn vào vùng lòng chảo rộng lớn bên dưới. Không một bóng dáng nào mà nó có thể nhìn thấy trong những bụi dây leo đầy gai góc nằm xen vào giữa những tảng đá trơ trụi.

- Carl! - Tiếng phù thủy Grin gọi để kiểm tra.

- Cháu ổn! - Nó đáp ngay.

Nó nhìn lại về phía cuộc đấu giữa hai phù thủy đúng lúc người đàn bà kia tan ra thành hàng ngàn những dải khói đen đặc, uốn éo và biến mất.

Phù thủy Grin và nó quay trở vào căn chòi. Thứ đầu tiên bà kiểm tra là bức tranh. Có vẻ đó là thứ duy nhất quan trọng và có giá trị trong căn chòi cũ nát và bẩn mốc này.

Carl thì lại chú ý tới Ellen. Nó nhặt lại tấm áo choàng trên sàn trong khi tim vẫn còn đập thình thịch vì sợ. Nó định đem đắp lại cho cô nàng. Tuy nhiên, khi tay nó vừa chạm vào Ellen, nó cảm nhận được một cái gì đó cứng như đá sau lớp da tái nhợt của cô nàng. Nó hốt hoảng nói:

- Có chuyện xảy ra với Ellen!

Phù thủy Grin rời khỏi bức tranh ngay lập tức. Bà kiểm tra Ellen và rồi hất ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm trong khi nó vẫn không ngừng sợ hãi khi nghĩ đến một điều rất tồi tệ có thể đã xảy đến.

- Chỉ là bùa đông cứng thôi! - Grin nói và lôi chiếc đĩa phép của bà ra để thực hiện một phép thuật giải bùa đơn giản.

Nó cảm nhận được sự hồng hào trở về với lớp da và thân mình Ellen thoát khỏi trạng thái đông cứng trước khi thả nhẹ xuống đệm giường.

41. Chương Xxxx: Lòng Can Đảm

Chương 40

Lòng cam đảm

- Người mặc áo đen là ai vậy ạ? - Nó hỏi.

- Cinda! - Phù thủy Grin bình thản nhắc ra cái tên đó.

- Ý bà là phù thủy Cinda, kẻ đã đầu độc Onmid? - Nó nhớ lại những gì Feety đã nói.

Phù thủy Grin khẽ gật đầu xác nhận làm nó càng thêm lo lắng. Nó hỏi:

- Nhưng sao bà ấy đến đây?

- Ta cũng đang tự hỏi điều đó! - Grin nói - Điều ngạc nhiên là làm cách nào mà cô ta biết đến chỗ này!

Im lặng một thoáng trước khi phù thủy Grin hỏi nó:

- Cháu có thấy ai lúc vào nhà không?

- Bà cũng nghĩ là có người sao? - Nó hỏi lại.

- Ta tin là vậy! - Grin nói.

- Cháu cũng nghĩ thế! - Nó nói - Nhưng khi cháu vào thì hần như đã biến mất!

- Không ai có thể biến mất trong căn chòi này, kể cả khi hần là phù thủy... trừ khi - Grin hướng mắt về phía bức tranh - Hần ta đã đi đến chỗ cổng vào Ovilmad!

Nó cũng nhìn theo. Bức tranh vẫn nằm ngay ngắn trên vách tường, hình ảnh cũng không có nhiều khác biệt so với lúc nó nhìn sáng nay.

- Bà nói bức tranh đó? - Nó hỏi.

- Đúng thế! Bức tranh là đường dẫn nhanh nhất và an toàn nhất đến cánh cổng. Ta tin là hần đã khám phá... hoặc vô tình khám phá ra nó!

- Vậy là hần muốn đến đây để tìm đường tới Ovilmad? - Nó lại đưa ra thêm một giả thiết.

- Cũng có thể vì thứ khác!... Ở nơi này, có hai điều còn quan trọng hơn cả bức tranh đó... là Ellen và mặt dây chuyền của Feety.

Nó bật ngay dậy khỏi ghế, ngực nó như bị ép xuống bởi cả ngàn cân nặng. Nó biết là nó là gây ra một sai lầm khủng khiếp khi không mang theo cái mặt dây chuyền đó khi đi ra ngoài để tìm kiếm bức ăn cho bữa trưa.

Nó phóng ngay tới chỗ kệ đặt những chiếc bình sứ mẻ. Nó tìm nơi mà nó đã để lại chiếc mặt dây chuyền trước lúc ra ngoài cùng phù thủy Grin sáng nay.

Chiếc dây chuyền vẫn nằm đó, Carl cảm thấy nhẹ nhõm khi nhắc nó ra và mang trở lại bàn.

- Ta nghĩ cháu nên mang nó theo người. - Grin nói, gương mặt bà cũng vừa giãn ra khi nhìn thấy chiếc mặt dây chuyền bằng gỗ trên tay nó.

- Bà có nghĩ chúng đến vì chiếc dây chuyền không? - Nó hỏi.

Nhưng phù thủy Grin chưa kịp trả lời thì câu chuyện của nó và phù thủy Grin bị ngắt ngang bởi tiếng ho nhẹ của Ellen. Cô nàng vừa thức dậy và xem xét xung quanh với cái nhìn khó có thể mệt mỏi hơn.

Nó lập tức bước đến bên giường, phù thủy Grin cũng lồi ngay sau. Bà Grin hỏi:

- Cháu thấy sao?

- Bà là ai? Tôi đang ở đâu? - Giọng Ellen thều thào và khản đặc.

- Cậu bị thương mà nhớ không? Phù thủy Grin đã chữa cho cậu! - Nó nói, tuy nhiên Ellen phớt lờ nó. Cô nàng tránh ánh nhìn vào nó như thể chính nó đã gây ra mọi chuyện. Cô quay sang nói với Grin:

- Cảm ơn bà!

- Vết thương của cháu sao rồi? - Grin tiếp tục quay lại với vấn đề sức khỏe của Ellen.

- Cháu ổn! - Ellen nói. Tuy nhiên, gương mặt uể oải với đôi môi khô nẻ phần nào tố cáo tình trạng của cô nàng lúc này. - Cháu xin một chút nước... được không ạ!

- Carl, lấy nước nào! - Grin quay lại bảo nó. - Ta nghĩ là ta sẽ làm thứ gì đó cho bữa trưa! Cháu hần sẽ rất đói sau khi mất từng đó máu!

Tuy uống nước nó mang tới nhưng Ellen có vẻ vẫn rất giận. Cô nàng vẫn không hề nhìn vào nó. Nó không biết vì sao nó lại trở thành người đáng giận trong khi chính Ellen mới che giấu nó mọi chuyện. Ai trong hoàn cảnh của nó cũng sẽ đều hành xử như vậy thôi. Tuy thế, nó vẫn là người mở đầu trước:

- Tớ xin lỗi!

Ellen mở lớn mắt nhìn nó.

- Vì chuyện đã không nghe cậu giải thích! - Nó nói tiếp. - Tớ biết là cậu có lý do ọi chuyện!

Ellen quay đi, nhưng lần này thì cô nàng đáp lời nó:

- Đó không phải lỗi của cậu! Ai trong hoàn cảnh đó cũng sẽ nói vậy thôi! - Ellen nói đúng những gì nó nghĩ.

- Nhưng chúng ta có chuyện quan trọng cần làm. Vậy nên, hãy mong chóng khỏe lại đi! - Nó động viên.

- Chuyện quan trọng? - Ellen thắc mắc.

Nó định trả lời nhưng phù thủy Grin đã chen ngang câu nói của nó:

- Mọi chuyện để sau! Hãy để Ellen nghỉ ngơi và giúp ta một tay với đồng hạt dẻ này!

- Dạ! - Nó nói và quay lại với Ellen - Chúng ta sẽ nói chuyện khi cậu khỏe hơn!

Khi trời đã gần về chiều, Grin yêu cầu nó vào rừng và mang về ít nước để bà rửa vết thương cho Ellen. Bà cũng đưa cho nó một chiếc còi, đề phòng trường hợp Cinda trở lại và tấn công nó. Tuy nhiên thì khả năng chuyện đó khó xảy ra bởi nhiệm vụ của họ ta có thể đã kết thúc.

Khi nó mang nước trở về căn chòi thì Ellen đã khỏe hơn rất nhiều. Cô nàng đã có thể đứng lên đi lại mặc dù nét mặt vẫn khá mệt mỏi và luôn phải giữ một bên tay trái.

Nó đợi Grin rửa xong vết thương và thay một lớp băng mới cho Ellen trước khi nó trở lại với câu chuyện cần nói cùng cô nàng.

- Cậu thấy ổn hơn chưa?

Ellen gật đầu:

- Đỡ hơn rồi... thuốc của bà Grin rất hiệu quả!

Thấy vậy, nó cảm thấy an tâm hơn. Nhưng nó không biết phải bắt đầu mọi chuyện từ đâu:

- Ellen này... tớ có chuyện cần nói cho cậu nghe...

- Tớ biết tất cả rồi! - Ellen chen ngang lời nó.

- Cậu biết rồi? - Nó ngạc nhiên hỏi.

- Phù thủy Grin đã kể cho tớ nghe mọi chuyện, về Feety, về Ovilmad và nhiệm vụ của ta. - Ellen nói

Đến giờ thì nó hiểu tại sao Grin lại muốn nó đi lấy nước mặc dù nó thấy ở ngay dưới chân căn chòi có ba thùng chứa đầy nước mà bà nói là thứ nước đó chỉ dùng cho tưới cây thuốc trong hàng rào.

- Vậy cậu sẽ đi chứ? - Nó hỏi.

- Tất nhiên là tớ sẽ đi! - Ellen trả lời ngay lập tức. - Bởi vì tớ là một mấu chốt để kết thúc cuộc chiến này!

- Tớ có thể biết lý do không? - Nó hỏi.

- Tớ xin lỗi... Nhưng những điều tớ chưa kể với cậu lúc này chỉ là để giúp bảo vệ hai ta thôi! - Ellen nói giống hệt Feety khiến nó cảm thấy hơi thất vọng. Tuy thế nó vẫn giữ mọi chuyện khỏi vòng suy nghĩ. Nó nói:

- Tớ hiểu mà!... Thôi cậu nghỉ đi!

Nó đứng dậy và đi ra ngoài giúp Grin thu hoạch thêm thảo dược. Tuy nhiên, khi nó vừa bước tới cửa, Ellen bắt ngồi nói với nó:

- Cậu có thể ở lại đây cho đến khi mọi chuyện kết thúc... tớ... tớ sẽ đi một mình!

- Cậu không muốn tớ đi cùng sao? - Nó cảm thấy ngạc nhiên.

- Tớ chỉ không muốn cậu phải gặp thêm nguy hiểm! Hãy trở về với gia đình của cậu!

Nó không biết tại sao Ellen lại nói thế. Dù gì thì nó cũng là người bị cô nàng cho vướng vào mọi chuyện khiến cho cái mặt dày chuyên của Feety choàng lên đầu nó với bao nhiêu là trách nhiệm và nghĩa vụ. Nó không nghĩ rằng Ellen lại suy xét về nó như một kẻ hèn nhát và yếu đuối, muốn chốn tránh trách nhiệm để ở bên gia đình, bỏ ngoài tai những rắc rối xung quanh. Mặc dù đôi lúc nó vẫn còn rất phân vân về khả năng của nó, nhưng tuyệt nhiên nó chưa bao giờ có ý định chốn tránh như thế. Câu nói của Ellen như giọt nước làm tràn ly và nó nói ngay:

- Tớ không sợ nguy hiểm! Bố tớ là một Vệ Thần, và ông sẽ nghĩ gì khi tớ chấp nhận bỏ cuộc chỉ vì sợ hãi nguy hiểm, để một cô gái với cái vai bị thương một mình dẫn thân vào nguy hiểm? Đó không phải là thứ ông đã dạy cho tớ!

Nó hơi to tiếng. Điều đó khiến Ellen có phần sợ hãi. Cô nàng như co lại trên tấm đệm cỏ khô. Nhưng nó vẫn nói tiếp:

- Cậu nghĩ là nếu tớ ở đây thì sẽ an toàn sao? Một mụ phù thủy phản bội và đồng bọn của mụ ta đã đến đây lúc cậu còn chưa tỉnh lại...

Rồi nó chợt nghĩ ra rằng, rất có thể Ellen chưa biết về nhiệm vụ mà Feety đã giao cho nó. Cũng có thể Grin đã không kể để giữ thứ đó an toàn. Vậy nên, nó nói:

- Tớ không biết, bà Grin đã những gì với cậu... Nhưng không chỉ cậu, mà còn cả tớ nữa. Tớ cũng đang có một nhiệm vụ cần phải thực hiện. Vậy nên, đừng nói về chuyện tớ nên đi hay ở cho đến khi mọi thứ kết thúc!

Nó bước ra khỏi căn chòi, không muốn nghe thêm bất cứ chuyện gì mà Ellen nói. Có thể nó đã bốc đồng và nông nổi, nhưng đôi khi, con người ta phải có những khoảnh khắc như thế thì họ mới có cơ hội để tìm ra mình là ai. Nó sẽ đi, sau bao ngày đắn đo thì đây chính là lúc quyết định.

Đến giờ thì nó đã phần nào hiểu lý do vì sao Feety muốn nó đi cùng với Ellen mặc dù biết việc nó và Ellen trở về Fisifa, mang theo chiếc dây chuyền chứa đựng bản đồ các nơi cất giấu những nguồn phép thuật chẳng khác gì tự mang thân mình vào trong hang cọp. Rất có thể thông qua cuộc hành trình này, ông muốn chúng tìm ra sự cam đảm và tính quyết đoán trong chính con người chúng và biết đâu được đấy, chính lòng can đảm và ý chí quyết đoán mới là thứ vũ khí đang còn thiếu để kết thúc cuộc chiến sắp diễn ra. Nhưng kết thúc bằng cách nào thì nó cần phải đợi, đợi cho đến khi nó tìm ra thứ đó.

— Hết Phần 1 —

Hẹn gặp lại ở đầu tháng 7 tới với phần 2 của câu truyện. Trong thời gian đó, hãy gửi những ý kiến đóng góp, phản hồi của bạn thông qua hệ thống comment của câu truyện, tin nhắn trên wattpad hoặc qua email buidatdtvt@gmail.com hay truy cập facebook.com/schoolgods! Rất vui mừng và hạnh phúc khi được kết nối cùng các bạn!

Tạm biệt và hẹn gặp lại!

42. Chương Mở Rộng

Chương mở rộng

>>Carl Savior

Tên Carl: bắt nguồn từ tiếng Đức cổ, nghĩa của nó đơn giản chỉ là “người đàn ông”.

Họ Savior: Từ này theo tiếng anh có nghĩa là vị cứu tinh. Tuy nhiên, mình chọn từ này vì nó gợi mình nhớ tới họ của giáo sư X trong series Dị Nhân (Xavier) - Một loạt phim điện ảnh bom tấn mình vô cùng yêu thích. Thêm nữa, Savior cũng giúp mình liên tưởng tới Emma Swan - Nhân vật chính trong loạt phim Once Upon A Time (series phim truyền hình Mỹ mình yêu thích nhất)

>>Ellen Danchees

Tên Ellen: bắt nguồn từ tiếng Hy Lạp cổ, nghĩa của nó là “ánh sáng rực rỡ”. Nhân vật này mình muốn liên tưởng tới công chúa Aurora (nghĩa tên tương tự nhau). Vì nếu bạn xem người đẹp ngủ trong rừng thì Ellen và Aurora cùng được nuôi dạy trong rừng bởi một (số) bảo mẫu.

>>Tiếng Kylraa

Tiếng Kylraa được sử dụng trong hai chương có sự xuất hiện của Thừa Tướng Tiên (Waalín). Đây là ngôn ngữ được sáng tạo riêng cho thế giới này. Hiện tại, mình chỉ mới nghĩ được hơn 100 từ và gần 30 cấu trúc ngữ pháp, phát âm cho ngôn ngữ này.

Bảng chữ cái của Kylraa và một đoạn hội thoại ngắn được viết bằng ngôn ngữ này đã được đăng tải trên fanpage của truyện!

Ngoài ra, truyện còn đề cập tới 3 ngôn ngữ khác gồm tiếng Normap (người Coak), ngôn ngữ của phù thủy và ngôn ngữ cổ của các thần.

>>Những thế giới

Tính đến thời điểm hiện tại, truyện đã đề cập tới 7 sinh vật phép thuật và nơi ở của họ gồm:

Thần - vùng Lithendu

Người Coak - vùng Opesa

Magis - đầm lầy Meripo

Tasscal - vùng Ovilmad

Tiên - thung lũng Fisifa

Yêu tinh - xứ Kolplax

Phù thủy - núi Lasmount

>>Hệ thống giáo dục ở Lithendu

Ở Lithendu có hai giai đoạn trong hệ thống giáo dục:

- Giáo dục văn hoá (từ năm 8 tuổi đến năm 15 tuổi, chia thành 8 lớp. Trong thời gian này, các thần sẽ được dạy về kiến thức văn hoá, xã hội. Nửa cuối của lớp 8, các thần sẽ được giới thiệu qua về phép thuật)
- Giáo dục kỹ năng phép thuật (từ năm 16 tuổi đến năm 20 tuổi với điều kiện là các thần đã trải qua Lễ Trưởng Thành và kết hợp với Magistrý. Trong 5 năm học, các thần sẽ được hướng dẫn về kỹ năng sử dụng phép thuật. Từ năm thứ ba, chương trình đào tạo phép thuật sẽ theo định hướng chuyên ngành nghề nghiệp.)

Mỗi xứ ở Lithendu đều có một trường đào tạo phép thuật. Các thần sinh ra tại xứ nào sẽ học tại trường ở xứ đó. Trường học ở Lithendu trực thuộc Hiệp Đoàn Giáo Dục Phép Thuật.

>>Tổ chức xã hội và chính trị của Lithendu

Cơ quan cao nhất của Lithendu đặt tại trấn Menvor, có tên là Hội Đồng Phép Thuật. Đứng đầu Hội Đồng gồm các Trưởng Hội và Ban cố vấn Hội Đồng.

Dưới Hội Đồng gồm các Hiệp Đoàn. Bố của Carl và giáo sư Bryant được nhắc đến rằng họ đã làm việc cho Hiệp Đoàn An Ninh Phép Thuật - tổ chức quân sự duy nhất trực thuộc Hội Đồng. Các Vệ Thần và Hiệp Thần khác cũng trực thuộc Hiệp Đoàn này.

Lithendu gồm 15 xứ. Tuy nhiên, sau thời Cuộc Chiến Vỹ Đại, chỉ còn lại 12 xứ. Mỗi xứ được đứng đầu bởi một Thống Đốc và ban cố vấn.

Mỗi xứ gồm nhiều trấn và thị trấn. Đứng đầu trấn là Tổng Trấn và ban cố vấn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-hoc-cac-vi-than-nguon-goc-phep-thuat>